

Vệ Tư Lý - Toản Thạch Hoa

Contents

Vệ Tư Lý - Toản Thạch Hoa	1
1. Đạn Hưởng Đại Hải Địch Toản Thạch (ném Kim Cương Xuống Biển)	1
2. Hòa Tử Thần Giao Phong (giao Phong Với Tử Thần)	10
3. Kỳ Nữ Tử	19
4. Giang Hồ Ân Oán Năng Nhân Bối Xuất (ân Oán Giang Hồ (khiến) Anh Tài Xuất Hiện)	30
5. Tàng Bảo Đồ Địch Ba Chiết(sóng Gió Về Bản Đồ Bảo Tàng Bắt Đầu)	43
6. Hắc Thủ Đẳng Địch Gia Nhập (mafia Vào Cuộc)	53
7. Hải Thượng Vong Mệnh (bỏ Mạng Trên Biển)	60
8. Tử Thần Địch Mặt Nguyệt (tuần Trăng Mặt Của Tử Thần)	72
9. Địch Nhân Thần Bí	82
10. Đóa Hoa Kim Cương Mộng Ảo	90
11. Một Đời Vô Lâm Dị Nhân	95
12. Bí Mật Của Phụ Nữ	102
13. Cao Thủ So Chiêu	109

Vệ Tư Lý - Toản Thạch Hoa

Giới thiệu

Nguồn: tangthuvien. comDịch: tieungunhiTác phẩm: Vệ Tư Lý hệ liệt là tác phẩm dài hơi và nổi danh

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ve-tu-ly-toan-thach-hoa>

1. Đạn Hưởng Đại Hải Địch Toản Thạch (ném Kim Cương Xuống Biển)

Trong lúc ta nghĩ chỉ có một mình ta đứng tại boong tàu, thì đột nhiên ta nghe được một tiếng “Xuy”, ta lập tức xoay người nhìn lại hướng đó, thì thấy có một người đang dựa vào lan can tàu, ánh mắt đang nhìn ra ngoài khơi xa, âm thanh “Xuy” đó có lẽ chính là từ người hấn phát ra. Trong lòng ta cảm thấy hết

sức kỳ quái, bởi vì âm thanh vừa rồi thì bất cứ ai đã từng học qua võ thuật Trung Quốc cũng có thể nghe ra được, đó là âm thanh của một chỉ lực rất mạnh bắn vào một đồ vật nào đó, điều này cũng giống như trong tiểu thuyết võ hiệp thường miêu tả “Ám khí phá không”.

Vì vậy, ta vội dừng cước bộ, lấy ra một điều xì gà, trong lúc ta bật mỗi lửa thì ánh mắt ta thăm cẩn thận nhìn và đánh giá người đang đứng đó.

Chỉ thấy tay trái của hắn cầm một cái túi, tay phải thì đang để vào túi, sau đó lấy ra rất nhiều đồ vật nhỏ, rồi hướng về khoảng không giơ lên, “Xuy” một tiếng, đồ vật được quăng vào trong biển, làm bọt nước văng lên.

Trước khi đồ vật rơi xuống biển, ta thấy được đồ vật đó phát ra một tia sáng lấp lánh.

Ta nghĩ chắc chắn người này nhất định là đang có chuyện gì đó chứ nếu không thì làm gì lại lấy đồ vật ném xuống biển để giết thời gian.

Ta lại muốn bước tới cùng với hắn trò chuyện vài câu, bởi vì đối với mỗi một người, nếu người có thể trò chuyện giúp hắn mở cõi lòng thì người nhất định sẽ có thể nghe được một câu chuyện xưa cực kỳ động lòng người, bất luận người đó có làm gì quá mức đi chăng nữa. Ta đã từng trải qua kinh nghiệm này cho nên ta nhẹ nhàng, khe khẽ bước tới bên cạnh hắn.

Người nọ giống như hoàn toàn chẳng để ý gì đến việc ta bước đến gần hắn, ánh mắt vẫn hướng nhìn ra ngoài khơi xa, tay vẫn lấy từng đồ vật trong cái túi ra ném xuống biển. Cho đến khi ta bước tới bên cạnh người hắn khoảng chừng bốn năm thước thì hắn đột nhiên quay đầu lại.

Ta và hắn đối diện nhìn nhau, mặc dù sắc trời tối đen nhưng nhờ vào ánh đèn trên tàu xa xa chiếu lại, ta có thể nhìn thấy rất rõ ràng diện mạo của hắn. Hắn là một người trẻ trung, tuổi khoảng ba mươi, mặc dù thần thái toát ra một loại tang thương, nhưng ngược lại có thể thấy được hắn là một người cương nghị, ta đoán rằng bởi vì hắn bị việc gì đó đả kích quá lớn cho nên trên mặt mới xuất hiện vẻ bi thương như vậy.

Hắn nhìn ta bằng ánh mắt lạnh lùng, sau đó nói một câu đơn giản “Cút đi!” Ta cũng không có nghe mệnh lệnh của hắn, chỉ là dừng bước, không đi tới nữa.

“Cút đi!” hắn lạnh lùng lên tiếng lần thứ hai. Ta nhìn hắn rồi làm ra vẻ mặt không hiểu, hắn đột nhiên cười lạnh vài tiếng, rồi xoay người lại, lập lại hành động ném đồ vật xuống biển.

Ta đứng bên cạnh hắn một hồi lâu, hắn vẫn lấy đồ ném xuống biển, ta cũng không ngừng quan sát đánh giá hắn. Bỗng nhiên, ở một góc trên thuyền ánh đèn phát sáng lên, lúc này ta mới nhìn thấy đồ vật mà hắn ném xuống biển, toàn là kim cương!

Trong nháy mắt, ta hoàn toàn ngây dại! Ta tuyệt đối không phải là một người tiếc của, cái này so với chiếc xe hào hoa của vua Ấn Độ vẫn còn thua xa. Nhưng dù sao cũng là tiền bạc, nó cũng mang lại nhiều lợi ích!

Tuy nhiên cái tên trẻ tuổi mặc bộ đồ tây màu xanh này thì lại ném từng viên kim cương xuống biển, phải biết trong thế giới này kim cương là một đồ vật có giá trị nhất! Khi ta phát hiện được đồ hắn ném là kim cương thì ta không biết trước đó hắn đã ném đi nhiều hay ít nữa!

Trong thoáng chốc, trong đầu ta không biết có bao nhiêu ý nghĩ thoáng qua, cuối cùng ta đoán rằng tên này chắc chắn là một nhân vật trong một tập đoàn buôn lậu nào đó. Việc hắn lấy kim cương ném xuống biển, có thể là một phương pháp mới nhất trong giới buôn lậu.

Mặc dù ta có không ít ý nghĩ lẩn quẩn trong đầu nhưng chúng chỉ diễn ra trong khoảng thời gian cực ngắn, ta lập tức bước lên phía trước một bước, quát “Dừng tay!”

Tiếng quát đột ngột của ta hiển nhiên thu được hiệu quả hơn mong đợi, hắn đột nhiên ngẩng người, rồi quay đầu lại, tuy nhiên chỉ trong phút chốc, ta đã dùng ngón giữa tay phải bắn điều thuốc lá còn đang cháy dở về phía mặt hắn, đồng thời tay trái ta nhanh chóng chụp vào cái túi trong tay hắn.

Hắn liền nghiêng đầu né tránh điều thuốc bắn tới, nhưng do lực ta bắn ra mạnh nên tàn lửa vẫn bắn vào mặt hắn, làm cho hắn ngẩn người.

Trong phút chốc, ta đã nắm được cổ tay hắn và với một động tác cực nhanh, tay của ta đã đoạt được cái túi hắn đang cầm! Ta đắc thủ rồi lùi lại phía sau, hắn sau khi bị đoạt mất cái túi, ánh mắt đột nhiên toát lên sát khí rồi phóng đến đánh ta!

Ta cũng đoán biết tên này cũng từng luyện qua quyền thuật, vì vậy đã có sự chuẩn bị, vừa thấy hắn đánh tới, thân thể ta ngay lập tức lui về phía sau. Tuy nhiên ngay lúc ta vừa lùi một bước, hắn đột nhiên chuyển thân vẽ thành nửa vòng tròn rồi tấn công vào bên sườn của ta, cho nên dự định tránh né của ta trở nên hoàn toàn vô tác dụng!

Nhưng cũng vì thế đã giúp ta nhận ra được đường lối võ công của hắn! Lúc ấy, trong lòng ta bỗng nhiên giận dữ, đưa trở trái lên đỡ, sau khi đỡ được ta cảm thấy cánh tay tê rần, cũng trong phút chốc đó cái túi đã bị hắn đoạt lại, sau khi đắc thủ thân hình hắn cũng nhanh chóng lùi lại. Ta làm sao có thể cam tâm thất bại như vậy, tay ta nhanh chóng rút vào áo rồi lấy ra một khẩu súng, chĩa vào hắn, ta cười lạnh nói “Đứng yên đó.”. Ngay sau đó thân hình hắn trở nên bất động, hắn vốn đang trên đà lùi về phía sau, bỗng nhiên dừng lại, nhìn hắn bất động nhưng khí thế trông giống như một con báo châu mỹ đang chuẩn bị đón mồi.

Trong lòng ta rất cao hứng, miệng mỉm cười nhìn hắn bởi vì cây súng của ta là đồ giả, đó là món quà do một ngư dân tặng cho ta, nó được làm bằng gỗ nhưng kỹ thuật điêu khắc quá cao siêu, thật sự không khác gì súng thật.

Lúc ấy, trong nội tâm của ta đối với hắn rất tức giận, một người trẻ tuổi như thế cùng với bản lĩnh võ thuật cao cường lại đi gia nhập vào một tập đoàn buôn lậu, ta lạnh lùng nói “Thật nghĩ không ra đệ tử của Bắc Thái Cực Môn lại làm ra những chuyện như vậy”

Nghe những lời đó, vẻ mặt của hắn đột nhiên lộ ra vẻ ngạc nhiên vô hạn, có lẽ hắn đang ngạc nhiên tại sao ta có thể đoán được lai lịch của hắn.

Trong lòng ta cũng có điểm đắc ý, bởi vì ta vừa nói ra được môn phái của hắn khiến cho hắn không thể không có điều cố kỵ. Ta và Bắc Thái Cực Môn mặc dù không có quan hệ gì sâu xa, nhưng lúc vừa rồi hắn đánh ta đã xuất một chiêu xoay người, chiêu đó đúng là thân pháp bí truyền của Bắc Thái Cực Môn “Âm cực dương sinh”, tuy nhiên ta cũng biết Bắc Thái Cực Môn đối với môn hạ đệ tử quản thúc rất nghiêm, nhưng tại sao lại để tên đệ tử trẻ tuổi này làm việc bất hợp pháp.

Tuy nhiên, trong phút chốc, nhân lúc tâm tình của ta có chút dao động, hắn lại xuất chiêu hướng ta đánh tới.

Điều này thật nằm ngoài dự liệu của ta, lúc ta đang muốn nhanh chóng tránh xa hắn thì đột nhiên một cổ kính phong tạt đến trước mặt, nhìn kỹ thì thấy đó là cái túi đựng kim cương đang hướng đầu ta bay đến. Phía sau ta là lan can tàu, sau lan can lại là biển rộng, nếu ta tránh né thì cái túi đựng kim cương này sẽ chìm sâu trong biển xanh!

Trong tình huống như vậy, trước tiên ta đưa tay chụp lấy cái túi, nhưng bỗng nhiên cảm thấy cổ tay cầm súng đau nhói, một tiếng “cách” vang lên, cây súng đã rớt trên boong tàu, sau đó lại vang lên tiếng “rầm”, làm cho ta đang thối lui cũng tò mò ngược nhìn, thì thấy cây súng giả đã bị hắn dùng một cước dậm nát! Phải biết rằng loại gỗ biển này rất rắn chắc nhưng tên này lại dễ dàng dùng một cước đạp thành mảnh nhỏ, thấy vậy trong lòng ta cũng không khỏi kinh sợ. Lúc này hắn cũng nhận ra cây súng của ta là súng giả, hắn cười lạnh một tiếng xoay đầu nhìn về hướng ta. Khoảng cách lúc này giữa ta và hắn là khoảng bảy tám thước, sau một hồi lâu nhìn ta, hắn lạnh lùng lên tiếng hỏi “”Người là ai?”

Ta dĩ nhiên sẽ không nói ra danh tính của mình bởi vì ta đoán biết nhất định có một tập đoàn khổng lồ đứng phía sau hắn hỗ trợ, đối với một tập đoàn khổng lồ như thế thì lấy sức một người mà chọi với chúng chẳng khác nào trứng chọi đá.

Do đó ta chỉ trả lời “Người muốn biết danh tính của ta để kêu thuộc hạ đối phó ta à?”

Lúc đó, ta cũng không nghĩ đến một câu nói như vậy lại làm cho tâm hắn chấn động! chỉ thấy sắc mặt hắn thay đổi rồi nói “Thuộc hạ? Người biết được bao nhiêu?”

Vừa nói xong thì thân hình của hắn liền động, xuất chiêu đánh tới ta. Chiêu thức chiêu pháp của Bắc Thái Cực Môn vốn biến hóa cực kỳ tinh diệu, hơn nữa mỗi một chiêu một thức khi biến hóa, tùy tâm tùy

ý, khiến quỷ thần khó lường. Hắn liên tiếp ra chiêu tấn công ta, chiêu phong cực kỳ hùng hậu. Còn ta lúc chụp được cái túi kim cương, thân thể đã lui về cạnh lan can thuyền, thành thử khó có thể hoàn thủ, nhưng thể công của hắn càng ngày càng sắc bén, thân pháp quá nhanh, “phanh” một tiếng, vai của ta đã trúng chưởng của hắn.

Một chưởng này đánh trúng vào vai của ta, lực đạo rất mạnh, ta trúng chưởng ngã về phía sau một chút, nửa thân thể đã nằm ngoài lan can! Trong lòng ta biết ta sắp rơi xuống biển, đối với việc này trong lòng đương nhiên cực kỳ tức giận, ngay lúc thân thể ta sắp rơi xuống, hai chân ta liền duỗi ra hình thành thế móc câu, đây là một chiêu gọi là “Thiết thối uyên ương câu”, tóm được thân thể hắn rồi kéo hắn cùng rơi xuống.

Ta đã có hơn chục lần kinh nghiệm đắm tàu, đối với việc rơi xuống biển này cũng không thành vấn đề nhưng khi hai người chúng ta dây dưa cùng một chỗ rơi xuống thì đây là một điều thật sự nguy hiểm. Nó khác với việc đắm thuyền vì thuyền đang chạy, nếu chúng ta rơi xuống gần thân thuyền quá thì có thể bị cuốn vào đáy thuyền, lúc đó sẽ xong đời. Do đó, ngay lúc thân thể ta vừa rời khỏi thuyền, ta liền dùng hết sức đập hai chân vào thân thuyền rồi búng mạnh ra xa. Lúc đó, tên ném kim cương cũng xuất ra một chiêu “Hạn địa bạt thông”, dùng lực đập vào thân thuyền bay lên không trung khoảng bốn năm thước, tuy nhiên hắn không thể trở lại thuyền được. Lúc đó, trong lòng của ta đối với hắn sinh ra một tia thương tiếc bởi vì với hắn, làm như vậy sẽ rơi thẳng xuống cạnh đáy thuyền, cơ hội sống sót của hắn thật quá nhỏ.

Võ thuật của Trung Quốc trong ba trăm năm qua ngày càng đi xuống, tuy có Cam Phượng Trì, Lữ Tứ Nương cùng với một số cao thủ kiệt xuất xuất hiện, nhưng số lượng cũng không nhiều lắm. Vào cuối triều Thanh và những năm đầu thành lập Trung Quốc tuy cũng có xuất hiện các cao thủ Đại Đạo Vương Ngũ, Hoắc Nguyên Giáp, Mã Vĩnh Trinh, những người này đều danh động nhất thời, nhưng so với thời của Cam Phượng Trì thì số lượng cao thủ ít hơn nhiều.

Đương nhiên, võ thuật Trung Quốc trong ba ngàn năm qua cũng không có đi vào ngõ cụt, chỉ là những người thân mang tuyệt kỹ, tuyệt đại đa số đều quy ẩn không xuất thế. Hơn nữa, sự xuất hiện của tiểu thuyết võ hiệp đã góp thêm một phần hiểu lầm, làm cho người khác nghĩ rằng võ thuật Trung Quốc chỉ là tiểu thuyết tăng bốc mà thôi.

Nhưng tên trẻ tuổi này bản lĩnh cao cường, đã đạt tới trình độ cao thủ, mặc dù hắn làm vậy nhưng nếu như chết đi cũng rất đáng tiếc.

Bởi vậy ngay lúc ta sắp rơi vào nước, ta đã hét lên “Mau tránh xa thân thuyền, càng xa càng tốt”

Khi ta nói xong, thân thể ta đã rơi vào trong nước. Khi rơi vào, ta không quan tâm đến sự lạnh giá của nước biển, liền lấy hơi lặn xuống. Ta không biết tên đó có nghe lời của ta hay không. Ta lặn dưới nước chờ cho thuyền đã đi qua rồi mới trồi lên.

Khi chiếc thuyền hơi nước đã cách xa, ta liền biết hiện tại có kêu cứu cũng vô ích, ta cởi áo khoác ra cho tay chân linh hoạt một chút rồi lấy cái túi kim cương nhét vào áo khoác, sau đó thả trôi thân thể theo dòng nước. Có lẽ phải đợi tới sáng mai hy vọng có thuyền cảnh sát hoặc là thuyền của ngư dân chạy qua, ta mới có thể sống sót về đến đất liền. Tư vị của đêm nay thật không dễ cảm nhận chút nào, nhưng lúc trời tờ mờ sáng sóng nước đã đưa ta đến một đảo nhỏ. Lồm cồm ngồi dậy bước vào bờ, đột nhiên ta thấy được một luồng khói đang bốc lên giữa hai tảng đá lớn, ta quá vui mừng liền chạy ngay tới nơi đó. Khi chạy đến thì ta thấy có một người đang ngồi bên đồng lửa, lưng dựa vào một tảng đá, đang hong khô đồ đạc, ngay lúc ta vừa tiến đến, hắn liền quay đầu lại nhìn ta.

Hai người chúng ta nhìn nhau rồi không nhìn được đều cười lớn. Tên đang ngồi bên đồng lửa này là tên địch nhân vừa rồi ta đã gặp trên thuyền! Ta không khách khí liền bước đến ngồi xuống bên cạnh đồng lửa, hắn cũng chẳng quan tâm, không nói lời nào với ta, tuy nhiên ta phát hiện dường như hắn đang cảm thấy lo lắng. Tay hắn đang cầm một xấp giấy trắng và đang hơ khô chúng, về mặt hắn lúc này đang rất nghiêm túc nhưng vẫn lộ ra vẻ bi thương như trước.

Xấp giấy đó là cái gì vậy? Hắn từng cầm kim cương ném xuống biển, tại sao lại coi trọng xấp giấy đó quá vậy?

Ta một mặt tự hỏi chính mình, một mặt suy nghĩ đánh giá hắn, bây giờ nhìn kỹ thì mới thấy hắn mi vũ

anh tuấn, anh khí bình bình, thân thể cao khoảng một thước chín, bắt luận nhìn từ phương diện nào thì hẳn cũng là một người rất trẻ và có tài. Khi đó ta bắt đầu cảm thấy có lẽ ta đã đoán sai về hẳn rồi.

Nhưng tại sao hẳn lại đem kim cương ném xuống biển vậy? Điều này thật kỳ lạ, ta nhất định phải tìm hiểu.

Chỉ thấy hẳn yên lặng ngồi đó một hồi lâu, tay vẫn cầm xấp giấy lơ qua lơ lại. Lúc này ta mới nhìn rõ, trên xấp giấy đó có vẽ một bức tranh. Đột nhiên hẳn chậm rãi ngẩng đầu lên rồi quăng xấp giấy đó tới trước mặt ta.

Ta nhìn vào bức tranh trên giấy thì thấy được tranh vẽ một người con gái tây phương. Bối cảnh của bức tranh là một nông trại lúa mì, các hạt lúa mì bay trong gió cùng với mái tóc màu vàng óng của cô gái phối hợp rất hài hòa, rất, rất hấp dẫn.

Tuy nhiên nhìn vào đôi mắt của cô gái trong tranh thì ánh mắt của cô gái không khác gì ánh mắt của tên địch nhân ngồi trước mặt này.

“Đây là người yêu của ngươi?” Ta xem bức tranh một hồi rồi ngẩng đầu lên hỏi hẳn.

“Nàng ta đã chết rồi phải không?” Ta lại tiếp tục hỏi, đương nhiên ta căn cứ vào vẻ mặt bi thương của hẳn mà đoán, nhưng hẳn nghe xong lại lắc đầu.

Ta cảm thấy bản thân mình quá mạo muội nên sau đó im lặng không hỏi nữa.

Bỗng nhiên hẳn lên tiếng “Tại sao ngươi lại nhắc nhở ta?”

Ta chỉ thản nhiên mỉm cười đáp lại “Ngươi nhất định muốn biết thật sao?”

Hẳn liền trả lời “Đúng”

“Đó là ...” Ta nói “do ta muốn bắt ngươi giao cho chương môn của Bắc Thái Cực Môn để ông ta giáo huấn ngươi!”

Hẳn đột nhiên ngẩng đầu lên cười ha hả, vẻ mặt trong lúc đó giống như là xem thường hết thảy mọi thứ. Mặc dù hẳn không có mở miệng nói chuyện nhưng ta đã nhìn ra được ý tứ của hẳn, đó là hẳn cười ta không có năng lực bắt hẳn giao cho chương môn của Bắc Thái Cực Môn!

“Ngươi cười cái gì?” Ta đã biết rõ nhưng vẫn cố ý hỏi hẳn.

“Ta cười cái gì hả? Ta cười ngươi không có khả năng đó” Hẳn nói thẳng không hề úy kỵ, ta thì rất thích loại người sảng khoái như hẳn nên ta lấy cái túi kim cương trong áo khoác ra rồi đặt lên trên một tảng đá cách đó khoảng hai thước, sau đó nói với hẳn “Nếu không ngại chúng ta hãy thử sức một lần xem ai có thể lấy được cái túi đó trước.”

Hẳn nghe xong, ngay cả ánh mắt cũng không có nhìn về hướng cái túi, chỉ là lạnh lùng lên tiếng “Được, không ngại thử một lần”

Ta thấy thái độ ngạo mạn của hẳn cũng có một chút tức giận. Hơn nữa, ta đã có nghe qua lời đồn rằng công phu Thái Cực Quyền của Bắc Thái Cực Môn, rất lợi hại, nếu không phải là đệ tử chân truyền của chương môn thì không thể học được, vậy thì tên thanh niên trước mặt, tuy tuổi còn trẻ nhưng có được bản lĩnh võ công cao như thế thì chắc hẳn là đệ tử chân truyền của chương môn Bắc Thái Cực Môn rồi.

“Nếu vậy thì qua lời nói và thái độ không chút sợ hãi của hẳn, chẳng lẽ chương môn của Bắc Thái Cực Môn cũng làm xằng bậy giống hẳn sao? Nếu thật sự là như thế thì trong tương lai sẽ không tránh khỏi xung đột, do đó hôm nay tại sao không thử bản lĩnh chân thực của Bắc Thái Cực Môn nhỉ?” Ta suy nghĩ một chút rồi nói: “Ngươi nghe cho kỹ, khi ta đếm đến ba thì chúng ta cùng ra tay”

Hẳn nghe xong chỉ lạnh lùng gật đầu, vẫn tỏ vẻ không quan tâm, và cũng chẳng nhìn về hướng cái túi.

Ta hít sâu một hơi rồi đếm “Một hai.... một, một, ba!” Ta đếm nên đương nhiên ta phải chiếm một chút lợi thế chứ, một tiếng “ba” vừa đếm ra, ta đã hướng về cái túi lao đi, nhưng hẳn dường như còn nhanh hơn, thân thể hẳn dường như lẳng không lướt qua, thoáng chốc đã ở phía trước ta! Ta thừa dịp lúc hẳn xẹt qua bên cạnh, liền đưa tay ra xuất trảo chụp vào vai hẳn.

Trảo ta vừa xuất ra chính là một chiêu trảo pháp trong Cẩm Nã Thủ “Bối cân nã pháp”, dùng lực ngón giữa và ngón trỏ ấn vào huyết Kiên Tĩnh của hắn, đồng thời ngón cái cũng phát lực đâm vào dưới xương vai. Chỉ cần bị ta trảo trúng thì khi ta phát lực mạnh một chút hắn sẽ chịu không nổi, chẳng những hắn không thể nhúc nhích mà còn có thể bị thương nặng nữa vì nơi ngón cái của ta đâm vào chính là “Phong vĩ huyết”! Ta đương nhiên không cố ý làm cho hắn bị thương nặng, cho nên khi ra tay cũng lấy tốc độ nhanh là chính, dùng lực cũng không lớn.

Chiêu “Bối cân nã pháp” ta xuất ra, hai ngón tay đã chạm đến vai hắn, trong lúc tưởng có thể trảo trúng hắn thì thân hình hắn xoay một cái tránh được trảo của ta. Ngay sau đó hắn liền xuất ra một chiêu “Lâm tước vĩ”, chiêu này gồm bốn thức biến hóa: thôi, đoá, tễ, án* đồng loạt phát ra. Bốn thức này, mỗi thức đều nhanh vô cùng lại nhắm vào phía tay phải của ta làm ta nhất thời không thể ra chiêu tiếp, trong lòng ta cảm thấy thất kinh, miệng thầm khen một tiếng “Hay”. Ta cũng không có tránh né, liền di chuyển, thân bước tới một bước, cánh tay phải vung lên để đỡ chiêu của hắn, rồi đồng thời tay trái ta vung lên xuất ra một chiêu khác.

Chiêu này của ta xuất ra là có hậu chước, phối hợp với thân thể vừa mới di chuyển đến trước, chưởng trái của ta từ ngoài đánh vào, còn chưởng phải cũng đánh từ phía ngược lại, hai chưởng phối hợp thành thế gong kèm hình tròn! Chiêu “Nghịch nã pháp” này ta vừa xuất ra, hắn đã lập tức lùi về phía sau. Trong lúc hắn đang lui về thì trong nháy mắt, hai tay của ta và hắn đã chạm mạnh vào nhau, thân thể của ta cũng bị chấn lùi về sau một bước. Lúc này cả ta và hắn đều đã đến trước tảng đá, cái túi kim cương đang nằm giữa vòng tranh đấu giữa hai chúng ta.

Tuy cái túi trước mặt nhưng ánh mắt của ta và hắn cũng không để ý đến, cả hai người đều nhìn vào đối phương, chúng ta đang gườm nhau.

Qua lần giao thủ vừa rồi, ta nhận thấy nếu ta muốn bắt hắn giao cho chưởng môn Bắc Thái Cực Môn xử lý thì không dễ dàng chút nào, tuy nhiên tên đó cũng biết được ta không phải là tay mơ, muốn đánh bại được ta thì hắn cũng phải trả cái giá lớn.

Trong lúc chúng ta đang gườm nhau, ai cũng không muốn ra tay tấn công đối phương trước, thì sau khoảng mười phút giằng co, hắn đột nhiên vỗ vỗ tay rồi nói “Bỏ đi, tranh giành làm gì?”

Ta nghe hắn nói xong cũng mỉm cười nói “Vậy thì bỏ”, từ “đi” ta còn chưa nói ra, hắn đột nhiên phóng người tới tảng đá, tay hắn nhanh chóng chụp lấy cái túi kim cương rồi nhanh chóng lùi về phía sau, vậy vậy cái túi hắn nói “Thế nào?”

Trong lúc đó, trong lòng ta giận dữ tới cực điểm bởi vì vừa rồi lời nói của hắn không phải thật mà là gạt ta!

Ánh mắt ta đã phát ra sát khí nhưng hắn lại ung dung cười nói “Bằng hữu à, bình bất yếm trá, chẳng lẽ ngươi thấy ta làm vậy thì cho ta là tên hèn hạ tiểu nhân sao?”

Nghe xong lời nói của hắn, ta bình tĩnh nghĩ lại thì cũng hiểu được là do chính mình quá chủ quan, tên địch nhân này đã dạy cho ta một bài học hay!

Ta bình tĩnh lại rồi bước về phía hắn, trong lúc ta định giao thủ với hắn lần nữa thì đột nhiên một tiếng súng vang lên, phá đi sự yên tĩnh vốn có của hoang đảo! Hai người chúng ta lấy làm kinh hãi nhìn quanh thì thấy tại phía hai tảng đá lớn có một bóng người con gái ở đó.

Ngay sau đó, lại có hai tiếng súng nữa vang lên! Chúng ta có thể nhận ra được mấy phát súng này đều là nhắm bắn vào cô gái đó. Nếu thân thủ cô gái không giỏi và nhanh nhẹn thì nhất định nàng đã trúng đạn rồi! Hai người chúng ta đưa mắt nhìn nhau rồi thân thể cả hai cũng nằm sấp xuống đất. Tên thanh niên nhìn ta rồi lên tiếng hỏi “Người đã thật lòng yêu ai bao giờ chưa?”. Ta nghe hắn hỏi chỉ mỉm cười mà thôi.

Hai chúng ta đồng loạt nằm trên đất, sau đó nhanh chóng bò vào núp sau một khối đá lớn. Ngẩng đầu nhìn thì thấy người con gái kia lưng đang dựa vào tảng đá, nàng dường như cũng không có phát hiện ra chúng ta. Không lâu sau hướng đó lại xuất hiện hai người, cả hai tên tay đều cầm súng, ánh mắt đảo quanh, rõ ràng là đang tìm kiếm người con gái đó, đột nhiên chúng phát hiện ra đồng lửa của chúng ta.

Hai tên đều đội nón rộng vành phủ xuống nên cũng không thấy rõ mặt của chúng, chúng đang cẩn thận từng bước đi đến đồng lửa. Nhưng lúc bọn chúng đi ngang qua mấy tảng đá thì một người trong bọn chúng

nổ súng bắn liền ba phát.

Tâm tình của ta vốn đang hết sức khẩn trương bởi vì bất luận như thế nào thì con người cũng không có sức mạnh để chống được súng ống, nhưng khi bọn chúng bắn ra liên tiếp ba phát thì ta lại thở phào. Vì điều đó chứng minh trong lòng bọn chúng đang sợ hãi một điều gì đó.

Đồng thời, ta cũng nhìn thấy được cô gái trốn phía sau tảng đá lớn đang di động. Lúc này ta có thể thấy rõ nàng một chút, trên người nàng mặc một cái áo có rất nhiều hình hoa cúc trắng, thân dưới mặc một cái quần tây màu đen, tóc đen ngắn, cổ đeo một cái khăn choàng màu trắng, toàn thân nàng có hai màu trắng đen đối lập bởi vì sắc mặt của nàng cũng trắng và tái nhợt khác thường.

Mặc dù ta chỉ nhìn được một bên mặt của nàng nhưng cũng thấy được mặt của nàng đang giận dữ. Bộ đồ nàng mặc thì cũng giống như các cô gái khác nhưng về mặt của nàng có một loại khí phách và phong vận không thể tả được.

Ta muốn quay đầu thăm ra hiệu cho tên thanh niên nhìn cô gái kia một chút, nhưng lúc ta quay đầu lại thì thấy được sắc mặt của hắn rất khó coi! Ánh mắt của hắn cũng đang nhìn vào cô gái. Quả nhiên, chính vì nhìn thấy cô gái đó, sắc mặt hắn mới trở nên khó coi như thế.

Sắc mặt của hắn lộ ra vẻ kinh khủng, tuyệt vọng cùng với vẻ phản kháng rất quật cường! Cho tới bây giờ ta cũng chưa từng gặp qua một người có nhiều vẻ mặt phức tạp trên khuôn mặt như thế!

Trong lúc đó ta có thể đoán chắc rằng tên thanh niên này và cô gái kia nhất định có mối quan hệ không tầm thường!

Hai tên cầm súng hiện đã rời khỏi chỗ đồng lửa, khoảng cách của chúng với cô gái hiện là khoảng bảy, tám thước nhưng nhìn thần sắc của cô gái thì rõ ràng là đang muốn tấn công hai tên kia. Đây là một hành động cực kỳ nguy hiểm, trong lúc đó một ý nghĩ kỳ quái hiện lên trong đầu ta, đó chính là ta không thể đứng nhìn cô gái kia gặp nguy hiểm, do đó ta lập tức nhấc một hòn đá lên rồi ném ra ngoài. Ta sử dụng nhu kinh để ném nên hòn đá khi bay cũng không phát ra tiếng xé gió mạnh, nhưng lúc nó rơi xuống đất thì phát ra một âm thanh “cạch” khá lớn.

Nghe tiếng động phát ra ở bên trái, hai tên cầm súng lập tức xoay người lại, điều này nằm trong sự dự liệu của ta. Ta liền quay đầu nhìn về phía cô gái xem nàng ấy có hiểu ý ta hay không? Ta đã tạo nên một cơ hội tốt để nàng có thể tập kích hai tên kia! Chỉ thấy trên vẻ mặt cô gái thoáng hiện lên vẻ ngạc nhiên nhưng nàng cũng không có quay đầu lại nhìn lại, thân hình như chim yến lao về phía trước, sau đó hai tay xuất chiêu đánh vào cổ của hai tên cầm súng.

Hai tên bị trúng chiêu vào cổ liền theo phản xạ bóp cò súng bắn về phía trước, đương nhiên chúng không thể tổn thương tới cô gái một phân nào.

Sau đó, chỉ thấy cổ của hai tên đó hơi nghiêng qua một bên, miệng rên rỉ không ngừng, súng trong tay chúng lúc này đã rơi trên mặt đất, ta không biết cô gái đã dùng thủ pháp gì làm cho hai tên đó đến nông nỗi như vậy. Ta tự nhiên cũng nhìn ra sự thống khổ của hai tên đó, chúng hiện giờ như dự liệu của ta, không thể cầm súng được nữa. Còn cô gái thì tiến lên chỗ một cây súng rơi, xuất một cước đá bay nó ra xa, xong cô gái lại cúi người xuống nhặt cây súng còn lại rồi di chuyển.

Ta thấy cô gái đi vòng qua tảng đá lớn rồi bước ra. Lúc này, ta nhìn thấy trên tay cô gái, “Trời ơi” ta thậm chí thốt lên, nàng đang cầm súng chĩa vào ta!

Ta sợ run một chút mặc dù vừa rồi ta đã ra tay giúp nàng. Ta cũng tuyệt không phải là người nhát gan, tuy nhiên ta cũng không dám lơ là, đành đứng yên tại chỗ bởi vì qua vẻ mặt cùng với ánh mắt của nàng, ta có thể nhìn ra được nàng là một người lạnh lùng, chuyện nổ súng vào ta đối với nàng mà nói thì đó là một chuyện con con không đáng để tâm!

Nàng đảo mắt nhìn thẳng vào ta, lạnh lùng hỏi “Ngươi là ai?”

“Tiểu thư,” Ta nói “cô định nhắm ta nổ súng sao?”

“Có thể” nàng trả lời, một câu trả lời đơn giản, nhưng ánh mắt của nàng rốt cục cũng chuyển đến phía sau ta. Ta nhìn theo ánh mắt của nàng, quay về phía sau nhìn thì thấy nàng đang nhìn vào cái tên thanh niên

kia. Hấn hiện đang đứng bất động như một bức tượng, nét mặt của hấn ta không cách nào diễn tả nhưng ta tin tưởng cho dù các bức tượng điêu khắc của thời kỳ phục hưng cũng không thể hiện được vẻ mặt phức tạp như vậy.

Ta lại quay đầu nhìn về cô gái thì thấy toàn thân cô ấy run run, sắc mặt trở nên trắng bệch, cây súng chĩa vào ta nhưng mục tiêu lại là tên thanh niên. Loại tình huống này đã chứng minh cho phán đoán của ta nhưng ta vẫn như trước không hiểu giữa hai người họ xảy ra chuyện gì. Một hồi lâu sau, cô gái mới lên tiếng, thanh âm lạnh lùng đáng lẽ không nên có ở một cô gái tại tuổi này “Theo muội trở về!”

Tên thanh niên nghe xong thân thể run lên, hấn lấy hai tay che mặt, dường như rất đau khổ, kêu lên “Không!” Cô gái bước chậm rãi từng bước về phía trước nói “Tầm bản đồ đó đâu?”

Tên thanh niên nghe xong nhanh chóng cởi quần áo ra. Ta có thể thấy được có một cái túi ny lông dán sát vào da hấn, hấn gỡ nó xuống rồi ném về phía cô gái. Cô gái đưa tay chụp lấy rồi lại lạnh lùng thốt lên “Theo muội trở về”. Tên tuổi trẻ nghe xong lại trả lời “Không!”

Trên khuôn mặt cô gái hiện lên vẻ ưu thương, nói “Nếu không trở về, muội đành phải chấp hành mệnh lệnh của chương môn”

Sắc mặt tên thanh niên biến đổi, một lời cũng nói không ra.

Lúc này, ngay cả ta cũng bị chấn động. Lúc trước ngay lúc gặp hấn đang ném kim cương xuống biển thì ta đoán rằng hấn đang làm chuyện phạm pháp, sau đó ta biết hấn là đệ tử của Bắc Thái Cực Môn thì trong lòng ta càng tức giận không thôi bởi vì Bắc Thái Cực Môn thanh danh rất tốt. Với việc làm của hấn thì nhất định hấn phải bị sự trừng phạt nặng nề. Nhìn thấy cô gái, ta đoán là đồng môn của hấn nhưng ngoài dự đoán của ta là cô gái lại mang theo mệnh lệnh giết chết hấn!

Tên thanh niên ngây người một hồi rồi lên tiếng “Có thật đây là lệnh của chương môn không?”

Cô gái đưa tay vào túi, sau đó lấy ra một cái lệnh bài màu đỏ ném đến trước mặt tên thanh niên, lạnh lùng lên tiếng “Huynh hãy tự xem đi!”

Lời nói của nàng rất lạnh lùng, giống như việc sống chết của tên này đối với nàng không có một chút quan hệ nào. Nhưng lúc nàng ném cái lệnh bài cho hấn thì trên mặt cũng hiện ra vẻ ưu thương, cái này không qua mắt được ta!

Tên thanh niên cúi đầu, sắc mặt xám như tro tàn, ngây người một lúc rồi mới ngẩng đầu lên, giọng nói run run “Tại sao chương môn lại phái phái muội đến vậy ?”

Cô gái cũng quay đầu đi, không muốn cho hấn nhìn thấy nước mắt trên mặt nàng, nói “Là do muội yêu cầu!”

Nghe xong, thân thể tên thanh niên dường như run lên, nét mặt của hấn đột nhiên hiện ra vẻ phẫn nộ hét lớn “Ta biết, muội vì ta, sư muội, muội”

Hấn nói được phân nửa thì cô gái đã ngắt lời hấn “Huynh có đồng ý theo muội trở về không?”

Tên thanh niên lạnh lùng đáp lại “Không!”

Thân thể nàng có chút rung động, cánh tay trắng như tuyết run run, tuy nhiên vẫn chĩa nòng súng về tên thanh niên. Đây là chuyện cực kỳ nguy hiểm, chỉ cần ngón tay nàng động một chút thôi thì súng sẽ nổ! Tên thanh niên đó nhất định sẽ xong đời!

Ta chứng kiến chuyện xảy ra, vội vàng tiến lên trước một bước nói “Tiểu thư, có việc gì xin hãy chậm rãi thương lượng!”

Cô gái cũng không có nhìn ta, lên tiếng “Huynh lập lại lần nữa!”

Tên thanh niên cũng đáp lại không chút do dự “Ta không trở về! Vĩnh viễn cũng không!”

Nét mặt của cô gái cũng hiện lên vẻ bi thương, ngón tay trở từ từ ấn vào cò súng, ta thấy thể liền chuẩn bị lao tới, ta nghĩ trước tiên nên đoạt cây súng trong tay nàng đã rồi hãy nói chuyện sau.

Khi ta vừa động thì nghe nàng quát lên “Huynh muốn chết?” đồng thời “Bùm” một tiếng, súng nổ! Ngay tức khắc, ta ngây người, quả thực không biết chuyện gì xảy ra, lúc ta định thần nhìn lại thì thấy được vẻ mặt sợ hãi đan xen phần nộ của cô gái, đồng thời ta cũng cảm thấy vai trái của mình đau nhói, mắt của ta theo phản xạ nhìn xuống thì thấy cánh tay đã đầy máu!

Phát súng này không có bắn trúng vào tên thanh niên mà lại bắn trúng ta! Ta quay đầu lại nhìn về hướng tên thanh niên thì thấy thân hình hắn đang di chuyển cực nhanh, hiển nhiên đang cố gắng chạy ra xa, sau đó đột nhiên hắn dừng một chút rồi lấy cái túi kim cương ném xuống mặt đất, cô gái nọ nhân cơ hội đó lập tức nhắm vào lưng hắn nổ súng!

Phát súng của cô gái cũng không có bắn trúng mục tiêu, thân ảnh của tên thanh niên đã nhanh chóng chạy cách xa đó hơn mười trượng, cô gái tiếp tục bắn nhưng súng lại không nổ, chứng tỏ súng đã hết đạn rồi. Nàng vội vàng đuổi theo, hai người một chạy một đuổi, chốc lát đã biến mất sau mấy tảng đá.

Tay ta đè chặt vết thương, chân cũng bước chậm tới, chỉ thấy cô gái nọ đang thơ thẩn đứng tại bờ biển, gió biển thổi vào làm chiếc khăn chòang cổ của cô gái tung bay, trong khăn có in hình một người thanh niên, đó là cái tên thanh niên kia.

Cô gái ngẩn ngơ trong phút chốc rồi thân thể bắt đầu chuyển động, hướng về chiếc du thuyền màu hồng đỏ đang neo chạy tới.

Ta thấy nàng đang chuẩn bị phóng lên thuyền thì liền lớn tiếng nói “Tiểu thư, xin chậm bước!”

Cô gái nghe tiếng của ta liền xoay người nói “Tiên sinh, thật xin lỗi, ta có việc gấp phải đi”

“Tiểu thư, vị bằng hữu đó,” ta nói ” đã để lại cái túi kim cương, ta nghĩ cô không nên để nó cô đơn tại hoang đảo này”

Về mặt của cô gái lập tức hiện lên vẻ kinh ngạc, hỏi lại “Túi kim cương? Nếu đúng như anh nói thì huynh ấy đã tìm được rồi!” Nàng nói đến đây đột nhiên không nói nữa, rồi dùng cặp mắt xinh đẹp nhìn thẳng vào ta, sau đó tiếp tục “Tại sao tiên sinh không lấy nó?”

“Hắc,” trong lòng ta không khỏi dâng lên chút phần nộ, nói: “Tiểu thư, cô thật xem thường người khác quá”.

Nàng liếc mắt nhìn ta một cái rồi lập tức chạy về phía các tảng đá, trong phút chốc đã chạy trở lại, lúc đó ta phát hiện được cái túi kim cương đang nằm trong ba lô, khi nàng chạy ngang qua người ta rồi tiếp tục hướng về chiếc du thuyền chạy đến, khi nàng đang định nhảy lên thuyền thì đột nhiên quay đầu lại hỏi ta “Thương thế của tiên sinh.....”

“Đừng lo cho ta” ta cười khổ nói, “còn hai người kia chắc chắn sẽ chết tại hoang đảo này”

“Hừ,” Nàng lạnh lùng lên tiếng “Tiên sinh có biết hai người đó là thuộc hạ của ai không?”

Ta hỏi lại “Của ai?”

Cô gái đó đưa ngón tay chỉ về hướng chiếc thuyền nói “Chẳng lẽ tiên sinh không nhận ra chiếc thuyền đó sao?”

Ta liền đưa mắt nhìn về chiếc thuyền cô gái đang chỉ, thì thấy rõ trên thân thuyền viết ba chữ lớn “Tử Thần Hào”, ta thấy nó thì trong lòng liền dâng lên một nỗi lo lắng cho cô gái này, ta nói “Tiểu thư, cô đang chống đối hắn à ?”

Cô gái chỉ mỉm cười, cũng không có trả lời. Ta nhìn ra được nàng là một cô gái rất biết kiềm chế và luôn tỉnh táo, tuy nhiên ta cũng phát hiện được trong tận đáy lòng nàng nhất định đang có một chuyện cực kỳ bi thương.

Ta đương nhiên biết, đôi nam nữ cùng với cái túi kim cương này có liên quan đến một chuyện cực kỳ phức tạp, ta vô tình bị cuốn vào trong đó, tuy nhiên ta cũng không muốn ở tại hoang đảo này, do đó ta suy nghĩ một chút rồi nói “Bất luận thế nào thì cô cũng đã bắn ta bị thương, vì vậy cô phải mang theo ta rời khỏi hoang đảo này!”

Mặt của nàng hiện lên vẻ khó xử nhưng rốt cục cũng bình tĩnh lại. Hai người chúng ta đồng loạt nhảy lên thuyền, sau đó ta mở dây neo thuyền, còn nàng thì lái thuyền, xem bộ dáng rất thuần thục. Chiếc thuyền

nhANH chóng chạy về một hướng và ta thấy được đây là hướng mà tên thanh niên vừa rồi đã đi, nhưng hiện tại đã không thấy bóng dáng của hắn.

Khi thuyền “Tử Thần Hào” đã rời xa hoang đảo, ta và cô gái đó mới bước vào bên trong. Lúc hai người chúng ta vừa ngồi xuống thì nghe được một âm thanh “Kẹt” vang lên, một cánh cửa ngầm mở ra. Có một người bước ra từ trong đó!

Ta và cô gái đều kinh hãi bởi vì vừa rồi chúng ta cũng đã cẩn thận kiểm tra xem có người hay không. Tuy nhiên, chúng ta cũng không có kiểm tra xem có mật thất hay không, điều này vượt ra khỏi suy nghĩ của chúng ta.

Hai người chúng ta lập tức đứng lên, tuy nhiên người nọ lại nói “Mời hai vị yên tọa”. Ta thấy được vẻ mặt của thiếu nữ biến đổi, thân hình dường như run lên, chuẩn bị bước tới chỗ của hắn thì người nọ đưa tay lên vẫy vẫy ra hiệu không nên, sau đó cười nói “Xin ThạC tiểu thư hãy an tâm, cô hãy nhìn xung quanh xem!”

2. Hòa Tử Thần Giao Phong (giao Phong Với Tử Thần)

Trong mỗi cái lỗ đều có một tên đại hán tướng mạo xấu xí, tay đều cầm súng! Phòng của chiếc du thuyền này không có bao lớn? Nếu súng nổ thì ngay cả cơ hội né tránh chúng ta cũng không có!

Ta và cô gái nhìn nhau một chút, trong tình huống này chúng ta chẳng còn biện pháp gì cả đành phải nghe theo lời hắn ngồi xuống. Mặt của người nọ vẫn mỉm cười, nụ cười cực kỳ ưu nhã!

Ta nhận cơ hội này đánh giá hắn, hắn mặc một bộ đồ tây trắng băng không chút vết nhả, trên mặt đeo một cái mắt kính gọng màu vàng, tay hắn đang cầm một cây gậy đen sì, tuổi thì khoảng chừng năm mươi, nhìn sơ qua ta cảm giác hắn là một người có học thức rất cao.

Sau khi chúng ta ngồi xuống, hắn cũng ngồi xuống. Ta phát giác lúc hắn ngồi xuống, hành động không được tự nhiên, liền đó ta nhìn ra được cái chân trái của hắn là chân giả.

Phát hiện này làm ta cảm thấy kinh hãi bởi vì chủ nhân của Tử Thần Hào lại mang chân giả làm bằng gỗ.

Tuy nhiên truyền thuyết về “Tử Thần” ta cũng có nghe nhiều. Hãy thử hình dung một người không việc ác nào không dám làm thì nếu dùng chữ tốt tả hắn chỉ có thể cho hắn hai chữ “kiệt xuất” thôi. Tên này là một người kiệt xuất nhất trong giới xã hội đen trong bốn thế kỷ qua, hoạt động phạm tội của hắn bao phủ khắp mọi nơi, quả thực không thể tưởng tượng, mua bán phụ nữ, làm tiền giả... Thủ đoạn tàn sát đồng đạo của hắn quả thực khủng bố, do đó người trong giới đặt cho hắn biệt hiệu là Tử Thần!. Trong kho tư liệu của cảnh sát quốc gia cũng không có tư liệu về hắn cũng như các hoạt động phạm tội của hắn, nhưng ta cũng lấy làm ngạc nhiên vô cùng bởi vì tên Tử Thần trước mặt này lại có khí chất nho nhã như vậy.

Lúc hắn ngồi xuống, liền đưa mắt liếc nhìn ta, xong hắn lên tiếng “Bác sĩ Thái”.

Một lão nhân khoảng sáu mươi tuổi bước ra, trong tay mang theo một thùng thuốc lớn. Mặt tên Tử Thần cũng vẫn nở nụ cười như trước, nhìn qua bác sĩ Thái rồi đưa ngón tay chỉ về chúng ta, nói “Bác sĩ Thái là một bác sĩ rất giỏi, ông ta có đến hai học vị tiến sĩ đấy”

Bác sĩ Thái cung kính khom lưng, vẻ mặt cũng hết sức văn nhã. Tử Thần lại nói “Vị bằng hữu này bị súng bắn trúng, bác sĩ Thái, ông hãy mau chữa cho anh ta đi. Nhớ lấy, cái này không giống như trong chiến tranh tại Miền Điện đầu nhé, đừng làm giống như khi phục vụ trong quân đội Nhật Bản là đem vết thương nhẹ của tướng quân Mỹ biến thành vết thương giết người”

Bác sĩ Thái nghe xong cười ha ha rồi bước về phía ta. Không tốn bao nhiêu thời gian hắn đã lấy đầu đạn trong vết thương của ta ra rồi băng bó lại, cuối cùng hắn chích cho ta một mũi thuốc rồi mới lui lại.

Tên Tử Thần đang ngồi tại ghế lúc này lên tiếng “Được rồi, bây giờ chúng ta bàn về chuyện mua bán nhé, nếu ta không có nhận lầm thì chắc hẳn đây là Vệ tiên sinh?”

Ta vẫn chưa từng tự giới thiệu mình mà hắn đã biết ta là ai rồi, nhưng điểm này cũng không khiến ta lấy làm lạ gì, không cần khách khí, ta cũng không phải là một nhân vật vô danh tiểu tốt.

Đối với Tử Thần thì có lẽ hắn nhận ra ta qua chiếc nhẫn pha lê tím ta đang đeo ở tay trái. Vết thương trên vai của ta đã được bác sĩ Thái chữa trị, sự đau đớn đã giảm nhiều, nhưng để đối phó với tên Tử Thần này thì thật không có bao nhiêu tác dụng. Ta cũng tỏ ra vẻ khách khí, nói: “Lời nói của ông sao ta nghe giống như một lời nói dối vô sỉ vậy”

Trên mặt Tử Thần cũng không hề lộ ra một chút giận dữ nào khi nghe câu nói của ta, ngược lại vẻ mặt của hắn còn làm ra vẻ thương thức ta, nói “Đa tạ lời khen của tiên sinh. Vệ tiên sinh, ta muốn cùng Thạch tiểu thư bàn một chuyện mua bán, ta nghĩ tiên sinh không có liên quan đến việc này, vì vậy xin mời tiên sinh rời khỏi “Tử Thần Hào” trước vậy”.

Ta không rõ giữa Tử Thần và cô gái này có chuyện gì xảy ra nhưng bất luận thế nào, ta tuyệt không thể để một cô gái trẻ đẹp như vậy đối mặt với một tên xấu xa và hung ác khét tiếng được.

“Không!” Ta kiên quyết nói “Ta cũng có liên quan!”

“Vệ tiên sinh,” cô gái quay đầu lại, lạnh lùng nhìn ta, nói “Tiên sinh hãy mau rời khỏi đây đi”

Tử Thần đắc ý nở nụ cười nói “Vệ tiên sinh, tiên sinh muốn bảo vệ hoa nhưng hoa cũng không lĩnh tình, bản thân ta ngưỡng mộ đại danh của tiên sinh đã lâu, ta cũng rất muốn kết làm bằng hữu với tiên sinh chứ không muốn trở thành địch nhân. Vệ tiên sinh, mời!”

Ta không đợi hắn nói xong, liền vọt đứng lên, hai viên thiết liên tử (hạt sen bằng sắt) trong tay bắn về hai tên thủ vệ của Tử Thần. Ta tin tưởng hai viên thiết liên tử này của ta nhất định sẽ làm cho bọn chúng không thể bóp cò súng.

Bởi vậy, ta cũng không có để ý đến thiết liên tử đem lại hiệu quả như thế nào, lại bắn tiếp hai viên về hướng Tử Thần. Vai trái của ta mặc dù bị thương nhưng lực đạo tay phải vẫn còn nguyên vẹn. Khi bắn xong, ta dự định di chuyển về hướng Tử Thần để tấn công vào cái chân giả của hắn nhằm làm cho hắn mất khả năng di chuyển, tuy nhiên khi ta vừa động thì đột nhiên nghe một tiếng “vù”, đó là cánh tay dài như vượn của tên thủ vệ đứng bên cạnh hắn đang tấn công vào đầu ta, quyền hắn quá nhanh. Tình huống biến hóa này thật không nằm trong dự định của ta, ta thấy thế liền mau chóng lùi về phía sau tránh né, nhưng lúc này Tử Thần quát lên “Jake, dừng tay!”

Tên Jake tay vượn này cực kỳ ngoan ngoãn, lập tức lui về phía sau, khi ta lấy lại bình tĩnh thì lại nghe Tử Thần cười ha ha nói “Vệ tiên sinh, công phu ám khí của tiên sinh thật cao cường”

Ta hướng nhìn về hắn thì thấy tay hắn cầm cây gậy chia đầu về phía ta, đầu cây gậy này có một cái lỗ, đây đúng là một cây súng đặc chế!

Kỹ thuật bắn súng của Tử Thần rất cao, nổi tiếng trong giới hắc đạo, nếu hắn muốn bắn vào con mắt trái của người thì chỉ cần người nằm trong tầm bắn, hắn tuyệt sẽ không bắn lệch sang mắt phải.

Ta đang trong vòng tiến thoái lưỡng nan.

Tử Thần vẫn mỉm cười nói “Ngồi xuống nào! Điều ta thích nhất là cùng người can đảm giao hảo, nhưng ta cũng không thích đem tính mạng của mình đi giao hảo với người khác.”

Trước uy hiếp của súng, ta đành phải lui ra phía sau hai bước rồi ngồi xuống. Tử Thần nhìn về hướng hai cái lỗ thì thấy hai tên đã ngất đi, máu chảy đầy mặt, rồi nói “Thật xin lỗi, là ta không nghĩ đến việc này, tại sao ta lại phái hai người đi đối phó một nhân vật đỉnh đỉnh đại danh như Vệ tiên sinh đây, thật là quá thất lễ. Vậy xin mời Vệ tiên sinh ghé mắt xem sự xếp đặt nho nhỏ tiếp theo của ta”

Hắn cười lớn, trong lúc đó tay hắn nhấn một cái nút trên ghế sofa, tiếng “cách cách” từ phía trên vang lên, ta ngẩng đầu nhìn lên trần thì thấy có một cây đèn hình hoa sen treo ở đó, sau đó cây đèn rơi xuống làm lộ ra một loạt họng súng từ các bóng đèn nhỏ! Tử Thần thần nhiên nói “Đây là nút vô tuyến điện để điều khiển, nếu ta ấn nhẹ vào cái nút này thì bảy họng súng kia sẽ khai hỏa. Vệ tiên sinh, ta vốn là tiến sĩ điện tử, tiên sinh không ngại thử một lần với mấy cái đồ chơi nho nhỏ này của ta chứ?”

Trong lòng ta rất giận nhưng ta cũng không lên tiếng. Cô gái ngồi kế bên ta sắc mặt cũng rất khó coi bởi vì bảy hòng súng kia được sắp xếp theo hình cánh quạt, hơn một nửa là chĩa về phía cô ta.

“Tốt lắm” Tử Thần lại thao thao bất tuyệt “Vệ tiên sinh đã có hứng thú, ta cũng không muốn cự tuyệt”, hần nói xong rồi chuyển hướng qua cô gái tiếp “Thạch tiểu thư, ba trăm triệu mỹ kim mặc dù rất lớn nhưng đối với tính mạng của cô thì dường như hơi ít quá?”

Ba trăm triệu mỹ kim! Tai ta không có nghe lầm con số, khó trách Tử Thần mạnh miệng nói đây là một vụ “mua bán lớn”!

Cô gái liền trả lời “Ta thật không hiểu ông đang nói cái gì.”

Tử Thần lại cười, đôi mắt hần híp lại, dường như đánh giá cô gái, sau đó hần sửa tư thế ngồi rồi nói tiếp “Thật là một cô gái đáng yêu, một lời nói dối cũng đáng yêu. Thạch tiểu thư, cô có biết tám bản đồ ở đâu không?”

Khi câu nói cuối cùng xuất ra, ánh mắt của Tử Thần đột nhiên trở nên sắc bén khiến kẻ khác nhìn vào mà sợ hãi! Ta nghe hần đề cập tới “bản đồ” liền nhớ lại vừa rồi trên hoang đảo, cô gái đã buộc tên thanh niên giao nó cho cô.

Tám bản đồ, cái túi kim cương, ba trăm triệu mỹ kim, ý nghĩ trong đầu ta nhanh chóng lướt qua. Mặc dù kẻ thù ta đối mặt là Tử Thần nhưng ta tuyệt không thể rút lui khỏi trận chiến này, của cải bất nghĩa ta tự nhiên không đoạt nhưng của cải này lại vô chủ nên ta cũng muốn đạt được một chút lợi ích nào đó. Về mặt của cô gái vẫn hết sức lạnh lùng, nói tiếp “Ta thật không hiểu ông đang nói cái gì.”

Tử Thần cười ha hả giống như vừa nghe được một câu chuyện cười rất thú vị, xong hần nói “Từ khi tiểu thư xuất hiện tại Ấn Độ, rồi sau đó đi leo núi tại dãy Himalaya thì ta đã phái người theo dõi cô. Chuyện ta biết được nhiều hơn so với sự tưởng tượng của cô đấy! Hoàng Tuấn đâu? Hần đã từ Ý trở về chưa? A, Thạch tiểu thư, cô giết mình à?”

Ta quay đầu lại nhìn về cô gái, quả nhiên đúng như lời Tử Thần nói, thần sắc của nàng đã thay đổi.

Tử Thần lại nói tiếp “Bây giờ, tiểu thư có đồng ý bàn chuyện với ta chưa?”

Cô gái nghe xong lại trả lời “Ông làm cho ta cảm thấy bất an quá đấy”

Tử Thần vội lên tiếng “Được, được!”, thân thể hần liền xoay về phía sau rồi đưa ngón tay ấn vào cái nút điều khiển. Mặc dù ta rất muốn tập kích hần nhưng khoảng cách giữa ta và hần hơi xa, khoảng bảy tám thước. Một người di động trong khoảng cách bảy thước thì dù tốc độ nhanh thế nào cũng không nhanh hơn một cái xoay người và đưa tay ấn nút cho nên ta không thể làm gì khác hơn là bất động.

Thuyền Tử Thần Hào chạy rất nhanh, chẳng mấy chốc đã ra giữa khơi xa. Từ tốc độ chạy của thuyền, ta thậm đoán rằng mặc dù chiếc Tử Thần Hào này là du thuyền nhưng chắc chắn là có trang bị các tính năng của thuyền chiến!

Cô gái ngẩng đầu lên nhìn mấy hòng súng trên trần thu vào, dường như có vẻ thất thần một chút, ta nghe được tiếng mũi chân của cô ta cạ vào sàn phát ra âm thanh xoạt xoạt. Ta đang suy nghĩ không biết nàng có khuất phục Tử Thần hay không, thì đột nhiên ta ngẩn người vì phát hiện âm thanh từ mũi chân của cô gái cạ xuống sàn phát ra nghe giống như âm thanh của một loại cổ ngữ nào đó.

Trên thế giới, có rất nhiều chủng loại cổ ngữ. Ta ở phương diện này cũng có nghiên cứu và cũng tiêu tốn không ít công sức cho nó cho nên ta nghe ra được đó là cổ ngữ của tộc Khang Ba ở Tây Tạng. Khang Ba tộc là một tộc người rất anh dũng thiện chiến, bọn họ không những dùng cổ ngữ trong phương diện truyền tin mà còn dùng để triệu tập chiến sĩ. Bởi vì Khang Ba tộc sống ở sâu trong núi nên cổ ngữ của bọn họ không có truyền bá ra ngoài và rất ít người biết đến.

Ta chăm chú nghe một hồi thì hiểu được cô gái muốn nói “Người bạn dũng cảm, hãy biến thành chim ưng trên trời mang con mồi bay đi”. Ta nghe hiểu lời chứ không hiểu ý của cô gái là gì. Ta liều mạng suy nghĩ, rồi sau đó cũng nhẹ nhàng dùng mũi chân cạ vào sàn trả lời nàng “Cô gái xinh đẹp, ta nghe được lời cô truyền đến nhưng ta không hiểu tâm ý của cô”. Tử Thần vốn đang nhàn nhã ngồi đó đột nhiên đưa mắt nhìn về hướng chúng ta.

Trong tâm ta cảm thấy sợ hãi nhưng ta vẫn không phân tâm, mũi chân vẫn phát ra âm thanh.

“Vệ tiên sinh,” Tử Thần đột nhiên gọi ta một tiếng “tiên sinh có từng đến Châu Phi chưa?”

“Đi được một số vùng.” Ta vừa nghe hắn nhắc tới Châu Phi, trong lòng đã an tâm hơn. Hắn quả nhiên không hổ là một người cẩn thận và thông minh vô cùng, hắn đã nhìn ra được ta và cô gái đang âm thầm trao đổi tin tức với nhau, do đó ta đoán chắc rằng hắn cũng tinh thông một số cổ ngữ, tuy nhiên cũng dám chắc hắn không hiểu được cổ ngữ của Khang Ba tộc!

“À, cũng đúng, Châu Phi rất rộng lớn” hắn một mặt diễn xuất cùng ta, một mặt đang suy nghĩ. Ta vẫn đang lưu tâm đến âm thanh cô gái tạo ra, lúc này nghe nàng nói “Đợi đến lúc ta có hành động, tiên sinh có thể hiểu được.”

Mặt của Tử Thần hiện lên một vẻ thản nhiên, đương nhiên là hắn cho rằng hai người chúng ta đang quá lo lắng nên mũi chân mới làm ra âm thanh như vậy. Đột nhiên cô gái lên tiếng “Được, ta đồng ý”

Tử Thần nói “Ta hy vọng việc mua bán của chúng ta có kết quả tốt đẹp”

Cô gái mỉm cười một chút (đến lúc này ta mới phát hiện được nụ cười của cô ấy ngọt ngào ra sao), nói “Ta có thể giúp ông tìm được tấm bản đồ đó nhưng ta muốn một nửa”

“Hắc hắc,” Tử Thần lắc đầu nói “Tiểu thư xinh đẹp ơi, cô có nên muốn nhiều như vậy không?”

“Tại sao không? Ta ở trong cái sơn cốc kia đã lâu, nay có cơ hội bước ra ngoài, ta đương nhiên phải có tiền chứ”

“Vậy ta đưa cho Thạch tiểu thư một triệu mỹ kim nhé, đủ không?” Tử Thần nói.

“Quá ít.” Cô gái trả lời rất dứt khoát.

“Được!” Hai tay của Tử Thần vỗ vào nhau, nói “chúng ta hãy nhanh chóng dứt khoát đi, phải biết rằng khi ta có được bản đồ nhưng cũng không biết của cải có tới tay không, cô lấy hai triệu vậy”

Cô gái cười lạnh một tiếng rồi nói “Một phần tư.”

Tử Thần lại lên tiếng “Tiểu thư, một phần tư là rất lớn đấy, bất quá nếu tiểu thư cứ khẳng khẳng như vậy thì ta đây cũng đáp ứng. Bản đồ ở đâu?”

Cô gái lại mỉm cười, nói “Nó nằm trong két an toàn tại một ngân hàng ở Singapore”.

Tử Thần lập tức hỏi tới “Vậy chìa khóa ở đâu?”

Cô gái trả lời “Ông đừng quên, ta cũng là một trong bốn cổ đông đó”

Tử Thần nghe xong cười ha hả nói “Đúng vậy! chúng ta cùng nhau đi lấy nó. Thạch tiểu thư, nếu ta đắc thủ lần này thì ta sẽ về hưu an dưỡng tuổi già, cô thật sự đã giúp cho toàn thể giới làm được một chuyện rất tốt đấy nhưng những tay báo chí viết tin giật gân sẽ oán hận cô tội độ đó”

Cô gái cũng cười với hắn, nói “Lúc ta rời đi, ta đã hứa với mẹ của ta là sẽ mua một số tranh ảnh mang về cho bà. Hiện tại ta không thể trở về được, đây là hai bộ tranh, ta muốn nhờ Vệ tiên sinh mang đi dùm ta”, nói xong nàng quay đầu nhìn ta lên tiếng “Vệ tiên sinh, tiên sinh sẽ không cự tuyệt ta chứ?”

Trong lòng ta đang cảm thấy vô cùng ngạc nhiên với những lời nói này thì đột nhiên ta nhớ tới câu cổ ngữ cuối cùng nàng đã nói với ta, nàng nói “Đợi đến lúc ta có hành động, tiên sinh có thể hiểu được.”

Bởi vì ta biết nàng muốn đem tám bản đồ đó giao cho ta! Nàng đã lợi dụng cơ hội ngàn vàng này để giao nó cho ta và làm cho Tử Thần thấy được rằng nàng không có lá gan lớn để lừa hắn. Tuy nhiên, biện pháp này không biết có qua mặt được nhân vật được gọi là Tử Thần này hay không? Khi ta nghĩ đến tám bản đồ cùng với ba trăm triệu mỹ kim có liên quan với nhau, tim của ta cũng đập phồng kịch liệt. Tuy nhiên, ta càng suy nghĩ trong lòng càng sinh ra một cảm tình không thể diễn tả bằng lời, bởi vì khi cô gái giao tám bản đồ cho ta thì một mình nàng không thể nào chống lại Tử Thần, tính mạng của nàng sẽ”

Nhưng trong lúc ấy ta thật sự không thể nói ra các lo lắng trong lòng của ta, ta chỉ trả lời “Đương nhiên không!”

Cô gái cười nói “Tên của ta là Thạch Cúc, tiên sinh cứ đến biên giới Trung Quốc và Ấn Độ, tại khu vực đầu nguồn của sông Brahmaputra*, gặp người ở đó cứ nói ra tên của ta thì nhất định sẽ có người dẫn tiên sinh đi gặp mẹ của ta, tranh đây”, tay nàng lấy ra hai cái túi ny lông. Ta nhận ra được một trong hai cái túi đó là của tên thanh niên giao cho nàng, tuy nhiên cái túi còn lại ta không biết có cái gì bên trong.

Ta đưa tay nhận nhưng không bỏ ngay vào người mà giơ chúng nó lên quơ quơ lại trước mặt Tử Thần rồi nói “Thạch tiểu thư, ta nghĩ nên đưa cho Tử Thần tiên sinh xem qua một chút”. Hiện ánh mắt của Tử Thần cũng giống như chim ưng đang tìm mồi, nhìn rất chăm chú vào hai cái túi ny lông.

Thạch Cúc nói “Cũng phải! Nếu không, ông ta sẽ tưởng những bức tranh này là bản đồ thì phiền lắm”

Ta đối với sự trấn định và dũng cảm của Thạch Cúc rất bội phục. Ta tuyệt không phải chưa thấy qua người như thế, nhưng trong lúc này tay của ta có chút run rẩy”

Tử Thần lập tức nói ngay “Có thể thưởng thức một chút các bức tranh mà Thạch tiểu thư chọn lựa, đương nhiên là vinh hạnh lớn của ta!”

Ta sớm biết rằng Tử Thần là một người rất tinh minh, vì mỗi hành động phạm tội hấn cơ hồ thập toàn thập mỹ, không có chút sơ hở. Hấn đương nhiên không dễ dàng bỏ qua hai cái túi ny lông này.

Trong phút chốc, ta cũng không có chủ ý nào hay, liền vội vàng sử dụng cổ ngữ của Khang Ba tộc hỏi Thạch Cúc “Đưa cho hấn thật sao?”

Câu trả lời rất đơn giản “Cứ đưa!”

Thành thật mà nói, ta hiện đang rất bối rối đối với câu trả lời đó, trước đó ta cũng đã nghĩ đến việc Thạch Cúc sẽ đưa bản đồ cho ta để ta mang nó rời khỏi Tử Thần Hào, và việc ta nghĩ đã đúng. Nhưng tại sao nàng lại muốn đưa hai cái túi ny lông này cho Tử Thần xem nhỉ?

Chẳng lẽ trong hai cái túi này không có bản đồ, vậy Thạch Cúc làm việc này đâu còn ý nghĩa gì nữa. Ta lúc này không lo nghĩ được nữa liền đặt hai cái túi lên trên sàn tàu rồi đẩy tới hướng Tử Thần. Tử Thần dùng cây gậy chặn hai cái túi lại rồi cầm chúng lên, mắt hướng nhìn về chúng ta.

Mặt của Thạch Cúc không có hiện lên vẻ lo lắng, hai mắt cũng nhìn thẳng vào Tử Thần, nhưng đối với ta, mặc dù ta không thấy được vẻ mặt của mình lúc này nhưng cũng đoán biết được đó là một vẻ mặt ngạc nhiên, tò mò đối với một sự việc không giải thích được.

Trong lúc Tử Thần muốn xé một cái túi ra để xem đồ bên trong thì nói thật tim của ta gần như đập loạn xạ, bởi vì ta nhận ra cái túi hấn định xé là cái túi mà tên thanh niên, Tử Thần gọi hấn là Hoàng Tuấn, đã giao cho Thạch Cúc. Lúc này Thạch Cúc lại mỉm cười nói: “Đừng xé cái túi đó, không có gì tốt ở trong đâu”

Tử Thần cũng mỉm cười nói “Thạch tiểu thư, cô bảo ta không nên xé cái túi này thì nhất định cô đang nghĩ là ta sẽ không tin lời cô mà làm ngược lại, nhưng ta sẽ nghe theo lời cô”, hấn bỏ cái túi đang cầm xuống rồi cầm cái túi khác lên. Khi đó ta rất bội phục sự thông minh có một không hai của Thạch Cúc.

Lúc đó ta cũng biết Thạch Cúc đang chơi một ván bài cực kỳ nguy hiểm. Ván đầu nàng đặt cược Tử Thần sẽ không mở hai cái túi đó ra nhưng nàng đã thua. Tuy nhiên nàng cũng còn lại ít vốn nên đã đặt cược tiếp Tử Thần sẽ mở một trong hai cái túi, ván bài thứ hai vẫn đang tiến hành, vì Tử Thần quá thông minh cho nên đã thua ván này, hấn thua bởi một câu nói của Thạch Cúc, hấn thua lúc hấn bỏ cái túi đựng bản đồ và cầm cái túi kia lên.

Tuy nhiên Tử Thần vẫn còn cơ hội nếu như hấn xem cái túi kia xong rồi mở luôn cái túi hấn đã bỏ qua là hấn thắng!

Nhưng cho dù Thạch Cúc thắng canh bạc thứ hai này, nàng vẫn phải thua trong canh bạc cuối, đó là tính mạng của nàng! Bởi vì nếu nàng không giao tám bản đồ cho Tử Thần thì hấn đâu có dễ dàng bỏ qua cho nàng.

Ta cảm thấy tám bản đồ này cùng với sự im hơi lặng tiếng của Bắc Thái Cực Môn trong vòng mười năm qua nhất định có sự liên quan cực kỳ trọng đại, vì Thạch Cúc cũng chuẩn bị hy sinh vì nó.

Tử Thần xé cái túi rồi tìm tòi trong đó, bên trong có một xấp giấy khoảng hai ba chục trang in các bức tranh thu nhỏ. Tử Thần liên tục xem, đột nhiên thở dài một cái, có vẻ hẳn không có hứng thú.

Sau khi xem xong, hắn cầm lấy cái túi kia và cái túi đã xé đưa hết cho ta. Trong lòng ta thầm hô lên “Thạch Cúc thắng!”. Quả nhiên, Tử Thần đã tưởng rằng trong hai cái túi đều là tranh, hắn đã không còn kiên nhẫn để xem tiếp.

Ta đưa tay tiếp nhận hai cái túi rồi cất vào người, xong nghe được Thạch Cúc nói “Hiện chúng ta đang đi đâu vậy?”

Tử Thần nói “Đương nhiên đến Singapore. Vệ tiên sinh, gần đây có một hòn đảo nhỏ, tiên sinh hãy xuống nơi đó nhé”

Ta liếc mắt nhìn Thạch Cúc rồi nói “Được thôi”

Tuy nhiên, ta lại dùng mũi chân cạy xuống dùng cổ ngữ hỏi nàng “Cô làm thế nào để thoát thân?”. Nghe xong, thái độ của Thạch Cúc vẫn rất nhàn nhã như đi dạo, trả lời “Việc này tiên sinh không cần quản”.

Ta lại tiếp tục hỏi “Chúng ta còn có thể gặp lại không?”. Thật sự trong lòng ta đối đối với Thạch Cúc đã có một cảm tình vi diệu, ta thật sự không hy vọng rời xa nàng.

Nàng lại trả lời “Chỉ có Phật mới biết.” Câu nói này đúng ra phải là “Chỉ có thượng đế mới biết” nhưng trong cổ ngữ không có từ này. Trong lòng ta lúc này lại xúc động hẳn lên, ta thật muốn đem tấm bản đồ giao ngay cho Tử Thần để trao đổi lấy sự tự do cho hai người chúng ta.

Lúc đó, Thạch Cúc quay đầu nhìn về phía ta, ánh mắt nàng hiện lên vẻ kiên định vô cùng, nó đã áp chế được sự xúc động trong ta, ta chỉ biết thầm thở dài. Và thuyền Tử Thần Hào trong lúc này cũng đã chạy gần đến một hòn đảo nhỏ. Khi thuyền cập bờ, ta bước lên bờ dưới sự giám sát của hai tên thủ hạ Tử Thần.

Lên đến bờ ta quay đầu lại nhìn thì thấy ba chữ Tử Thần Hào trên thân thuyền đã được thay bằng ba chữ Thiên Sứ Hào. Tử Thần lúc này cười ha ha nói “Tử Thần và Thiên Sứ rất giống nhau đấy. Vệ tiên sinh, tiên sinh hẳn đã biết tốc độ của chiếc Tử Thần hào này, bất cứ chiếc thuyền nào của cảnh sát tuần biển cũng đuổi không kịp, tiên sinh không cần hao phí tâm lực để đi báo cáo đâu”. Ta nhìn hắn, rồi nhìn Thạch Cúc đứng đó, trong lòng cảm thấy có một nỗi buồn không nói nên lời.

Tử Thần dùng cây gậy của hắn gõ xuống sàn thuyền hai cái rồi hướng về ta cúi người chào, ra vẻ rất cung kính. Động cơ của Tử Thần Hào kêu to lên, chỉ trong chốc lát đã chạy ra xa. Ta ngơ ngác đứng đó, trong lòng cảm thấy vô cùng phiền muộn, Thạch Cúc đã nằm trong tay Tử Thần, chỉ thiếu một bước nữa là bước vào quỷ môn quan rồi!

Liền lúc đó ta cũng ra quyết định đó là: đến Singapore.

Cha của ta, người đã để lại cho ta một tài sản không nhỏ, đó là một công ty xuất nhập khẩu, mặc dù ta không giỏi chuyện kinh doanh nhưng ta lại có một người quản lý rất giỏi, nên vấn đề kinh doanh thương mại xuất nhập khẩu hàng năm đều mang lại không ít lợi nhuận. Sau đó tại nhà hàng, ta gọi điện thoại cho hắn nhờ hắn chuẩn bị vé máy bay để ta bay đến Singapore.

Tốc độ của thuyền Tử Thần Hào mặc dù rất nhanh nhưng dù nhanh cỡ nào cũng không thể nhanh hơn máy bay được. Sau khi gọi điện thoại cho người quản lý và chờ đợi kết quả từ hắn, ta gọi một món canh cá, sau đó cời nón rồi bước tới cái bàn ngồi xuống.

Khách trong quán ăn không đông lắm nên không ồn ào, ta ngồi đó nhắm con mắt lại suy nghĩ một chút. Miệng phun khói thuốc, ta suy nghĩ về các kế hoạch khi đến Singapore. Đương nhiên, bước đầu tiên là phải biết được chiếc thuyền Tử Thần Hào neo đậu ở đâu, sau đó mới có thể tiến hành các bước tiếp theo, nhưng các phương án này cũng chỉ trong kế hoạch mà thôi, tuy nhiên đợi khi ta tới Singapore thì ta có thể điều tra và thực hiện được.

Chuyện khó khăn nhất lúc này là làm thế nào để cứu Thạch Cúc thoát khỏi tay Tử Thần.

Trong lúc ta đang vắt óc suy nghĩ các biện pháp thì người phục vụ đã mang món canh cá lên. Ta đang định uống canh thì đột nhiên một bà lão mặc quần áo lam lũ bước đến trước chỗ ta đang ngồi, trong tay bà ta cầm hai tờ vé số, giọng run run nói “Tiên sinh mua giúp ta, ta chỉ còn hai tờ này thôi” (lời tác giả: ngay

lúc sáng tác câu chuyện này, việc có người bán vé số trong nhà hàng là việc thường ngày, nhưng hiện tại đã không còn nữa, cuộc sống xã hội thay đổi quá nhanh)

Ta không bao giờ mua vé số vì cơ hội trúng số chỉ là 1/300000, nhưng nhìn thấy bà lão cũng tội nghiệp nên cuối cùng ta đưa tay vào túi móc ra tờ năm tệ. Ta định khi dùng bữa xong sẽ thuê phòng tại đây để tắm rửa và nghỉ ngơi.

Trong nhà hàng, gặp được người bán vé số như vậy vốn là chuyện bình thường, nhưng ngay lúc ta móc tờ năm tệ ra, trong lòng ta lại có một cảm giác kỳ lạ, bà lão này có chút bất thường.

Khi đó, nếu như muốn ta nói ra bà lão này có gì đó bất thường thì thực sự ta cũng không thể nói được, chỉ là ta phát hiện thấy ánh mắt của bà ta không nhìn vào tờ tiền của ta mà là nhìn ra ngoài nhà hàng.

Ta lập tức đưa mắt nhìn theo thì thấy cái cửa kính của nhà hàng chợt sáng lên, trong chớp mắt đó, ta thấy qua kính cánh tay trái của bà lão bán số đưa tới gần tô canh cá của ta rồi trút vào đó một thứ bột màu trắng, động tác vô cùng dứt khoát, đáng tiếc lại không thể thoát khỏi con mắt của ta.

Động tác của bà ta phải nói là cực nhanh, sau khi xong việc tay trái của bà ta lập tức thu lại, rồi lấy tờ năm tệ ta đưa sau đó đưa lại tiền thối, trong lòng ta thâm kinh hãi vì cái bột trắng ấy vừa chạm vào nước canh đã hòa tan không dấu vết.

Trước đó ta vốn có ý định vươn tay ra chụp lấy tay bà lão đó nhưng trong phút chốc ta thay đổi chủ ý, đưa tay lấy mấy đồng tiền thối lại, lão bà nọ cũng không có đứng đó lâu mà vội vã sải bước đi ra khỏi nhà hàng.

Vừa rồi, ta còn tưởng rằng lão bà đó bị người khác lợi dụng nhưng nhìn dáng đi vội vã của bà ta, ta phát hiện được bà ta không giả như vậy, mà là bà ta dùng thuật hóa trang cao siêu để qua mắt ta.

Ta vừa thấy bà lão đi khỏi, liền lập tức xem xét tô canh để xem cái thứ bột trắng bà ta bỏ vào là gì.

Tiếp đó, ta nhanh chóng lấy mười đồng tiền ra bỏ lại trên bàn rồi cũng nhanh chóng rời khỏi nhà hàng.

Lúc đứng lên ta đã đem áo khoác lộn lại mặc vào, cái áo này là ta đặt làm, có hai màu, một mặt màu đen, một mặt màu lam, trong lúc thời gian không đủ để hóa trang thì một cái áo khoác cũng có thể đem lại rất nhiều tác dụng.

Ta bước nhanh ra khỏi nhà hàng rồi đưa mắt nhìn xung quanh, thấy được bà lão đó đang vội vã bước đi. Ta lập tức bước theo sau, bà lão đó vẫn tiến về phía trước, dáng đi hết sức vội vàng, đương nhiên bà ta nghĩ không ra là phía sau có người theo dõi vì tưởng ta đã trúng độc chết! Ta đi theo bà ta qua hai con đường, đột nhiên có một chiếc xe cứu thương kêu inh ỏi chạy ngang, ngay lúc đó ta liền thấy trên mặt bà lão hiện lên vẻ cao hứng, ta vẫn cúi đầu bước tới và vượt qua bà ta, sau đó ta đứng lại một chút chờ cho bà ta bước ngang qua.

Bà ta vừa thấy chiếc xe cứu thương, trên mặt liền lộ ra vẻ cao hứng vì trong đầu bà ta đang nghĩ đến việc bà ta hạ độc thành công và ta đã bị độc chết! (sau này, khi làm hóa nghiệm ta mới biết được thứ thuộc độc đó có thành phần chính là kali xyanua(1), có thể đưa người vào chỗ chết trong vòng nửa phút). Ta vẫn đi theo bà ta, đến một con đường hơi dốc, ta thấy bà ta lấy ra một cục phấn rồi đi tới bức tường có dán tờ quảng cáo phim, sau đó vẽ dưới tờ quảng cáo một vòng tròn, tiếp đó phía trên vòng tròn bà ta vẽ một dấu “X”, xong xuôi, bà ta liền đi khỏi, bộ dáng cũng không vội vã như trước.

Ngay lúc này, ta biết có theo dõi bà lão này nữa cũng không có nhiều kết quả, ta liền dừng lại, nhìn theo bóng dáng đang dần xa của bà ta.

Không bao lâu sau, quả nhiên có một tên thanh niên đi tới, hắn đưa mắt nhìn xung quanh một hồi rồi ta thấy ánh mắt hắn dừng lại trước cái biểu tượng kia, chỉ thấy môi hắn “Hừ” một tiếng rồi xoay người lại đi vào một tiệm cà phê.

Ta lập tức bước theo hắn vào tiệm, ta thấy hắn nhắc điện thoại lên quay số, liền đó ta tìm một chỗ ngồi xuống rồi lấy ra một cái máy nhỏ, đây là một loại máy nghe lén từ xa, trên thế giới không có hơn mười cái, dụng cụ này là kết quả phát minh của ta, đương nhiên những người khác cũng có thể nghiên cứu phát minh ra những cái máy đồng dạng như thế, chỉ là ta không biết thôi.

Hiện tại (lời tác giả: thời điểm viết truyện này), ta nghe nói loại máy này rất phổ biến ở Mỹ, mọi thám tử tư đều sử dụng nó!

Ta cầm máy nghe lén, một đầu để trong tay, một đầu đặt ở bên tai, từ khi hắn quay số điện thoại thì mỗi khi số trên máy quay trở ngược lại, ta đã nghe ra và biết được số hắn đã quay (cái này là một thủ thuật nhỏ nhỏ của thám tử, mười con số tính theo thời gian quay ngược rất khác nhau, thám tử có thể không cần nhìn, chỉ nghe âm thanh cũng biết được số đã quay).

Dựa vào máy nghe lén, ta thậm chí có thể nghe được lời nói của hắn và lời nói trong điện thoại, lời nói trong điện thoại là một giọng nữ..

Chỉ nghe tên thanh niên nói “Xin cho gặp đại tỷ.”

Đầu bên kia đáp lại “Ta đây!”.

Tên thanh niên lập tức trả lời “Đã giải quyết xong!”

Giọng bên kia vang lên tiếng cười hỏi lại “Thật không?”

Về mặt tên thanh niên hiện ra vẻ xấu hổ nói “Vì biểu tượng”

Đầu bên kia quát lên “Câm mồm!”

Tên thanh niên nhún vai, giọng nữ kia lại vang lên “Ta nhận được báo cáo, hắn đã thoát, chúng ta đã”. Vốn ta có thể nghe rõ ràng giọng bên kia hạ lệnh cho tên nam tử làm thế nào đối phó ta nhưng khi nghe đến khúc quan trọng thì trong quán cà phê chợt vang lên một bài hát, đó là bài Poorboy(2) của Elvis Presley, ta nghĩ ai đã từng nghe ca khúc này đều nghe ra được tiếng hát của vị ca sĩ huyền thoại này.

Tiếng nhạc lớn đã át tất cả các âm thanh, ta chỉ thấy tên thanh niên đó nghe điện thoại xong rồi nhìn về hướng ta ngồi, ánh mắt hung hăng nhìn liếc ta một cái rồi bước ra khỏi quán. Ngay sau đó, một người mặc áo vét cũng bước ra khỏi quán theo hắn. Ta để ý thấy hắn vừa mới đứng bên cạnh máy hát nhạc, là hắn đã bỏ tiền vào máy cho máy hát lên.

Vốn ta cũng không biết kẻ địch của ta là ai, nhưng hiện tại ta đã biết được. Ta cũng hiểu lúc này ta hoàn toàn rơi vào sự giám sát của kẻ địch.

Ta nghĩ ngoại trừ Tử Thần ra, trên thế giới này mặc dù có mấy người cũng giống hắn nhưng nếu đối với ta giăng một mẻ lưới lớn như vậy thì ta không nghĩ ra ai ngoại trừ Tử Thần, vì mấy tên kia làm gì có thù với ta, ngay cả gặp mặt cũng chưa từng.

Tử Thần hiểu rõ ta cũng giống như ta hiểu rõ hắn, điều này ta vốn phải nghĩ đến trước đó rồi, làm sao mà hắn lại dễ dàng bỏ qua cho ta được!

Hắn nhất định hạ lệnh cho thuộc hạ theo dõi hành tung của ta, dùng mọi biện pháp đưa ta vào chỗ chết, giống như những người hắn đã từng giết trước đây.

Cái lưới quá lớn lại chặt chẽ và ta đã trở thành một con cá đang bị người đánh cá vây bắt. Đã nhiều năm nay, ta từng đối đầu với vô số kẻ địch hung tàn, chiêu bài của bọn chúng thế nào sao ta không biết được.

Ta hiện đã là cá trong lưới, không sai, nhưng con cá này sẽ không đợi người đánh cá kéo lưới bắt lên mà trước đó con cá này sẽ tìm cách thoát khỏi lưới rồi lao tới tấn công người đánh cá! Ta lập tức quyết định phải đột nhập vào sào huyệt của Tử Thần.

Nên trước tiên, tại quán cà phê ta gọi điện cho quản lý của ta thì biết được chín giờ tối nay sẽ có chuyến bay đến Singapore, và vé máy bay đã có sẵn. Sau khi gọi xong, ta lại gọi cho một người bạn thám tử tư, tên của người bạn này xin lỗi ta không thể tiết lộ, khi hắn nghe ta hỏi về địa chỉ và tên của chủ nhân số điện thoại đó thì hắn trả lời: Lê Minh Mai.

Ta ra khỏi quán cà phê thì nhìn thấy có hai người đang xoay mặt đi, hành động rất mất tự nhiên. Trong lòng ta thâm buồn cười, liền hướng phía chúng đi tới, trên mặt bọn chúng liền hiện ra vẻ giật mình, lúc tới gần ta đột nhiên ra tay tấn công bọn chúng.

Bọn chúng muốn chuyển thân tránh né nhưng chiêu ta vừa xuất ra chính là một chiêu Liễu Như Nhân Phong trong Phi Như Chưởng, chiêu ra rất nhanh, bọn chúng có muốn tránh né cũng muộn rồi.

Bọn chúng bị ta đánh trúng, nét mặt không khỏi biến sắc, ta nhìn bọn chúng cười nói “Không cần phải sợ, ta muốn nhắc nhở các người, hãy nghỉ ngơi một chút đi, đừng theo dõi ta nữa”, rồi ta tiếp tục xuất chiêu đánh ngất xỉu bọn chúng, xong xoay người bước khỏi đoạn đường dốc này, đi tìm cái địa chỉ vừa hỏi ra.

Hiện tại là bốn giờ chiều, ta chỉ còn có bốn tiếng thời gian để thoát khỏi sự theo dõi của Tử Thần!

Trên đường hết sức yên tĩnh, ta không ngừng để ý phía sau xem có ai theo dõi không thì đột nhiên có hai chiếc xe taxi chạy ngang qua, ta gọi một chiếc rồi bước vào xe, kêu tài xế chạy tới địa chỉ ta đang muốn tìm.

Trong lòng ta đang đắc ý, nghĩ rằng cô gái tên Lê Minh Mai kia sẽ giật mình ra sao khi thấy ta xuất hiện trước mặt cô ấy. Bỗng nhiên, chiếc taxi chở ta dừng lại đột ngột.

Ta lập tức ngẩng đầu lên thì thấy tên tài xế đã xoay người lại, tay hắn cầm súng chĩa vào ta.

Ta thở dài một cái, liền hiểu ra tại sao phía sau ta không có ai theo dõi cả.

Lúc này, một tên lái xe mô tô xuất hiện sau đuôi xe taxi.

“Vệ tiên sinh, tới rồi!” Tên tài xế cầm súng ra hiệu cho ta xuống xe. Ta cũng nói với hắn “Bằng hữu, thủ đoạn thật cao minh”. Mở cửa xe, bước xuống, ta liền đóng mạnh cửa xe lại nghe cái rầm, rồi nhanh chóng phóng đến chiếc mô tô vừa đậu lại. Ngay lúc tên lái mô tô đã tắt máy định bước xuống xe, thì ta đã xuất hiện phía sau hắn, tay ta chụp vào cổ hắn.

Tên đó kêu lên vội vàng lên tiếng và ra hiệu “Lão Tam, đừng nổ súng”

Tên gọi là lão Tam đang ngồi trong taxi đương nhiên không nổ súng trừ phi hắn không muốn thấy bạn hiền của hắn nữa. Hơn nữa ta cũng để ý tên lái xe mô tô này dường như là cấp trên của hắn nên ta biết tên lão tam đó sẽ không tùy tiện nổ súng.

Sau tiếng nói của tên lái mô tô, mọi việc đều yên tĩnh trở lại, lúc đó ta đột nhiên nghe được âm thanh rên rỉ từ phía sau cốp chiếc taxi kia phát ra, ta liền hiểu được chiếc xe này bọn chúng đã cướp, chúng đã nhốt tài xế của xe vào cốp sau.

“Các người không phải đến đón ta sao?” Ta lạnh lùng nói “Bây giờ thì tạm biệt nhé!”. Mắt thấy tên lão Tam lúc này cũng đã xuống xe taxi chạy đến, ta liền đẩy mạnh tên lái mô tô về phía hắn khiến hai tên đụng nhau ngã nhào!

Sau đó, ta lập tức ngồi vào chiếc mô tô! Trước lúc đó, ta thấy sắc mặt của hai tên này trắng bệch giống như người chết, ta cũng không để ý đến bọn chúng nữa, bắt đầu nổ máy!

Bô xe phát ra một tiếng “bò” lớn rồi phóng đi mất hút trước mắt bọn chúng.

Kỹ thuật lái xe mô tô của ta thật sự không tồi, hiện tại ta đã cách xa chúng, có muốn rượt theo thì cũng vô dụng. Và ta cũng biết hai tên đó hiện giờ đang không biết ăn nói làm sao với chủ nhân của chúng thì thử hỏi còn tâm trí đâu mà đuổi theo ta.

Ta tin chắc lúc này ta đã thoát khỏi toàn bộ sự giám sát của kẻ địch, thiết nghĩ giờ muốn rời đi cũng không phải việc khó nhưng do tính tình của ta hơi khác thường, đó là khi đã quyết định chuyện gì thì tuyệt không thay đổi chủ ý.

Ta lái xe chạy đi, chỉ chốc lát ta đã chạy ngang cái địa chỉ ta đang tìm, đó là một ngôi nhà lớn. Nó hiện đang là mục tiêu của ta, tuy nhiên ta không đậu xe lại trước cổng mà tiếp tục chạy vào một con đường nhỏ cạnh đó.

Kẻ địch của ta là một trong những tên hung ác nhất trên thế giới, trong tay hắn nắm giữ phương pháp phạm tội rất khoa học, nếu có ý khinh thường thì hắn sẽ khiến cho ta biến mất không dấu vết.

Ta đậu xe lại trong một con đường nhỏ cách đó khoảng chục mét, ta xuống xe, từ nơi này ta bước nhanh tới dưới chân bức tường của ngôi nhà. Bức tường chỉ cao khoảng ba thước nên đương nhiên không ngăn nổi ta, thân thể ta liền động, dễ dàng nhảy qua bức tường.

Ta nghe được tiếng chó sủa vang lên, nhưng không đợi bọn chúng ủa tới, ta đã dùng thân pháp cực nhanh lao vào trong phòng khách. Phòng khách bố trí rất xa hoa, giống như nhà của một đại gia cực kỳ giàu có, điều kỳ lạ là không hề có một bóng người trong phòng này.

Ta đi tới quầy rượu trong phòng rồi tự mình rót một ly rượu, sau đó đi đến ghế sofa ngồi xuống, miệng không ngừng hỏi có người không. Sau đó có một tên mặc áo trắng bước vào, lúc hắn thấy được ta, hắn ngăn người rồi liền vội vã trở lui.

Trong lúc hắn xuất hiện, ta thần nhiên nói “Đừng đi, chủ nhân của người đâu?”

Tên này đương nhiên cũng là bọn côn đồ, mặc dù trên mặt hắn không có ghi mấy chữ đó nhưng ta liếc mắt đã có thể nhìn ra. Hắn nghe ta hỏi xong, thần sắc thay đổi, chân bước không đi.

Ta biết lúc này mình đang ở trong hang cộp, nếu không giữ được sự bình tĩnh thì nhất định sẽ bị cộp ăn thịt. Bởi vậy khi ta thấy hắn không trả lời, liền giận dữ, phóng tới trước mặt hắn, nhân lúc hắn đang ngạc nhiên, hai chưởng ta tung ra tát vào mặt hắn. Cú tát này làm cho thân thể hắn loạn choạng ngã về sau, ta ép hắn vào tường, một tay bóp cổ hắn, tay kia cướp lấy cây súng của hắn đang đeo ở hông dí vào đầu hắn.

“Chủ nhân của người có ở đây hay không?” Ta hỏi hắn

Sắc mặt hắn tái mét, sau đó nói “Có có tôi đi thông báo cho!”. Xem ra, hắn cũng không biết ta là ai. Có lẽ hắn còn tưởng rằng ta là nhân vật chủ lực do Tử Thần phái tới, cho nên ăn đòn cũng không dám phản kháng. Ta thả hắn ra, cầm cây súng trở lại ghế sofa ngồi xuống, tên bị ta đánh lúc này cũng đã chạy đi, không bao lâu sau, ta đột nhiên nghe được giọng nữ ngọt ngào truyền đến “Đi đến vùng núi giàu có trượt tuyết không?”

Giọng nữ kia vừa truyền vào tai của ta thì ta đã biết được nó giống như giọng ta đã nghe lén trong điện thoại trước đây, nhưng bởi vì tiếng nói đột nhiên vang lên, hơn nữa rõ ràng ngay bên tai ta làm ta cũng hơi hoảng. Ta vội vàng xoay đầu nhìn quanh thì phát hiện trên cái bàn bên cạnh ghế sofa có một chậu cây Vạn Niên Thanh (3), giọng nói đúng là phát ra từ chậu cây này. Đương nhiên, ta biết đó là thiết bị truyền âm.

Điều khó khăn của ta hiện giờ chính là một câu hỏi không đầu không đuôi kia, ta nghĩ nhất định là ám hiệu gì đó của bọn chúng nhằm để xác định ta có phải là người của chúng không.

Ta đương nhiên không biết trả lời như thế nào cho tốt, trong lúc do dự thì ta nghe được giọng cười của một người con gái vang lên, tiếng cười mang đầy dụ ngoặc của một người phụ nữ hấp dẫn, sau đó lại nghe tiếng nói của nàng “Ông nhất định là Vệ tiên sinh. Vệ tiên sinh, tại sao ông lại tức giận thế, đừng dùng súng đùa giỡn chứ?”

Ta vừa nghe được nàng nói như thế, trong lòng không khỏi sinh ra một tia hối hận. Đại sảnh vắng hoe, một bóng người cũng không có nhưng tình cảnh hiện tại của ta tại đại sảnh này đang rơi vào sự quan sát của một người phụ nữ.

Nhưng nếu nơi này là đại bản doanh của Tử thần thì ta sợ ta sẽ không còn mạng để rời đi nữa!

Ngay lập tức ta cố ổn định tâm thần, lưng dựa vào sofa nói “Cô là Lê tiểu thư phải không? Cô không cần phải người hạ độc, theo dõi và bắt cóc nữa đâu, vì ta đã tới rồi đây”

3. Kỳ Nữ Tử

Nhìn qua rất khó đoán tuổi của nàng, chắc là khoảng hai mươi lăm tuổi. Trên mặt nàng cũng không có trang điểm, thần thái rất ưu nhã .

Người nàng mặc bộ sườn xám màu lam làm tăng thêm vẻ cao quý cho nàng. Nàng chậm rãi bước tới trước mặt ta, đưa tay mời, nói “Mời tiên sinh ngồi.”

Trong phút chốc, trong lòng ta cảm thấy rất kỳ quái, khuôn mặt và thần thái của nàng quá giống với Thạch Cúc, giống đến nỗi như là hai chị em sinh đôi.

Nhưng sự kinh ngạc của ta nhanh chóng biến mất bởi ta nghĩ một người tinh thông cổ ngữ của Khang Ba tộc ở Tây Tạng, sinh ra ở đó cùng với một cô gái lớn lên tại thành phố thì bất luận thế nào cũng không có quan hệ máu mủ gì.

Nàng vừa xuất hiện, ta đã thấy cơ hội thành công của ta tăng lên không ít, bởi vì kẻ địch núp trong bóng tối là kẻ địch đáng sợ và khó đối phó nhất! Ta vừa ngồi xuống, nàng cũng lập tức ngồi xuống nói “Vệ tiên sinh, hai vị bằng hữu kia tới mời tiên sinh đến đây, không biết họ đã trở về chưa?”

Ta mỉm cười nói “Bọn họ sẽ rất nhanh trở về thôi”

Nàng đột nhiên thở dài rồi nói “Vệ tiên sinh quả thật là nhân tài hiếm thấy, ngay cả Tử Thần cũng nói vậy. Ông ta đã hạ lệnh giết chết tiên sinh, không cần biết dùng thủ đoạn gì và tiêu tốn bao nhiêu”

Ta vẫn giữ được sự bình tĩnh nói “Nếu cô không ngại thì thay ta nhắn dùm ông ta vài lời rằng ta cũng muốn phí sức một chút mời ông ta đến địa ngục hoặc thiên đường dạo một lần”

Cô gái nở nụ cười, nói “Mỗi người đều có nguyện vọng của riêng họ, cho dù nguyện vọng đó không thể thực hiện được, nhưng Vệ tiên sinh, lần này tiên sinh đã thua rồi”

Ta cũng biết được mình đang ở tình huống thắng ít thua nhiều nhưng ta vẫn đang hy vọng việc xuất kỳ bất ý (ra tay bất thành linh) sẽ vẫn hồi được tình thế. Nàng vừa nói dứt lời thì ta đã động, đưa tay trái xuất chiêu chụp tới cánh tay của nàng.

Động tác của ta đột nhiên xuất ra, tốc độ lại nhanh, trong giây lát đó ta thấy được mặt nàng hiện lên vẻ giật mình, thành thật mà nói, ta có cảm giác thật không đành lòng xuống tay, nhưng trong thoáng chốc ta đã chụp được cánh tay của nàng, đồng thời tay kia cũng dí nòng súng vào eo của nàng.

Ngay lúc đó, ta liền nghe được phía sau lưng vang lên một tiếng “rắc”, đó là tiếng chiếc đèn thủy tinh rơi xuống đất, bể nát.

Ta cũng không có quay đầu lại nhìn bởi vì ta có thể đoán được đây là tình huống nguy cấp. Ta nghĩ nếu trước đó ta không nhanh chóng tấn công và bắt được cô gái để uy hiếp thì cái vật nát vụn nằm đó không phải là đèn thủy tinh mà là cái đầu của ta!

Về mặt hoảng sợ của cô gái giờ đã biến mất, ngay cả eo bị ta chĩa súng vào mà nàng cũng không để ý, bình tĩnh cười nói “Vệ tiên sinh, tiên sinh làm vậy thật không giống với phong độ của người quân tử đó”

Ta nhìn về hướng chiếc đèn thủy tinh vỡ vụn nói “Lê tiểu thư, chẳng lẽ cô cho việc đó mới là phong độ của người quân tử sao?”

Nàng lại mỉm cười, lên tiếng nói “Không cần dùng súng nữa đâu, Vệ tiên sinh quá cao tay, chúng ta tạm thời đành phải nhẫn nhịn vậy!”

Tiếp đó, ta thấy được một bóng người cao lớn bước ra và đang tiến đến phía ta. Ta vừa nhìn thấy hần liền giật mình, tên này không phải ai khác mà là tên thanh niên ta gặp trên đảo, Hoàng Tuấn!

Trong tay hần đang cầm một cây súng ngắn, nòng súng vẫn còn bốc khói, tiếng súng vừa rồi rõ ràng là do hần bắn! Ta thật nghĩ không ra tại sao tên này lại đột nhiên trở thành tay chân của Tử Thần?

Hoàng Tuấn đi tới trước mặt ta, dừng bước nói “Vệ tiên sinh, ta có một việc muốn cùng ông thương lượng, ông có hứng thú cùng ta đơn phương bàn bạc không?”

“Không,” Ta lắc đầu, tay vẫn khống chế cô gái bởi vì đó là cái vốn đảm bảo cho tính mạng của ta, ta đương nhiên sẽ không dễ dàng buông bỏ, ta biết tình hình trước mắt thật sự là quá mức nguy hiểm.

Nét mặt Hoàng Tuấn hiện lên vẻ khó chịu, ta không chút khách khí nói “Hoàng Tuấn, lúc trên hoang đảo, ta từng cho rằng ngươi là đồ vô sỉ, nhưng hôm nay gặp lại tại đây, phán đoán của ta quả không có sai”

Sắc mặt Hoàng Tuấn trở nên giận dữ đưa mắt nhìn ta, sau đó hần bình tĩnh lại rồi nói “Vệ tiên sinh, ta và ông đơn phương bàn bạc, điều này thật sự đối với ông có rất nhiều chỗ tốt đấy!”

Ta cười lạnh một tiếng nói “Có chỗ nào tốt? Kể cả phát súng vừa rồi suýt nữa bắn trúng đầu ta cũng là chỗ tốt sao?”

Đôi mày của Hoàng Tuấn nhướn lên, một lúc sau mới nói “Vệ tiên sinh, nếu ông không tin ta, ta buộc phải dùng hành động chứng minh vậy, nói đi, ông muốn sao?”

Ánh mắt của ta vẫn nhìn vào mặt hắn, ta phát giác trong lúc hắn nói, sắc mặt của hắn vô cùng thành khẩn. Từ gương mặt của một người có thể nhìn ra sự biến hóa nội tâm của họ, điều này tuyệt đối đúng. Conan Doyle (1) người viết truyện trinh thám nổi tiếng với nhân vật Sherlock Holmes đã từng miêu tả, khi nhìn vẻ mặt của người trợ lý là bác sĩ Watson, Sherlock Holmes đã đoán được hắn suy nghĩ gì!

Từ vẻ mặt của Hoàng Tuấn, ta hiểu được ta cần phải làm gì vào lúc này. Lắng nghe lời hắn nói có thể có sự hữu dụng cần thiết cho ta.

Ta lo lắng một chút rồi nói với hắn “Trong phòng này, người nghĩ có chỗ nào nói chuyện riêng được à?”

Cô gái ngồi bên đột nhiên ngắt lời ta, nói “Vệ tiên sinh, hai người có thể rời khỏi đây”

“Đương nhiên,” ta hung hăng trừng mắt nhìn nàng một cái “ta không muốn bị người khác giám sát nữa”

“Vệ tiên sinh, ông không nên quá tự tin!” Nàng đột nhiên lên tiếng, đồng thời dùng một ngón tay điểm vào “Phân thủy huyết”(2) tại bụng của ta, nàng ra tay cực nhanh, quả thực khó có thể tưởng tượng. Ta tuyệt chưa từng nghĩ đến nàng cũng là một cao thủ, cả người dần cảm thấy tê dại.

Sau đó sự tê dại lan dần đến tay, mắt ta hoa lên, súng trong tay cũng rơi xuống!

Cây súng vừa rơi xuống thì ngực ta lại trúng thêm một chưởng. Lực đạo của chưởng này cực mạnh vượt khỏi dự đoán của ta. Nếu không phải ngay từ nhỏ ta được danh sư chỉ dạy nghiêm khắc thì một chưởng này đã làm cho ta bị nội thương trầm trọng rồi.

Một chưởng này của nàng ấy làm cho khung cảnh trước mắt ta biến thành màu đen, thân thể ta bị chấn bay về phía sau một đoạn.

Cũng may thảm trong phòng khách rất dày nên ta mặc dù té đập mạnh xuống, cơ thể cũng không có nhiều thương tổn.

Ta lồm cồm ngồi dậy, ngẩng đầu nhìn lên thì thấy nàng ta vẫn ngồi nhàn nhã trên sofa. Ai có thể nghĩ đến một người con gái xinh đẹp mảnh mai như vậy lại có thể đánh bay một người đàn ông khỏe mạnh như ta.

Nàng đưa mũi chân hất cây súng về hướng ta rồi nói “Vệ tiên sinh, tiên sinh vẫn có thể nhặt lại súng để đối phó với ta”. Ta vừa bị đánh nên không thể nói chuyện, cơ thể ta cần thời gian phục hồi. Lúc đó, Hoàng Tuấn bên cạnh đột nhiên lên tiếng “Sư thúc, liên hoàn tam thức của người vừa rồi có phải là tuyệt kỹ của sư môn ta ‘Mãnh Hổ Tam Bức Miễn’ không?”

Nàng gật đầu, còn Hoàng Tuấn thì vẫn đứng đó, mặt hắn hiện lên vẻ khâm phục cực độ.

Ta vừa nghe Hoàng Tuấn gọi nàng là sư thúc, liền không khỏi ngây người, lập tức ta tự mắng mình vài tiếng “Đáng chết mà!”. Ta tự mắng ta tại sao đã biết tên của nàng là Lê Minh Mai mà lại không cẩn thận đề phòng, cái tên này quá nổi danh mà, trong quá khứ ai mà không biết đến tên nàng chứ.

Cái tên Lê Minh Mai này ta vừa nghe qua đã có cảm giác từng nghe ở đâu đó rồi, nhưng do thời gian gấp gáp nên không suy nghĩ tới. Lê Minh Mai, cái tên này hơn mười năm trước đã uy chấn đại giang nam bắc, làm cho hai giới hắc bạch lưỡng đạo khi nghe đến nó đều sợ hãi không thôi, võ công cực cao, là người trẻ nhất và đứng thứ hai tại Bắc Thái Cực Môn, chỉ sau chưởng môn nhân mà thôi!

Khi đó, nàng chỉ khoảng mười chín hai mươi tuổi thôi đã tung hoành khắp nơi, gần như vô địch. Ta biết nàng đã từng đến Thượng Hải, khi đó ta đang ở Nam Dương liền vội vàng trở về Thượng Hải, nghĩ rằng có thể gặp mặt nàng một lần. Tuy nhiên, nàng đến Thượng Hải làm việc và đắc tội với bảy mươi hai băng nhóm tại đây. Trong vòng vây của nhiều băng nhóm như vậy, nàng vẫn ung dung thoát đi mà không hề bị tổn thương gì.

Chuyện này ta vẫn tưởng rằng là đời đồn thổi. Lúc ấy, ta đang còn trẻ, tính khí sung mãn và nóng nảy, cứ muốn gặp nàng xin lĩnh giáo một phen.

Lần đó ta chưa được cùng nàng giao thủ nên trong lòng cũng cảm thấy hụt hẫng. Sau đó, người mang tên Lê Minh Mai này lại đột nhiên mất tung mất tích, có làm thế nào cũng không thể tìm được hành tung của nàng.

Thật nghĩ không ra, mười ba năm sau ta lại gặp được nàng, hơn nữa lại trong trường hợp khẩn yếu này!

Ta lấy lại bình tĩnh, cũng không vội đứng lên, nói “Lê tiểu thư, cô thắng rồi.”

Mặt của Lê Minh Mai vẫn nở nụ cười, nói “Không có gì, Vệ tiên sinh, vừa rồi tiên sinh hướng ta tung ra một trào xuất kỳ bất ý, ta thấy được đó là công phu bất truyền của Phong Kim Nhị ở Dương Châu, hiện tại trên đời này sợ rằng chỉ có mỗi tiên sinh sử dụng được công phu này thôi”

Ta mặc dù bị thua trong tay nàng, hơn nữa lại đại bại khó coi như thế nhưng khi nghe xong lời nàng nói, ta cũng có chút tự hào, ta đứng lên nói “Lê tiểu thư quả nhiên kiến thức uyên bác.”

Lê Minh Mai cười nói “Sư tỷ của ta có mấy câu muốn nhắn cho tiên sinh, tiên sinh hãy cùng Hoàng Tuấn nói chuyện đi!” Nàng nói xong rồi chuyển thân bước lên lầu.

Cây súng vẫn nằm trên mặt đất, đột nhiên trong đầu ta nổi lên một suy nghĩ táo bạo “Nếu ta đột nhiên chụp cây súng và hướng về nàng nổ súng”, nhưng đó cũng chỉ là suy nghĩ, ta cũng không có làm như vậy. Hoàng Tuấn lúc này đã bước tới bên cạnh ta, thấp giọng nói “Vệ tiên sinh, chúng ta ra ngoài vườn đi”

Ta đứng lên, trong lòng cứ nghĩ tại sao Lê Minh Mai, một người nổi danh vào mười ba năm trước như thế lại làm tay sai cho Tử Thần, và tại sao Hoàng Tuấn lại tới đây?” Ta ngược nhìn đồng hồ trên tường một chút, thấy đã gần bảy giờ tối, ta thật sự không có nhiều thời gian để cùng Hoàng Tuấn nói chuyện nữa.

“Hoàng Tuấn,” ta lạnh lùng lên tiếng “nếu không có chuyện gì quan trọng nữa thì ta xin tạm biệt vậy”

“Đương nhiên là có!” Sắc mặt hắn rất nghiêm túc, rồi ghé sát vào tai ta nói nhỏ “Hiện tại chỉ có mình ta biết Thạch Cúc đã giao tấm bản đồ nọ cho ông”

Ta nghe xong thầm giật mình, đưa mắt nhìn chằm chằm vào hắn.

“Chúng ta đi ra ngoài vườn nói chuyện nào. Vệ tiên sinh, xin hãy tin tưởng ta” sắc mặt của hắn cực kỳ thành khẩn .

Ta lo lắng trong chốc lát rồi cũng bước theo hắn ra ngoài vườn. Chúng ta đến giữa trung tâm của vườn hoa, tại đây ta có thể nhìn thấy Lê Minh Mẫn đang đi qua đi lại tại lầu hai.

“Vừa rồi ngươi nói chỉ có mình ngươi biết, vậy ý của ngươi là gì?” Ta lên tiếng hỏi.

“Ta cùng với bọn chúng không phải đồng bọn đâu, ông đừng nên nghĩ như thế, và cũng đừng có đánh giá thấp tài bắn súng của ta.” Hắn chậm rãi bước cùng ta, sau đó lại thì thầm vào bên tai ta.

Ta liền lên tiếng hỏi hắn “Ngươi muốn sao?”

“Tấm bản đồ,” lời của hắn tuy nhỏ nhưng tỏ ra vẻ rất kiên quyết “ông để nó ở đâu? Mau giao cho ta đi”

Vừa rồi ta không có phủ nhận, vì vậy đành ngậm ngùi cam chịu, nhưng ta vẫn tiếp tục hỏi “Làm thế nào ngươi biết được tấm bản đồ đó đang nằm trong tay của ta?” Hoàng Tuấn trả lời “Rất đơn giản, tại hoang đảo, ta đã giao nó cho Thạch Cúc, sau đó ông cùng Thạch Cúc bước lên thuyền Tử Thần Hào, rồi ông rời đi, nhất định là Thạch Cúc đã đem tấm bản đồ giao cho ông”

“Ngươi suy đoán không sai”, ta gật đầu nói “nhưng chính ngươi đã giao nó cho Thạch Cúc rồi, bây giờ tại sao muốn lấy lại?”

“Tình hình bây giờ không giống như trước nữa, ta muốn lấy lại tấm bản đồ để trao đổi với Tử Thần một người” Hoàng Tuấn nói.

“Vậy ngươi có biết tấm bản đồ đó có liên quan đến ba trăm triệu mỹ kim không?” Ta hỏi tiếp .

“Đương nhiên biết,” mặt hắn dần dần đỏ lên, hay tay quơ quơ “nhưng tất cả của cải trên thế giới đối với tôi mà nói không còn quan trọng nữa, quan trọng nhất đối với tôi hiện giờ là một người. Vệ tiên sinh, ông hãy lấy bản đồ giao cho tôi đi, điều này đối với ông lẫn tôi đều có lợi cả. Ông cũng không phải là hạng người

tham tài, hơn nữa thành thật mà nói, tấm bản đồ đó - ” Hấn nói đến đây đột nhiên không nói nữa, ngừng lại một chút rồi mới tiếp “Ông mau giao nó cho tôi đi”

Trong lòng ta nhanh chóng suy nghĩ về mối quan hệ giữa hấn, Thạch Cúc, Lê Minh Mân, Tử Thần và tấm bản đồ, rồi ta lắc đầu nói “Không được, Thạch Cúc khi giao nó cho ta đã nhờ ta đem nó tới nơi của mẹ nàng, do đó ta không thể giao cho người được!”

Sắc mặt của Hoàng Tuấn đột nhiên trở nên tái nhợt, ngay cả ta nhìn vào cũng thầm lo lắng cho hấn. Thân thể hấn lay động, tựa hồ muốn ngã xuống, ta không đợi hấn mở miệng, lại nói “Ta còn có nhiều việc muốn hỏi người, tại sao chương môn của Bắc Thái Cực Môn lại phái Thạch Cúc đến thanh lý môn hộ, tại sao Lê Minh Mai lại sống trong sào huyệt của Tử Thần, tại sao tấm bản đồ đó lại có liên quan đến số tiền lớn như thế” Hoàng Tuấn không đợi ta nói hết, liền đột nhiên ngắt lời ta “Đừng hỏi nữa!”

Tiếp theo, hấn lại thấp giọng nói “Chuyện này nói ra vô cùng phức tạp, ta cũng không còn gì để nói với ông nữa, Vệ tiên sinh, ta van ông.....”

“Người anh em à,” ta đưa tay vỗ vỗ lên vai hấn “đừng vọng tưởng nữa, ta sẽ không đáp ứng đâu!”

Nghe xong lời của ta, sắc mặt của hấn lúc này thật sự giống như một tội nhân vừa nghe được tòa phán án tử hình, không, có lẽ còn khó coi hơn, hấn nói “Ông..... xin ông hãy cứu tôi thêm lần nữa”

Ta dùng lời nói kiên quyết trả lời hấn “Lúc đầu ta cứu người bởi vì ta nhận thấy người là một người thanh niên trẻ trung, can đảm và có tài, nhưng hôm nay ta sẽ không cứu người nữa!”

Hoàng Tuấn vội nói “Vệ tiên sinh, ông đừng quên, ông cứu ta cũng là tự cứu chính mình đó”

Ta cười lạnh nói “Đừng ngây thơ như vậy chứ bằng hữu, bất luận như thế nào thì Tử Thần cũng tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho ta, nhưng nếu ta giao bản đồ cho người thì tính mạng của sư muội người sẽ gặp nguy hiểm, trước khi Tử Thần đoạt được nó, hấn có thể nghĩ ra mọi cực hình để ép Thạch Cúc khai ra, tuy nhiên cũng sẽ không dám lấy mạng của nàng”

Hoàng Tuấn vội vàng nói “Bất luận thế nào đi nữa ta biết chắc tính mạng của Thạch Cúc sẽ không gặp nguy hiểm gì đâu”

Ta lập tức hỏi: “Tại sao người biết?”

Hoàng Tuấn dậm chân nói “Ông đừng nên hỏi tôi vấn đề này làm gì, chuyện này có liên quan đến một ân oán mười năm, ông không hiểu đâu. Ông mau đem bản đồ giao cho tôi đi, nếu sư thúc tôi biết bản đồ đang trong tay ông thì bà ta sẽ không khách khí đối với ông đâu”

Ta nhún vai nói “Vừa nãy hình như bà ấy đối với ta cũng không có khách khí à! Ta đã đem tấm bản đồ đó giao cho một vị luật sư rồi. Ta mà chết, ông ta sẽ đem tấm bản đồ đó ra xem, rồi sẽ liên lạc cùng với các bên liên quan. Bằng hữu, ta tin tưởng người nhất định biết tấm bản đồ đó ghi lại cái gì, thế nào, bảo tàng trong đó là của ai vậy? Là bảo tàng của Cáo sa mạc Rommel (3) hay là bảo tàng của Hồ Malaya Tomoyuki Yamashita (4)?”

“Cáo sa mạc -” hấn nói liền ba chữ, rồi tiếp tục im lặng.

Tuy nhiên ba chữ này cũng đã đủ rồi, đó là bảo tàng của Cáo sa mạc Rommel a! Khó trách số tiền nghe khủng khiếp như thế!

Vài năm trước, ta đích xác từng đi qua rất nhiều nơi để thu thập tư liệu, nhằm nghiên cứu xem từ thời cổ đến nay có bảo tàng nào chưa bị phát hiện không. Cái này cũng không phải do ta tham tài, tuy nhiên, cái ta muốn tìm kiếm chính là sự phiêu lưu, thám hiểm và nghiên cứu các diễn biến trong lịch sử.

Sau khi thế chiến thứ hai kết thúc, thì có tin tức về hai bảo tàng xuất hiện, đó là bảo tàng của một “Cáo” và một “Hồ”. Đối với bảo tàng “Hồ” ta cũng có nghiên cứu một thời gian nhưng tư liệu ghi lại quá ít nên ta đành bỏ qua.

Nhưng đối với bảo tàng của Rommel giấu tại sa mạc thì ta có nghiên cứu nhiều hơn. Của cải mà hấn có được trong bảo tàng chính là chiến lợi phẩm cướp được ở Châu Phi, trong đó có vàng thối, kim loại quý hiếm, kim cương, châu báu, tổng giá trị ước tính hơn ba trăm triệu mỹ kim.

Ta xin phép sơ lược một chút về lịch sử của bảo tàng này. Vào mùa thu năm 1942, khi quân đoàn phi châu của Hitler (6) bắt đầu yếu thế, lúc đó, thống tướng Marshall (5) đã chỉ huy quân đồng minh chiến đấu với quân đội phe trục do Rommel chỉ huy và đã đánh bại được hắn.

Sau đó, Rommel thống lĩnh quân đoàn phi châu rút lui từ Ai Cập sang Libya, bộ chỉ huy theo đó cũng chuyển đến Tunisia.

Với tài chỉ huy tài ba, tư lệnh Eisenhower (7) chỉ huy quân đội Mỹ từ Algeria ngược lên biên giới Ai Cập bao vây và chặn đánh quân của phe trục, lúc này đội quân tinh nhuệ của Hitler đã bị bao vây và lâm vào hoàn cảnh bất lợi, đó là tháng 05 năm 1943.

Trong lúc đó, Hitler bí mật hạ lệnh cho Rommel bằng bất cứ giá nào cũng phải đem của cải bảo vật vận chuyển đến một nơi an toàn hoặc nếu không thì phải tiêu hủy chúng. Căn cứ vào tình hình báo cáo của quân đồng minh về việc điều tra các thuyền ra vào tại cảng Bizerte thì họ đã phát hiện một chiếc thuyền hải quân không biết có nhiệm vụ gì nhưng trên thuyền lại trang bị hỏa lực cực mạnh, đã âm thầm rời đi cảng Bizerte, vượt qua vòng vây của quân đồng minh trên biển, chạy đến phía bắc của Ý và neo lại tại một cảng ở quần đảo Sicily.

Căn cứ vào tình báo của quân đồng minh thì vào ngày 8 tháng 10 năm 1943, lại có một chiếc thuyền nhỏ chở hàng hóa rời khỏi cảng Bizerte (8), cũng chạy về hướng quần đảo Sicily, rồi từ đó về sau không có tin tức.

Sau khi binh đoàn tại châu phi của Hitler bị đánh bại thì lượng của cải đó cũng không có ai phát hiện ra, cho đến nay hầu như không có tung tích. Bởi vậy ta có lý do tin rằng một trong hai chiếc thuyền kia đã nhận nhiệm vụ chở của cải rời đi.

Tất cả những điều nói trên là ta căn cứ trên những tư liệu thật, tuyệt không phải hư cấu. Thật sự mà nói cũng đã từng có không ít người đến Ý với ý tưởng muốn tìm kiếm bảo tàng, nhưng tất cả đều không có kết quả.

Ta ghi nhớ kỹ về Rommel và bảo tàng của ông ta trong đầu, tuy nhiên tim của ta gần như đập loạn lên.

Hoàng Tuấn thở dài một hơi nói “Vệ tiên sinh. Ông có chịu giao bản đồ cho tôi không?”

Ta ngẩng đầu lên nói “Ta đã nói quá nhiều với người rồi” Vừa dứt câu ta đột nhiên đưa tay đẩy Hoàng Tuấn một cái, hắn không kịp đề phòng, nên thân thể lão đảo chồm tới trước.

Ta nhân cơ hội này, nhanh chóng chạy đến bức tường lúc trước ta đã đột nhập vào rồi phóng ra.

Tuy nhiên, lúc ta vừa ra ngoài thì có bốn bóng người nhanh chóng chạy tới vây quanh ta.

Ta đã sớm biết rằng muốn thoát thân là điều không dễ, và ta cũng đã sớm dự đoán được qua lời của Lê Minh Mân, chắc hẳn là sẽ có người tiếp đón ta khi ta vừa thoát khỏi đây. Cho nên, lúc này có bốn tên đang bao vây và chuẩn bị tấn công ta, chuyện này ta đã dự đoán trước nên ta cũng nhanh chóng thi triển thân pháp, “bụp bụp bụp bụp”, bốn chưởng liên tiếp xuất ra, đánh cho bốn tên ngã lộn.

Sau đó, ta nghe được tiếng của Hoàng Tuấn vang lên bên kia tường “Vệ tiên sinh, ông sẽ hối hận!”

Chú thích:

(1) Conan Doyle: Tên đầy đủ Arthur Conan Doyle (22/5/1859 – 7/7/1930) là một nhà văn người Scotland nổi tiếng với tiểu thuyết trinh thám Sherlock Holmes, tác phẩm được cho là một sáng kiến lớn trong lĩnh vực tiểu thuyết trinh thám. Các tác phẩm của ông bao gồm nhiều truyện khoa học giả tưởng, tiểu thuyết lịch sử, kịch lịch sử, tiểu thuyết, thơ và bút ký. Conan xuất phát là tên đệm nhưng ông sử dụng như một phần của họ trong các năm sau này của mình.

(2) Phân thủy huyết: “ ”, xem tại đây (tuy nhiên không có giải thích công dụng cùng vị trí)

(3) Cáo sa mạc Rommel: Tên đầy đủ Erwin Johannes Eugen Rommel (15/11/1891 – 14/10/1944), còn được biết đến với tên Cáo Sa mạc, là một trong những thống chế Đức nổi tiếng nhất thế chiến thứ hai.

(4) Hổ Malaya Tomoyuki Yamashita: Tướng Tomoyuki Yamashita (, Yamashita Tomoyuki, 8/11/1885 - 23/2/1946) là tướng chỉ huy Hoàng quân Nhật Bản trong suốt chiến tranh thế giới thứ 2. Có biệt danh là “The Tiger of Malaya - Hổ Malaya”.

(5) thống tướng Marshall: Thống tướng Lục quân George Catlett Marshall, Jr. (31/12/1880 – 16/10/1959) là một nhà lãnh đạo quân đội Hoa Kỳ, Bộ trưởng Quốc phòng. Ông được coi là quân nhân số một của Quân đội Hoa Kỳ trong Thế chiến thứ hai, nổi tiếng là “người tổ chức chiến thắng”, cùng với Winston Churchill làm nên thắng lợi của Đồng Minh trong chiến tranh. Marshall là tổng tham mưu trưởng của quân đội và là một cố vấn quân sự cấp cao cho Tổng thống Franklin D. Roosevelt. Khi là bộ trưởng ông đưa tên của mình vào Kế hoạch Marshall, với kế hoạch đó ông được nhận Giải Nobel Hòa bình vào năm 1953.

(6) Hitler: Adolf Hitler (sinh 20/4/1889 tại Braunau am Inn – tự sát ngày 30/4/1945) là chủ tịch Đảng Công nhân Đức Quốc gia Xã hội chủ nghĩa (Nationalsozialistische Deutsche Arbeiterpartei, viết tắt NSDAP) từ năm 1921, Thủ tướng Đức từ năm 1933, là “Lãnh tụ và Thủ tướng đế quốc” (Führer und Reichskanzler) kiêm nguyên thủ quốc gia nắm quyền Đế quốc Đức kể từ năm 1934.

(7) Eisenhower: Dwight David “Ike” Eisenhower (14/10/1890 – 28/3/1969) là một người lính và là một nhà chính trị. Là ứng cử viên của Đảng Cộng hòa ông đã được bầu để trở thành Tổng thống thứ 34 của Hoa Kỳ (1953–1961). Trong suốt Thế chiến thứ hai ông là Tổng tư lệnh của quân Đồng minh ở châu Âu với quân hàm Thống tướng lục quân, và năm 1949 ông trở thành Tổng tư lệnh đầu tiên của NATO.

(8) Bizerte: Thành phố cảng và là thủ đô của nước Tunisia.

Ta liền tức tốc chạy đi, ngay cả ngoái đầu lại nhìn cũng không, liên tục chạy, ta đã thoát ra được đến đường cái, lúc này ta mới quay đầu lại nhìn lại thì thấy thân ảnh của Lê Minh Mai từ trong căn nhà phóng ra.

Ta biết hiện tại ta không phải đối thủ của nàng, trong lúc vô kế khả thi thì ta nghe được tiếng xe mô tô từ xa vang lại, ta tập trung nhìn về hướng đó, trong lòng liền mừng rỡ vô cùng.

Ta đã nhận ra người ngồi trên chiếc mô tô đó chính là một người bạn sĩ quan cảnh sát của ta, Gerry. Ta liền giơ tay lên vẫy vẫy ra hiệu và gọi lớn tên hắn.

Gerry ngạc nhiên khi nhìn thấy ta tại đây, lúc hắn chạy đến và dừng xe thì Lê Minh Mai cũng đã tới. Về mặt của nàng hiện ra thần sắc rất uể oải.

“Gerry,” ta vội nói, “Mau đưa ta rời khỏi đây”

“Được! Nhưng còn vị tiểu thư này” hắn đưa mắt nhìn Lê Minh Mai, nàng lập tức nói ngay “Đừng lo lắng, ta và Vệ Tư Lý là bằng hữu thân thiết, chúng ta sẽ rất nhanh gặp lại nhau thôi”

Ta tự nhiên hiểu được ý tứ qua lời nói của nàng, ta mỉm cười nói “Không sai, chúng ta sẽ rất nhanh gặp lại thôi”

Gerry hiển nhiên không biết chúng ta đang nói cái gì. Tuy nhiên thủ hạ của Lê Minh Mai vừa mới tấn công ta nên ta thách nàng cũng không dám công khai chống đối với cảnh sát. Nàng đưa mắt nhìn ta ngồi lên sau xe mô tô rồi đi khỏi đó.

Trên đường đi, ta cũng không nói cho Gerry biết chuyện gì đã xảy ra.

Ta không phải không muốn nói cho hắn biết nhưng ta cho rằng chuyện này đang rất phức tạp. Khi ta chưa tìm hiểu rõ, ta tuyệt không muốn kinh động đến cảnh sát.

Đồng thời, ta cũng quyết định không nhờ cảnh sát giúp đỡ để đấu với bọn côn đồ này, ta muốn dùng sức của chính ta.

Chạy đến khu đông dân, ta tạm biệt Gerry rồi trở về nơi ở của ta, vừa đẩy cửa bước vào, ta liền phát hiện phòng của ta bị xáo trộn, đồ đạc vứt lung tung, hiển nhiên là đã bị ai lục tìm thứ gì đó. Ta liền gọi điện thoại cho người quản lý của ta kêu hắn mang về máy bay tới.

Ta cũng không có tâm trí dọn dẹp đồ đạc trong phòng, ta ngồi xuống rồi tháo hai cái túi nylông dán sát thân thể của ta ra bởi vì trong hai cái túi này, một cái đã từng bị Tử Thần xé ra, do đó khi ta lấy ra cũng tò mò nhìn vào bên trong một chút.

Ngoài mấy bức tranh vẽ cảnh vật, còn có ảnh của Thạch Cúc trong này. Trong ảnh, nàng mỉm cười, nụ cười ngọt ngào như một đóa hoa lan đang lúc nở rộ, trông giống như tiên tử.

Sau đó, ta cất tất cả vào lại cái túi bị xé rồi ta mở tiếp cái túi kia. Khi mở túi ra, ta thấy trong đó có một miếng vải.

Tấm vải này chẳng có hình thù gì cả, nó nhìn giống như một miếng vải bị xé vụn từ áo hoặc quần. Tuy nhiên trên bề mặt lại có phác họa một hình bản đồ đơn giản.

Ta chưa từng nghĩ tới tấm bản đồ vẽ kho báu của Rommel lại đơn giản đến mức này.

Nhưng cũng chính vì thế mà nó khiến cho người khác nhìn vào tin tưởng được nó là đồ thật. Ta vừa nhìn qua thì đã đoán được nơi vẽ trong bản đồ là một nơi gần nước Ý, đảo Corsica (1) của Pháp.

Có thể do người vẽ ra tấm bản đồ này gặp chuyện gì đó hoặc là họ không muốn người khác phát hiện ra nên đã vẽ nó như vậy, vì thế hình vẽ đảo Corsica cũng không giống lắm thực tế lắm, nhưng vì vị trí địa lý của nó cho nên người có kiến thức một chút về địa lý thế giới có thể nhìn ra được đây là quê hương của Napoleon (2).

Chữ trên bản đồ cũng không nhiều, chỉ thấy có ghi Bastia (3). Giữa địa danh này và một hình hòn đảo nhỏ đối diện (chắc có lẽ là đảo Elba (4)) có một chấm đen. Bên cạnh chấm đen, ghi một vài chữ tiếng Đức, có nghĩa là “Thiên đường ở đây”, đương nhiên thiên đường ở đây là chỉ về kho báu tàng.

Bởi vì nếu có người nào đó đoạt được bảo tàng này thì có thể sống một cuộc sống như trên thiên đường. Nhưng ta cũng không hiểu vì sao Tử Thần lại quá ham muốn đoạt được tấm bản đồ đơn giản này, vì cơ bản trên bản đồ cũng không có chỉ rõ chính xác nơi giấu bảo tàng ở đâu.

Tuy nhiên, ta cũng biết được tấm bản đồ này rất là quan trọng, không có nó thì không xong.

Mặt bên kia của bản đồ có ghi một đoạn văn tiếng Đức, ta xem xét sơ qua thì thấy đó là một đoạn nhật ký đi biển, lúc ta muốn xem kỹ nó viết gì thì người quản lý của ta đã mang vé máy bay đến. Ta liền cất lại bản đồ vào trong cái túi rồi đem nó bỏ vào trong túi một cái quần dài đặc chế của ta.

Ta vội vã thay đồ rồi ra xe cùng người quản lý đến phi trường, lên máy bay đi Singapore.

Trên máy bay, ta đưa mắt nhìn xung quanh, không có phát hiện ra người nào khả nghi, do đó ta yên tâm tìm chỗ ngồi xuống rồi nhắm mắt nghỉ ngơi một chút, nhưng trước khi máy bay cất cánh thì bên cạnh có tiếng gọi ta!

Ta vốn đoán Lê Minh Mai sau khi không bắt được ta sẽ không cam chịu thất bại như vậy, cho nên trước đó trên đường lên máy bay, ta đã để tâm quan sát mọi người xung quanh nhưng cũng không có phát hiện ra dấu hiệu gì khả nghi cả. Lúc lên máy bay, ta cũng cẩn thận quan sát trước sau, ta cũng từng cẩn thận đánh giá qua mấy người, đó là một cặp người Châu Âu ngồi trước ta và một đôi vợ chồng trẻ ngồi sau ta.

Ngồi bên cạnh ta là một người Pakistan(5) đầu trùm khăn, râu ria đầy mặt, hiển nhiên không phải là người của chúng, nhưng ngay lúc ta đặc ý thì tên Pakistan bên cạnh ta đột nhiên phát ra âm thanh của phụ nữ, hơn nữa lại nói bằng tiếng Trung Quốc: “Xin chào Vệ tiên sinh!”

Thành thật mà nói, hấn làm ta hết hồn. Khi ta quay đầu lại nhìn hấn thì không khỏi dâng lên sự ngạc nhiên đến ngây người: đó là Lê Minh Mai! Nàng đã hóa trang thành một người đàn ông Pakistan da đen đen thui, râu ria xồm xoàm! Nhìn thấy thuật hóa trang cao siêu này của nàng, trong lòng ta khâm phục không thôi.

Bởi vì, lúc tại phi trường, tên Pakistan này đã từng hỏi đường ta nhưng lúc ấy ta cũng không có chú ý cho lắm.

Ta lấy lại bình tĩnh, rồi thấp giọng nói “Lê tiểu thư, nếu ta lấy hàm râu xuống cằm cô thì có lẽ có trò thú vị đấy”

Lê Minh Mai mỉm cười nói “Tiên sinh sẽ không làm thế đâu, việc tiên sinh không hóa trang thật nằm ngoài dự đoán của ta”

Ta “hừ” một tiếng, nói “Ta đây đường đường chính chính đến Singapore, tại sao lại phải hóa trang?”

Lê Minh Mai trả lời “Ta thấy tâm tình của tiên sinh hình như không tốt lắm”

Trong lòng ta lúc này đang cất lực suy nghĩ tại sao Lê Minh Mai cũng đến Singapore. Nếu là Hoàng Tuấn thì ta còn hiểu được vì hắn muốn lấy tấm bản đồ trên người của ta, do đó theo sát ta là chuyện bình thường”

Trong lúc ta suy nghĩ thì máy bay đã cất cánh bay lên, lúc này ta quyết định dùng phương pháp bất biến ứng vạn biến để đối phó nàng ta.

Thuật hóa trang đòi hỏi kỹ thuật phải cao siêu và tinh tế, nhưng mà nàng hóa trang thành một người đàn ông Pakistan, vẻ mặt vóc dáng giống như đúc, thuật hóa trang này đã vươn lên đến tầm nghệ thuật rồi.

Hai người chúng ta không nói chuyện một hồi lâu. Sau đó, ta mới thở dài một hơi nói “Nghĩ đến Bắc Thái Cực Môn luôn luôn lấy nghĩa hiệp đi đầu, vang danh hậu thế, nhưng không ngờ lại xuất hiện một người như Lê tiểu thư đây”

Lê Minh Mai vừa nghe ta nói xong đột nhiên cười lớn, tiếng cười cực kỳ to làm cho các hành khách trong máy bay đều nhìn về nàng.

Đương nhiên ngoại trừ ta, ai cũng không biết được người đang cười đó là một cô gái vô cùng xinh đẹp. Lúc này ta nghe được nàng dùng ngôn ngữ Ba Tư “cầu nguyện”: “Xin thánh Ala mang thảm họa đến cho hắn”

“Hắn là ai?” Ta không khỏi cảm thấy kỳ quái, hỏi.

Nàng nhỏ giọng nói “Hắn chính là một tên nguy quân tử, một tên ngay cả súc sinh cũng không bằng”

Ta hỏi tiếp “Cô đang nói đến chương môn Bắc Thái Cực Môn sao?”

Nàng thấp giọng nói “Đúng vậy!” Mặc dù mặt nàng đã hóa trang nhưng ta vẫn nhận thấy được thần sắc kích động trên mặt nàng, giống như là vị chương môn của Bắc Thái Cực Môn đã làm cho nàng bị ủy khuất lớn, hoặc là làm hại nghiêm trọng tới nàng.

Ta vốn đã nghi ngờ tại sao Lê Minh Mai lại trở thành người của Tử Thần, chuyện này nhất định phải có nguyên nhân rất phức tạp nào đó. Ta cũng muốn tìm hiểu vấn đề này nên trước đó ta đã không nói với người bạn cảnh sát Gerry của ta. Nếu ta nói với hắn thì hắn đã lập công lớn rồi.

Hiện tại ta cũng ngạc nhiên khi nghe được nàng mắng chửi chương môn của Bắc Thái Cực Môn như thế. Ngoài ra, một người trấn tĩnh và lão luyện như nàng dễ dàng bị kích động như thế càng làm cho ta ngạc nhiên hơn nữa.

Lúc ta mười tuổi từng theo sư phụ đến dự một hội nghị, tại đó ta đã gặp qua chương môn Bắc Thái Cực Môn.

Lúc đó ông ta đang ở độ tuổi trung niên, vì danh tiếng của ông ta quá lớn nên ai thấy cũng kính trọng. Tuy nhiên Lê Minh Mai này lại mắng hắn là “súc sinh cũng không bằng!”

“Lê tiểu thư,” ta thấp giọng hỏi “cô hận chương môn Bắc Thái Cực Môn như vậy, phải chăng đây là lý do cô đến với Tử Thần?”

“Có thể nói vậy, nhưng đó cũng không phải là nguyên nhân chính” Nàng lại mỉm cười trả lời, đột nhiên lại trầm giọng nói “Ta muốn hắn chết trong tay của ta, tuy nhiên ta cũng không biết được chính xác tung tích hiện tại của hắn, ngay cả Hoàng Tuấn cũng không chịu nói với ta!” Nói đến đây, nàng đột nhiên ngừng lại một chút, sau đó tiếp “Về tiên sinh, ta đã nói quá nhiều rồi, dù sao chúng ta cũng là địch nhân!”

Trong khoảnh khắc, nàng đã dùng ba loại ngữ khí bất đồng để nói chuyện. Và qua lời nàng, ta cũng có thể khẳng định nếu Hoàng Tuấn không chịu nói ra chỗ ẩn cư của chương môn Bắc Thái Cực Môn trong vòng mười năm qua, vậy thì chuyện về tấm bản đồ hắn sẽ tuyệt không nói với nàng.

Hoàng Tuấn không hổ là một nam tử hán, nhưng nguyên nhân nào khiến cho Lê Minh Mai muốn cùng ta đến Singapore đây? Ta suy nghĩ một chút rồi mở miệng hỏi nàng.

Nàng mỉm cười trả lời “Về tiên sinh, vậy tiên sinh đến Singapore để làm gì?”

“Ta đi cứu người” ta trực tiếp nói với nàng, sau đó lấy bức ảnh có hình của Thạch Cúc từ trong túi xách tay ra chỉ vào “Người ta muốn cứu chính là cô ấy, cô có biết cô ấy không?” Lê Minh Mai đột nhiên thay đổi thần sắc rồi đưa tay chụp lấy bức tranh trên tay của ta.

Ta thấy tay nàng cầm tấm hình có chút run run, mắt nàng nhìn chăm chăm vào tấm ảnh, thần sắc lúc này khó có thể hình dung. Một hồi lâu sau, nàng mới bình tĩnh lại rồi ngẩng đầu lên hỏi “Cô gái bị Tử Thần bắt đi là cô ấy sao?”

“Đúng vậy, chính là cô ấy”

“Vậy thì xin tiên sinh yên tâm, ta hiểu rõ tính tình của Tử Thần, nếu cô ấy chịu giao tấm bản đồ cho hắc thì hắc sẽ không làm hại nàng đâu” Lê Minh Mai bình tĩnh nói.

Từ lúc nàng nhìn thấy ảnh của Thạch Cúc và tỏ ra thần sắc bất thường thì ta đã có thể đoán được nhất định giữa nàng và Thạch Cúc có mối quan hệ không tầm thường, nhìn sự quan tâm của nàng đối với sự an nguy của Thạch Cúc có lẽ còn trên cả ta nữa.

Đây là một thời cơ tuyệt vời cho ta, nếu ta có thể khéo léo khiến cho Lê Minh Mai cùng tham gia vào việc giải cứu Thạch Cúc thì phần trăm cơ hội thành công sẽ tăng lên nhiều.

Do đó, ta suy nghĩ một chút rồi nói luôn “Ta cùng cô không giống nhau bởi vì cô ấy - tên cô ấy là Thạch Cúc - đã đem tấm bản đồ giao cho người khác rồi!”

Vì để đạt thành mục đích khiến cho Lê Minh Mai hiệp trợ cứu Thạch Cúc, cho nên ta cố ý nói ra điều đó. Quả nhiên, khi nghe xong thân thể của Lê Minh Mai đột nhiên chấn động, ly cà phê đang cầm trên tay cũng làm đổ ra ngoài. Ta giúp nàng lau một chút, rồi ta thấy nàng ngầy người, một lúc lâu sau mới lên tiếng “Cô ấy đã giao nó cho tiên sinh?”

Nếu ta thừa nhận Thạch Cúc đã giao tấm bản đồ cho ta thì đối với ta đó là việc tăng thêm nguy hiểm cho chính mình, nhưng đối với việc giải cứu Thạch Cúc thì lại thuận lợi hơn rất nhiều.

Bởi vậy ta trả lời không chút do dự “Đúng vậy!”

Lê Minh Mai nghe xong ngồi dựa lưng sát vào ghế, mắt nhắm lại, một tiếng cũng không nói. Ta thấp giọng gọi nàng, nàng cũng không phản ứng. Ta chỉ đành đưa mắt nhìn ra ngoài cửa sổ. Cho đến khi máy bay hạ cánh, Lê Minh Mai vẫn không nói một lời nào.

Khi hai người chúng ta trước sau đứng lên để bước khỏi máy bay thì nàng đột nhiên chụp tay ta, lên tiếng “Vệ tiên sinh, ta có một việc cần tiên sinh giúp đỡ”

Ta lập tức hỏi lại “Được, Thạch Cúc là gì của cô?”

Nàng ra khỏi máy bay, sau khi vào phòng chờ hành lý mới thấp giọng nói “Sau này hãy nói, tiên sinh có chịu giúp ta không?”

Ta liền trả lời “Không thành vấn đề”

Nàng bước nhanh ra khỏi phòng rồi nhanh chóng biến mất, tuy nhiên ta biết rõ không lâu nữa ta nhất định có thể gặp lại nàng. Trong lòng ta cảm thấy vô cùng cao hứng vì nàng muốn ta giúp đỡ nàng thì đó cũng chính là nàng sẽ hợp tác cùng ta, nhưng ta không ngờ được nàng đã mở miệng trước.

Điều này làm cho ta tin chắc mối quan hệ giữa nàng và Thạch Cúc tuyệt không tầm thường, tuy nhiên ta nghĩ không ra mối quan hệ đó là gì mà khiến cho nàng mở miệng cầu ta giúp đỡ.

Ta kêu taxi rồi nhờ tài xế chở đến một khách sạn. Khách sạn này là do anh em của cha ta mở tại Singapore này, có lịch sử rất lâu đời. Cho tới nay đã cải tạo nhiều lần và đã trở thành một trong những khách sạn tốt nhất tại Singapore này.

Trên đường đến khách sạn, ta cũng không có lo lắng vấn đề có người khác theo dõi hay không. Tới khách sạn, ta nhận phòng rồi tắm rửa, sau đó ngủ một giấc đến mười hai giờ trưa mới tỉnh lại.

Tiếp đó, ta gọi một mâm thức ăn thịnh soạn lên phòng rồi lấy giấy viết mấy chữ dán trước cửa phòng “Xin đừng quấy rầy, hẹn gặp cô lúc một giờ chiều”

Ta viết mấy chữ đó vì ta biết chắc rằng Lê Minh Mai sẽ phái người tới. Đối với chuyện nàng biết được ta ở khách sạn nào ta cũng không để ý bởi vì ta vừa ra khỏi sân bay đã phát hiện có người theo dõi ta từ lâu.

Một giờ chiều, Lê Minh Mai đã đến. Bên ngoài nàng mặc một cái áo khoác, trang phục bên trong rất đắt tiền, nhìn vào giống như một phu nhân quyền quý, nhưng sắc mặt của nàng lại hết sức khó coi, nàng vào phòng rồi bước đến ghế rồi xuống, cởi áo khoác ra, nói “Vệ tiên sinh, ta xin tiên sinh hãy mang tấm bản đồ đó giao cho ta”

“Không thể được,” ta trực tiếp trả lời nàng, “chúng ta có thể dùng biện pháp khác để cứu Thạch Cúc.”

“Thạch Cúc?” nàng như người mộng du lên tiếng “Tên của cô ấy là Thạch Cúc sao?”

“Đúng vậy, ta hỏi cô lần nữa, cô với cô ấy có quan hệ thế nào?”

“Nó nó” Lê Minh Mai liên tiếp thốt ra hai từ “nó”, rồi đột nhiên nước mắt chảy ra. Không ngờ một người có võ công tuyệt thế và thông minh tuyệt đỉnh như nàng lại có thể khóc như vậy.

Nàng cũng không khóc lâu, sau đó ngẩng đầu lên nói “Vệ tiên sinh, nếu tiên sinh cũng muốn cứu cô ấy thì ta nghĩ tiên sinh nên chấp nhận thỉnh cầu của ta, giao tấm bản đồ đó cho ta đi!”

Thành thật mà nói, lúc này tâm tình của ta hết sức mâu thuẫn. Tuy nhiên ta biết nếu ta đem tấm bản đồ ra để trao đổi cứu Thạch Cúc thì cô ấy nhất định sẽ không tha lỗi cho ta, nếu không thì lúc ở trên Tử Thần Hào nàng sẽ không mạo hiểm đem tấm bản đồ giao cho ta rồi. Ta nhất định phải dùng biện pháp khác để cứu Thạch Cúc ra khỏi tay Tử Thần.

Bởi vậy, ta suy nghĩ một chút rồi nói “Lê tiểu thư, ta và cô hai người, chẳng lẽ không có khả năng cứu một người từ trong tay Tử Thần sao?”

Lê Minh Mai nhìn ta một lúc lâu rồi nói “Chẳng lẽ tiên sinh muốn đem tính mạng của Thạch Cúc ra đặt cược?”

Tâm ta lại bị chấn động khi nghe được lời nói của Lê Minh Mai. Ta kiên quyết không đáp ứng việc giao ra bản đồ, thật sự mà nói đó cũng là ý nghĩ ích kỷ của riêng ta.

Vì ta không muốn sau khi Thạch Cúc có lại sự tự do sẽ cho ta là đồ hèn nhát! Tuy nhiên lấy tính mạng của Thạch Cúc ra đánh cược thì ta chẳng phải là quá ít kỷ sao?

Lê Minh Mai thấy ta không lên tiếng, nhẹ nhàng lấy tay đặt ở trên lưng ta, dịu dàng nói “Vệ tiên sinh, xin tin tưởng ta, bất luận lòng tiên sinh có lo lắng và nôn nóng để cứu Thạch Cúc ra sao đi nữa thì cũng không thể hơn ta được vì ta là mẹ của cô ấy”

Ta vừa nghe Lê Minh Mai nói thế, trong lòng không khỏi kinh ngạc vô cùng.

Mặc dù ta không biết giữa Lê Minh Mai và Thạch Cúc có mối quan hệ như thế nào nhưng ta đã đoán hai nàng là chị em gì đó, thật tình ta không ngờ tới, hai người lại là mẹ con!

Ta ngạc nhiên nói “Cô là mẹ của Thạch Cúc? Nhìn cô còn quá trẻ!”

“Ồi -” Lê Minh Mai thở dài một hơi nói “Trên đời này chỉ có một người biết ta có một đứa con gái, ngay cả Thạch Cúc cũng không biết. Lúc ta sinh ra Thạch Cúc là năm ta mười bảy tuổi, năm nay Thạch Cúc cũng đã được mười bảy tuổi rồi!”

Nàng nói xong đưa tay sờ sờ má của nàng rồi tiếp “Ta đã già rồi!”

Ta vội vàng nói “Không phải, cô còn rất trẻ mà”. Lời nói này không phải nịnh nọt, đó là lời thật lòng của ta. Lê Minh Mai thật sự còn rất trẻ, hơn nữa còn giống như hoa nở vào mùa xuân, nàng đang ở thời kỳ xinh đẹp nhất của cuộc đời phụ nữ.

“Cảm ơn Vệ tiên sinh đã khen, tuy nhiên xin tiên sinh hãy nghe lời khuyên của ta” Giọng nói của nàng tràn đầy hy vọng ta sẽ đồng ý.

Trong lòng ta đấu tranh dữ dội, nhưng cho dù ta có thể vượt qua chính bản thân, ta cũng không tin Thạch Cúc sẽ có được tự do khi ta trao bản đồ cho tên Tử Thần.

Do đó ta trả lời, lời nói như chém đinh chặt sắt “Không, ta không đồng ý với biện pháp của cô”

Đôi mắt của Lê Minh Mai chảy ra hai giọt nước, ta không nhịn được cúi xuống, nhẹ nhàng hôn lên mặt nàng, nói “Lê tiểu thư, chúng ta chắc chắn sẽ cứu được Thạch Cúc!”

Lê Minh Mai cũng không có phản ứng, chỉ là suy nghĩ một lúc, sau đó mới nói “Có thể sáu giờ tối nay, Tử Thần Hào sẽ đến Singapore”

Ta lập tức truy hỏi “Nó đậu ở đâu? Đợi lúc Tử thần Hào vừa cập bến, chúng ta sẽ lập tức ra tay cứu người”

Lê Minh Mai lên tiếng “Tử Thần Hào sẽ không cập vào cảng lớn mà nó sẽ cập vào một cảng nhỏ dành cho du thuyền neo đậu. Bốn giờ rưỡi chiều nay, ta ở trước khách sạn chờ tiên sinh, đến lúc đó tiên sinh hãy hóa trang một chút nhé”

Ta gật đầu trả lời “Được, ta sẽ hóa trang thành một người thương nhân, sau đó sẽ đi thuê vài người cùng ra cảng”

Đây là biện pháp tốt nhất trong lúc này bởi vì muốn xuất hiện tại cảng tàu thì chỉ có thể hóa trang thành thương nhân mà thôi, tránh cho người khác nghi ngờ.

Lê Minh Mai tỏ vẻ đồng ý, chuyển thân đứng lên, ta lấy áo khoác đưa cho nàng. Nàng bước tới cửa phòng, đột nhiên quay đầu lại hỏi ta “Tại sao vừa rồi tiên sinh lại hôn ta?”

Ta ngây người khi nghe nàng hỏi thế. Ta không biết tại sao vừa rồi ta lại làm ra hành động như vậy cho nên ta cảm như hèn không trả lời nàng. Nàng cũng không chờ ta trả lời, xoay người bước ra khỏi cửa phòng. Trong lòng ta muốn lên tiếng gọi nàng, nhưng rốt cục cũng không mở miệng được.

Chú thích:

(1) Đảo Corsica: là một hòn đảo nằm giữa biển Địa Trung Hải. Đây cũng là một vùng của nước Pháp, bao gồm hai tỉnh Corse-du-Sud và Haute-Corse. Thủ phủ của đảo là Ajaccio. Đây cũng là quê hương của Napoléon.

(2) Napoleon: tên đầy đủ Napoléon Bonaparte (15/8/1769 – 5/5/1821; Hán-Việt: Nã Phá Luân hoặc Nã Phá Luân) là vị tướng của Cách mạng Pháp và là người cai trị nước Pháp với tư cách là Đệ nhất Tổng tài (Premier Consul) của Cộng hòa Pháp từ 11 tháng 11 năm 1799 đến 18 tháng 5 năm 1804, sau đó là Hoàng đế Pháp (Empereur des Français) và vua Ý với tên Napoléon I từ 18 tháng 5 năm 1804 đến 6 tháng 4 năm 1814, và tiếp tục từ 20 tháng 3 đến 22 tháng 6 năm 1815. Ông được biết đến như một trong những nhà lãnh đạo quân sự vĩ đại nhất thế giới.

(3) Bastia: Bastia là một thị trấn của tỉnh Haute-Corse, thuộc vùng hành chính Corsica của nước Pháp, có dân số là 37.884 người (thời điểm 1999).

(4) Đảo Elba: (tiếng Ý: Isola d'Elba) Đảo này là một trong ba đảo lớn nhất của Ý, sau Sicily và Sardinia

(5) Pakistan: tên chính thức Cộng hòa Hồi giáo Pakistan, là một quốc gia ở Nam Á

4. Giang Hồ Ân Oán Năng Nhân Bối Xuất (ân Oán Giang Hồ (khiến) Anh Tài Xuất Hiện)

Ta ra khỏi khách sạn rồi đi dạo một lúc. Đúng bốn giờ rưỡi, ta quay lại. Đến trước cửa khách sạn thì ta thấy có một tên phu khuân vác tay đang cầm một cây gậy trúc, trên cây gậy có buộc một bó dây thừng, đang đứng đó đi qua đi lại.

Tên phu khuân vác này chính là do Lê Minh Mai hóa trang thành nhưng ta lại không dám lên tiếng gọi nàng bởi vì nàng hóa trang thật sự quá giống một tên phu khuân vác, giống từ vẻ mặt đến vóc dáng! Thấy ta vừa lướt qua bên cạnh, nàng liền lên tiếng: “Tiên sinh, chúng ta xuất phát nào!”

Ta đưa mắt nhìn xung quanh một chút, thật khó nói có người theo dõi chúng ta hay không, sau đó ta cất bước theo nàng rời khỏi khách sạn.

Ta đã không ít lần đến Singapore này, tuy nhiên con đường mà Lê Minh Mai dẫn ta đi cho tới bây giờ ta cũng chưa từng biết. Không bao lâu sau, ta thậm chí không thể nhận ra mình đang ở khu vực nào nữa.

Nàng dẫn ta đi qua nhiều con hẻm nhỏ dơ bẩn, tại các hẻm nhỏ này, có mấy đứa trẻ đang chơi trò xếp thuyền giấy. Khoảng năm giờ, chúng ta đã đi tới một khu vực yên tĩnh, rồi đi tiếp mười phút nữa chúng ta đã đến được bờ biển, chỗ này có một cái cảng nhỏ, tại đó đang có mấy người phu khuân vác đang nói chuyện với nhau.

Tại khu vực kho chứa hàng, ta thấy có không ít thùng hàng trống và nhiều thùng được đóng gói. Lúc này Lê Minh Mai đưa tay ra hiệu cho ta, sau đó chúng ta kiểm một ngôi gốc cây gần đó ngôi xuống.

Ta liếc nhìn đồng hồ một chút, nếu Tử Thần Hào tới đúng như dự định thì chúng ta vẫn còn bốn mươi phút nữa để diễn cái màn thương nhân này.

Ta nghĩ thời gian chờ đợi không dài lắm nhưng hy vọng không có chuyện ngoài dự đoán xảy ra trong thời gian này. Chúng ta ngồi xuống, mấy tên phu khuân vác đang cười nói đột nhiên đưa mắt nhìn về hướng chúng ta, sau đó có hai tên trong bọn chúng đi về phía chúng ta. Lê Minh Mai liền “a” một tiếng, nói “Vệ tiên sinh, chúng ta có một chút phiền toái rồi. Ta đã quên mấy tên phu khuân vác này cũng có chia địa bàn”

Khi đó, ta cũng nhìn ra tình hình không ổn, hai tên phu khuân vác người cao khoảng một thước sáu đi đến trước mặt chúng ta, hung hăng quát “Các người đến đây làm gì?”

Ta chỉ phải cười khổ, nói “Huynh đệ, chúng ta đang đợi thuyền cập bến để lấy hàng”.

Hai tên đó nghe xong càng hung hăng hơn, quát lớn “Tại sao người lại dẫn người đến, phá quy cũ của chúng ta?” Bọn họ một mặt nói, một mặt đưa tay kéo tay áo, xem ra chuẩn bị động thủ.

Ta đưa mắt nhìn về phía cảng thì thấy còn khoảng tám chín tên tại đó đang hung hăng nhìn về phía chúng ta, rõ ràng trong đó có tên đầu sỏ. Ta chuyển thân đứng lên, đưa tay chụp lấy đầu hai tên đứng trước mặt, nói: “Huynh đệ, có chuyện gì ngồi xuống nói nào”

Lúc này, ta dụng nội lực phát ra khoảng năm thành ám kinh nên hai tên này không muốn nghe lời cũng không được. Thân thể chúng từ từ quy xuống, trừng lớn đôi mắt nhìn ta, muốn nói gì đó nhưng không nói được.

Đối với mấy tên côn đồ này ta không bao giờ khách khí. Thấy bọn chúng vừa quy xuống, ta liền cười hì hì nói “Hai người không cần khẩn trương, chỉ là lần này thôi, lần sau chúng ta cũng sẽ không tới đây quấy rầy nữa!”

Hai tên đưa mắt nhìn nhau, trên mặt đột nhiên hiện lên vẻ hoảng sợ, đứng dậy rồi chạy trở về với đồng bọn của chúng. Ta thấy chúng bàn bạc với nhau một hồi rồi tất cả bọn chúng đều nhặt mấy khúc cây lên, sau đó chạy đến chỗ chúng ta!

Lê Minh Mai thấp giọng nói “Còn ba mươi phút nữa Tử Thần Hào sẽ cập bến, trong thời gian này chúng ta phải chế phục bọn côn đồ này, nếu không tình hình sẽ thêm phức tạp”

Ta cũng cảm thấy thời gian trước mắt đang khẩn cấp, cho nên không thể tiết kiệm sức lực được. Chúng ta hai người trừng mắt nhìn chúng, ngay khi chúng ta vừa định ra tay thì đột nhiên có một tên say từ trong kho hàng bước ra, thân người hấn dơ bẩn, miệng nồng nặc hơi rượu. Hắn lảo đảo bước đến, rồi thân thể xiêu vẹo của hắn ngã vào ta. Ta đưa tay đỡ lấy hắn một cái đã làm cho hắn văng ra bảy tám thước.

Hắn ngã xuống đất rồi lồm cồm bò dậy, trong miệng nói lảm nhảm “Em yêu, ta yêu em”, rồi cất đôi chân xiêu vẹo của hắn bước đi khỏi đó. Do tên say này làm trì hoãn thời gian nên mười một tên côn đồ cầm gậy đã chạy tới và bao vây chúng ta.

Ta và Lê Minh Mai đương nhiên không có để mấy tên này trong mắt nhưng thời gian của chúng ta không còn nhiều nữa, hơn nữa chúng ta lại không muốn làm tổn thương bọn chúng. Sau đó Lê Minh Mai thấp giọng nói “Vệ tiên sinh, điểm huyết của bọn chúng, sau đó mang bọn chúng giấu trong mấy cái thùng hàng ở kho để tránh sinh chuyện”

Ta vừa vặn cũng nghĩ tới biện pháp này, lúc này thì nghe đám phu khuân vác đó hét lớn “Đánh!”

Mười một tên tay cầm gậy xông về phía chúng ta đánh tới. Thân hình chúng ta liền chuyển động, dễ dàng tránh được. Ngay lúc chúng ta vừa phản công thì nghe được ngoài biển truyền đến tiếng máy thuyền, ngừng đầu liếc nhìn, ta thấy Tử Thần Hào đang chạy tới. Với tốc độ như thế thì khoảng năm phút nữa nó đã có thể cập bến! Ta và Lê Minh Mai trong lòng liền khẩn trương, vốn Tử Thần Hào cập bến cũng không có chuyện gì lớn lao nhưng nếu vẫn dây dưa với đám côn đồ này thì khi nó cập bến, Tử Thần sẽ phát hiện ra chúng ta.

Chúng ta đưa mắt ra hiệu với nhau rồi xuất chiêu tấn công, điểm huyết bốn tên đứng gần chúng ta nhất, bọn chúng liền cứng đờ người ngã xuống, nét mặt vẫn ngạc nhiên không thôi. Ta và Lê Minh Mai đang cố gắng nhanh chóng giải quyết mấy tên còn lại, thì lúc này Tử Thần Hào đã bắt đầu cập bến.

Ngay lúc đó, trong đầu ta liền nghĩ ra một biện pháp cho nên ta vội la lên “Lê tiểu thư, chúng ta hãy lợi dụng cuộc đấu với bọn côn đồ này để tiếp cận Tử Thần”

Lê Minh Mai gật đầu đồng ý, nàng lập tức cướp một cây gậy rồi quơ tứ phía. Tuy ta đã lấy hai tay che phần đầu nhưng trên người ta vẫn trúng hơn mười gậy của nàng. Ta té trên mặt đất, làm bộ lớn tiếng rên rỉ, song mắt vẫn nhìn về Tử Thần Hào, ta thấy có bốn người từ trên thuyền bước xuống.

Ta thuận tay lượm một cục đá rồi dùng sức một chút đập vào trán. Mấy đường gậy lúc này đánh vào ta tuy có lực nhưng không thể làm ta bị thương nhiều, lúc này ta tự đánh chính mình, lực cũng dùng hơi mạnh nên da trên trán nứt toát, máu phun ra, miệng ta rên rỉ càng lúc càng lớn. Tuy nhiên lúc này ta đã nhìn thấy được tên đi đầu trong bốn người là Tử thần.

Hắn vẫn như trước, tay cầm gậy, người vẫn mặc đồ tây trắng băng, vẻ mặt ưu nhã. Đi phía sau hắn là Thạch Cúc!

Về mặt của Thạch Cúc lúc này hết sức tiêu tụy, đi phía sau nàng là hai tên thủ vệ, tay của hai tên này đều dút vào túi quần, ta thấy được có súng trong túi quần chúng.

Bốn người họ bước xuống thuyền vẫn tiếp tục tiến về phía trước. Lê Minh Mai hiện vẫn đang hỗn chiến cùng bọn côn đồ, chiến trường đã di chuyển chắn trước đường đi của bốn người họ. Ta lúc này cũng đã đứng lên tham gia vào cuộc chiến và cũng đã đến gần được bọn họ.

Mặc dù ta tự gây thương tích cho chính mình và Lê Minh Mai cũng không có lộ ra tuyệt kỹ gì nhưng tên Tử Thần vừa tiến đến gần nơi hỗn chiến đã lập tức dừng lại.

Ta vừa thấy thời cơ đã đến, vội đánh mấy tên côn đồ dạt ra một bên rồi dùng thân pháp “Tự địa thập bát cổn” nhanh chóng phóng đến hai tên thủ vệ đứng bên cạnh Thạch Cúc, đồng thời tay của ta cũng rút dây nịt ra.

Sợi dây nịt này được thiết kế giống như một nhuyễn tiên (roi), làm bằng bạch kim, vừa mềm vừa nặng, là binh khí phòng thân của ta. Ta dùng thân pháp cực nhanh phóng tới bên hai tên thủ vệ, “vèo” một tiếng, tay ta đã xuất ra ngọn nhuyễn tiên, sử một chiêu “Nhất Tiễn Song Điều” đánh vào hai tên đó.

Hai tên thủ vệ thấy ta phóng đến, đang định di chuyển rút súng bắn thì ta đã xuất chiêu, bọn họ tránh không kịp đành chịu đòn, “Binh binh” hai tiếng, chúng ngã xuống mặt đất, đồng thời tay bọn chúng cũng nổ súng. Vì bọn họ té ngã ra nên súng bắn chĩa lên trời, không trúng ai.

Tiếng súng vang lên làm cho đám côn đồ khuân vác ngậy người, chúng hét to một tiếng rồi lập tức tản ra! Tuy nhiên, Lê Minh Mai cũng không có đi cùng bọn chúng, trong tay vẫn múa gậy tấn công về phía Tử Thần.

Chuyện xảy ra chỉ trong nháy mắt.

Trong lúc đó, Thạch Cúc cũng phát hiện được tình hình này đối với nàng rất có lợi. Nàng vội chuyển thân lui về sau một chút, không đợi hai tên đứng lên đã lợi dụng chiêu túc căn đả huyết, đánh trúng “Thần đường huyết” trước ngực hai tên thủ vệ.

Hai tên trúng chiêu không thể nhúc nhích, ta thấy vậy liền phóng đến định đoạt súng của bọn chúng thì bỗng nhiên nghe được một tiếng súng nổ vang lên. Ta vội quay đầu lại nhìn thì thấy Tử Thần đang chĩa

đầu gậy về phía Lê Minh Mai, ngực phải của nàng đang chảy máu, nàng đã bị súng của Tử Thần bắn trúng. Tuy nhiên Tử Thần chỉ còn một chân mà động tác cũng quá linh hoạt, thật là không thể nghĩ tới, khi hắn bắn trúng Lê Minh Mai xong liền nhanh chóng xoay người lại.

Tên Tử Thần này không hổ danh là có kỹ thuật bắn súng siêu tuyệt, hắn vừa xoay người lại đã nổ súng liền, và cũng không để ý tới súng có bắn trúng ta hay không liền di chuyển cước bộ về phía Thạch Cúc, tuy nhiên sau khi hắn nổ súng thì viên đạn đang bay đến ta với tốc độ cực nhanh.

Ta vội vàng đưa tay kéo tên thủ hạ bị điểm huyết lên đỡ đường đạn, đạn ghim vào người hắn, sau đó ta quay về Thạch Cúc hét lớn “Chạy mau!”

Thân hình Thạch Cúc nhanh như chớp tránh sang bên, còn ta thì nằm sấp trên đất rồi lăn tới bên người Lê Minh Mai. Tử Thần vẫn đang chống cây gậy của hắn xuống đất dần áp sát về phía Thạch Cúc. Thân hình hai người họ nhanh chóng đã di chuyển về phía kho hàng và biến mất sau mấy thùng hàng. Ta hiện cũng không có khả năng đến giúp cho Thạch Cúc, vừa tiến đến bên người Lê Minh Mai, liền hỏi: “Lê tiểu thư, cô...”

Lê Minh Mai xua xua tay, nói “Tiên sinh... mau đi giúp Thạch Cúc...”

Ta đỡ nàng dậy, nói “Ta tin cô ấy có thể chạy thoát được, thương thế của cô thế nào?”

Nàng nhắm hai mắt lại, hơi thở có chút gấp gáp. Đột nhiên có ba tiếng súng liên tục vang lên, rồi có vài người từ Tử Thần Hào chạy lên bờ. Nhưng đúng vào lúc đó, tiếng kêu inh ỏi của cửa xe cảnh sát xa xa truyền tới.

Mấy tên chạy từ Tử Thần Hào vừa lên bờ, nghe được tiếng xe cảnh sát liền lập tức quay về thuyền. Lúc đó, ta thấy một tên trong bọn chúng đưa cổ tay lên, cuống quýt hỏi “Thủ lĩnh, làm sao bây giờ?”

Ta nhận ra đó dụng cụ truyền tín hiệu, dụng cụ này có thể liên lạc trong vòng ba km, hiển nhiên bọn thủ hạ dùng nó để thông báo và nhận mệnh lệnh của Tử Thần. Ta đương nhiên không nghe được Tử Thần nói gì, nhưng trong khoảng thời gian cực ngắn Tử Thần Hào đã nổ máy chạy đi.

Tiếng xe cảnh sát đã càng lúc càng gần, ta vội vàng dìu Lê Minh Mai vào trong kho chứa hàng. Ta tìm được một thùng hàng trống, sau đó ta đặt Lê Minh Mai ngồi xuống rồi lấy thùng hàng chụp lên người hai chúng ta, tiếp đó ta thấp giọng nói “Lê tiểu thư, đừng lên tiếng nhé”

Lê Minh Mai gạt đầu ra vẻ hiểu ý, ta thừa dịp xe cảnh sát còn chưa tới, xem xét vết thương cho nàng.

Nàng theo bản năng dựa vào một chút rồi sau đó liền bất động. Ngồi trong thùng hàng nên ánh sáng không nhiều, tuy nhiên ta thấy ngực phải của nàng đang chảy máu ròng ròng. Ta cẩn thận mở áo của nàng ra rồi lấy từ trong người ta ra một bình thuốc nhỏ đổ vào vết thương của nàng. Nàng dường như chịu không nổi liền rên lên một tiếng, sau đó ngã dựa vào cánh tay của ta. Phương pháp cấp cứu kiểu này là tốt nhất nhưng cũng mang đến đau đớn không tả.

Ta thấy nàng bị thương như vậy mà vẫn chịu được, trong lòng rất khâm phục nàng.

Từ khe hở của thùng hàng nhìn ra, ta thấy có hai chiếc xe cảnh sát đã đến và đậu lại, nhưng hiện trường lúc này đã không còn một bóng người. Cảnh sát ào ào xuống xe như gặp phải đại địch, sau một hồi tìm kiếm, may mà cũng không có phát hiện ra chúng ta, ta thấy một người cảnh sát cầm máy điện thoại thông báo tình hình cho cục cảnh sát.

Ta xoay lại, cẩn thận băng bó vết thương cho Lê Minh Mai, ta xé vạt áo của nàng để băng lại vết thương trên ngực phải. Lúc này lớp hóa trang trên mặt của nàng cũng đã phai đi, ngó dựa vào ta.

Ta lại nhìn thoáng qua tình hình bên ngoài, rồi khẽ nói “Lê tiểu thư, cảnh sát e rằng sẽ không rời khỏi đây ngay đâu, cô thấy thế nào, chúng ta có cần lập tức đi tìm bác sĩ không?”

Nàng khép hờ đôi mắt, thấp giọng nói “Không cần..... không cần, ta muốn dựa vào anh”

Ta ngáy người một chút, rồi dang hai tay ôm nàng, sau đó lại cúi xuống nhẹ nhàng hôn lên mặt nàng. Ngay lúc đó, ta thấy trên khóe miệng nàng bỗng nhiên nở ra một nụ cười thần bí.

Ta hy vọng chúng ta có thể đợi được đến khi xe cảnh sát rời đi, nhưng ta thấy Lê Minh Mai hiện đang thở gấp, nghiêm trọng hơn là thân thể của nàng có chút co giật, nếu chờ đợi nữa thì thương thể của nàng sẽ trở nên trầm trọng và tệ hại hơn.

Ta đột nhiên nhớ lại trước kia từng nghe được một câu chuyện về một tên cướp, hắn bị thương trong lúc bắn nhau với cảnh sát rồi sau đó hắn đã chạy thoát được nhưng trong mấy tiếng liền hắn không kiếm được một người bác sĩ nào để chữa trị vết thương. Hắn liền đầu thú để cảnh sát đưa hắn vào bệnh viện chữa trị, sau khi xử lý vết thương xong, hắn liền tìm cách trốn khỏi bệnh viện. Lúc này ta chỉ có thể làm giống như thể thì tính mạng của Lê Minh Mai mới có thể được cứu lại.

Mặc dù làm vậy, ta và Lê Minh Mai sẽ gặp không ít phiền toái, nhưng vì thương thể của nàng ngày càng tệ hại hơn, với ta hiện giờ tính mạng của nàng là quan trọng nhất.

Ta đem ý định của ta nói cho nàng nghe, nàng nghe xong lắc đầu nói “Không, Vệ tiên sinh, đừng nên khinh động đến cảnh sát”

Ta vội la lên “Vậy thương thể của cô -”

Nàng thở dài một hơi nói “Anh đi trước đi, để ta lại chỗ này được rồi”

Hiện tại trời đã tối sầm. Lúc này trong đầu ta bỗng dưng nảy ra một biện pháp tốt có thể thoát thân, ta liền đặt Lê Minh Mai xuống rồi từ từ dỡ thùng hàng đang che chúng ta lên. Ta chui ra rồi chậm rãi di động ra xa khoảng hai ba thước, ta đá vào một thùng hàng, âm thanh “rầm” vang lên rồi ta vội núp vào sau mấy cái thùng hàng khác.

Hai người cảnh sát nghe tiếng động liền cầm đèn pin chiếu tới, sau đó họ bước đến xem xét xung quanh. Thừa dịp bọn họ quay lưng lại, ta liền rời khỏi chỗ núp rồi nhanh chóng ra tay điểm huyệt bọn họ.

Đối với ta thì đây là lần đầu tiên ta làm thế với cảnh sát. Mặc dù ta chẳng phải là chánh nhân quân tử gì nhưng cũng có chút ít quan hệ tốt với cảnh sát, ta luôn trợ giúp cho bọn họ không bằng vật chất thì cũng bằng sức lực.

Vì ta cho rằng mỗi nhân viên cảnh sát đều dùng tính mạng của họ để đổi lấy sự an toàn của xã hội, họ đáng được kính trọng.

Nhưng lần này cũng là bất đắc dĩ cho nên ta không thể làm gì khác hơn. Ta đem bọn họ để vào một cái thùng hàng trống rồi cởi đồng phục cảnh sát của họ ra mặc vào cho ta và Lê Minh Mai, tiếp đó ta dìu nàng ra đi ra khỏi kho hàng.

Khoảng năm phút sau, chúng ta đã rời khỏi đó. Thương thể của Lê Minh Mai càng ngày càng không ổn, cả người nàng lúc này hoàn toàn dựa vào ta.

Ngay lúc này đột nhiên có một chiếc taxi chạy tới dừng trước mặt chúng ta. Tài xế kéo kính xe xuống hỏi “Có đi xe không?”

Ta cầu còn không được, lập tức đưa tay mở cửa xe. Tuy nhiên, trong nháy mắt ta đột nhiên nghĩ lại, tại sao tên tài xế taxi này lại hỏi cảnh sát đi xe không mà không có chút ngạc nhiên nào? Phải biết lúc này trên người của ta và Lê Minh Mai đang mặc đồng phục cảnh sát.

Ta lập tức muốn xoay người ôm Lê Minh Mai bỏ chạy thì ở phía sau cốp xe nhảy ra hai người, trong đó ta nhận ra một người, đó là bác sĩ Thái đã từng chữa thương cho ta, còn tên kia thì người cao lớn trông như vệ sĩ, trong tay hắn có súng.

Bác sĩ Thái nhìn ta cười hì hì nói “Lên xe đi, thủ lĩnh đã chờ anh lâu rồi”

Dưới uy hiếp của súng, ta đành phải dìu Lê Minh Mai vào ngồi ở sau xe! Ta vốn nghĩ chỉ cần Thạch Cúc có thể chạy thoát thì cho dù chúng ta có bị gì đi chăng nữa, chúng ta cũng đã thắng ván bài này. Tuy nhiên ta đã đánh giá Tử Thần quá thấp, hắn quá cao tay, chúng ta thua!

Nếu Thạch Cúc hiện cũng không có thoát khỏi tay của Tử Thần thì ván bài này chúng ta thua càng thảm hại hơn, quả thực là bình bại như núi đổ.

Bác sĩ Thái cũng ngồi ở sau xe với chúng ta. Hắn ngồi ở bên phải của Lê Minh Mai, lúc này tay hắn cầm tay của nàng ấy để bắt mạch và không ngừng lắc đầu. Ta thấy được tình hình như vậy liền vội vã hỏi “Thương thể của cô ấy thế nào?”

Bác sĩ Thái không trả lời ta, hắn chỉ giục tên tài xế “Chạy nhanh đi!”, mặt khác lại tự lẩm bẩm “Thủ lĩnh thật sự đúng là cao thâm khó lường, làm thế nào ông ta lại biết được là hai người này nhỉ?”

Lê Minh Mai vẫn nhắm chặt hai mắt, không mở miệng, tay nàng nắm chặt lấy tay của ta.

Ta thật sự không kèm chế được nữa, đưa tay chụp mạnh lấy tay bác sĩ Thái, hỏi lớn “Thương thể của cô ấy thế nào?”

Bác sĩ Thái thở dài một tiếng, nói “Đừng lo, nơi của chúng ta được trang bị các thiết bị y tế tối tân nhất có thể cứu cô ấy, tuy nhiên trong vòng mấy ngày tới không nên để cô ta bị chuyện gì đả kích là được rồi. Vệ tiên sinh, anh cũng nên bình tĩnh lại đi”

Ta nghe được thương thể của Lê Minh Mai không có nguy hiểm đến tính mạng nên trong lòng thở phào, dù sao cũng chạy không thoát, thôi thì đành tới đâu hay tới đó. Ta liền ngã người tựa lưng vào ghế xe nghỉ ngơi một chút.

Không bao lâu sau, chiếc xe đã chở chúng ta tới một ngôi miếu nhỏ, hình như cái miếu này bỏ hoang, ta nghĩ như thế khi nhìn thấy miếu quá dơ bẩn và mấy cánh cửa đã hư nát nằm đó. Ta không hiểu được tại sao Tử Thần lại chọn chỗ này làm nơi trú ngụ.

Xe dừng lại trước cửa miếu, ta nhìn qua kính thấy có vài tên từ trong miếu bước ra, trong tay đều cầm súng. Chúng đi tới và mở cửa xe. Nếu ta muốn chạy trốn thì lúc này là cơ hội tốt nhất cũng là cơ hội cuối cùng.

Nhưng không biết tại sao trong đầu ta lúc này lại không có ý nghĩ muốn chạy trốn.

Ta không muốn trốn vì hai nguyên nhân. Thứ nhất là vì Lê Minh Mai hiện đang bị thương nặng, ta không muốn nàng có chuyện gì xảy ra (ta không rõ tại sao trong lòng ta lại lo lắng cho nàng như thế). Thứ hai là ta muốn tìm hiểu tung tích của Thạch Cúc, nàng đang ở đâu?

Hai tên thủ hạ chìa súng vào người của ta, hai tên khác thì dìu Lê Minh Mai, áp giải chúng ta vào trong miếu. Chỉ trong chốc lát, chúng ta đã bước vào trong. Bên trong ta quan sát thấy có mấy gian phòng nằm ở phía sau, cái nào cũng hết sức dơ bẩn và tàn tạ. Trước cửa một gian phòng ở giữa, có một người mặt đỏ tây đang đứng đó.

Về mặt tên này cực kỳ ưu nhã, vừa nhìn thấy ta, hắn liền khom lưng một chút ra vẻ chào hỏi, nói “Hoan nghênh Vệ tiên sinh đến thăm tề xá!”

Đó là Tử Thần. Trên mặt hắn hiện lên nét đùa cợt.

Ta tiến lên phía trước một bước rồi nói “Lê tiểu thư đang bị trọng thương, nơi này có thể chữa trị cho cô ta không?”

Tử Thần mỉm cười nói “Vệ tiên sinh, mời ông đến đây xem, đừng nôn nóng như thế chứ.”

Hắn nghiêng người ra dấu cho ta đi vào gian phòng, khi bước vào ta liền ngẩn người vì ngạc nhiên.

Trong trí tưởng tượng của ta, mấy gian phòng này bề ngoài tàn tạ và dơ bẩn vậy đương nhiên bên trong cũng không khác gì. Ta thật không ngờ bên trong gian phòng lại đẹp đẽ và rộng rãi đến khó có thể tin! Bốn bức tường đều treo rèm vải nhung màu tím hồng bao phủ, một bộ ghế sofa màu trắng đặt xung quanh một cái bàn đá hoa cương, ánh đèn nhu hòa, thảm dày trải rộng, thật không khác gì so với loại phòng trong một khách sạn tốt nhất trên thế giới!

Khi ta đã bước vào phòng, Tử Thần liền ở bên ngoài hạ lệnh “Bác sĩ Thái, ông mau đi xem thương thể của Lê tiểu thư, nàng ấy..... không được phép chết! Còn những người khác thì lui ra đi, ta muốn cùng Vệ tiên sinh đàm đạo một chút!” Hai tên thủ vệ theo sau ta liền gật đầu một cái rồi lui ra, chờ Tử Thần bước vào rồi chúng đóng cửa lại.

Tử Thần đưa tay làm ra cử chỉ mời mọc nói “Vệ tiên sinh, mời ngồi”

Ta nhìn xung quanh một chút rồi ngồi xuống hỏi “Thạch Cúc ở đâu?”

Tử Thần cười nói “Cô ấy đang ở bên cạnh phòng này, nhưng tiên sinh không cần gọi vì nơi này dù có bom nổ mạnh bên ngoài cũng không nghe được đâu”

Ta nghe xong liền lấy tay khò khò trên tường mấy cái, vừa nghe được âm thanh phát ra, ta liền biết mấy bức tường sau tấm màn được làm bằng đồng!

Ta lạnh lùng lên tiếng “Ông định làm gì hai nàng ấy?”

Tử Thần ngồi xuống, thở dài một hơi nói “Muốn ta đối xử các nàng ra sao, điều này là do tiên sinh quyết định!”

Ta nhìn hắn, cũng không mở miệng trả lời. Tử Thần đột nhiên lại thở dài một hơi rồi nói “Vệ tiên sinh, ba người các ông, mặc dù đều rơi vào trong tay ta nhưng lại mang đến cho ta sự đả kích quá lớn, cho tới bây giờ ta cũng chưa từng gặp qua điều như vậy”

Ta không rõ hắn muốn nói cái gì, sau đó giọng của hắn lại thêm âm trầm nói tiếp “Minh Mai nàng cũng ôi!”

Ta cho dù là đứa ngu thì lúc này cũng đã nhìn ra được tâm ý của hắn. Ta thật nghĩ không ra, một tên cường đạo như Tử Thần khi yêu cũng biết thở dài như vậy!

Hiển nhiên, người hắn yêu là Lê Minh Mai nhưng chỉ sợ cho đến giờ hắn cũng chưa thổ lộ tình cảm của hắn cho cô ấy biết. Hiện tại, Lê Minh Mai cùng hợp tác với ta chống đối hắn và đem lại cho hắn một đả kích lớn, hắn đang ám chỉ điều này!

Ta lập tức lắc đầu nói “Ông sai rồi, ta làm sao có đủ năng lực để khiến cho Lê tiểu thư chống lại ông?”

Tử Thần nghe xong dường như rất giận dữ quát lên “Vậy là ai? Là ai có khả năng đó?”

Ta trầm giọng nói “Thạch Cúc!”

Tử Thần lập tức nói ngay “Tiên sinh nói vậy rồi, cho tới bây giờ Thạch Cúc cũng chưa từng gặp qua Lê Minh Mai đấy!”

Ta cười ha hả nói “Ta thật không ngờ ông lại ngu xuẩn như vậy”

Tử Thần nghe xong ngây người, chân mày nhíu lại, một lát sau, lại lên tiếng hỏi “Hai người ấy là chị em?”

“Không phải, là mẹ con!” Ta trả lời ngắn gọn và dứt khoát.

“Mẹ con!” Cả người Tử Thần dường như nhảy dựng lên, hắn bị kích động và đi tới đi lui trong phòng, miệng không ngừng lẩm bẩm “Là mẹ con sao? Không phải! Không có khả năng đó”. Sau đó hắn quay đầu lại nhìn ta, hung hăng nói “Tiên sinh nói láo”

Ta chỉ lạnh lùng đưa mắt nhìn hắn, lúc này nét mặt hắn biến đổi không ngừng, ngay cả cái kính đeo cũng có phần động đậy, đó là nét mặt của một tên côn đồ thứ thiệt! Nhưng không lâu sau, vẻ mặt của hắn bình ổn lại, hắn nói “Vậy chồng của cô ấy là ai?”

Ta lắc đầu nói “Ta không biết, nhưng Thạch Cúc đúng là con gái của cô ấy, ông không thấy hai người quá giống nhau sao?”

Tử Thần chán nản ngồi xuống, nói “Ôi, ta đáng lẽ phải nhìn ra rồi”

Ta mỉm cười nói “Quan tâm tất loạn, Tử Thần tiên sinh, trong lòng ông kỳ thực đang rất loạn đó!”

Tử Thần đột nhiên ngẩng đầu lên nói “Được rồi Vệ tiên sinh, chúng ta không bàn chuyện này nữa, ông mau giao tấm bản đồ đó ra đây? ”

Hắn chuyển đề tài quá nhanh làm ta giật mình. Hắn trấn định nói “tiên sinh không cần hỏi tại sao ta biết được điều đó, nếu bản đồ thật sự nằm tại ngân hàng thì Lê Minh Mai ít ra cũng biết ta tuyệt sẽ không làm hại Thạch Cúc và đã không ra tay cứu người. Hai người đến cứu Thạch Cúc thì ta liền biết được Thạch Cúc đã nói dối. Cô ấy đã đem tấm bản đồ đó giao cho tiên sinh. Ta bị các người lừa gạt một lần nhưng ta

tin chắc bản đồ đang ở trong tay tiên sinh. Ta không muốn cùng tiên sinh động tay động chân, tiên sinh hãy mau đem tấm bản đồ giao ra đây”. Nghe hắn nói xong, ta thật không biết trả lời như thế nào !

Tử Thần lại nói tiếp “Về tiên sinh, đánh bạc thì có thắng có thua chứ không ai có thể thắng hoài cả. Tiên sinh mau đem tấm bản đồ giao ra đây, ta tuyệt đối đảm bảo an toàn cho ba người”

Đây là một cái giá rất hấp dẫn, cả ba người chúng ta đều an toàn và tự do, tuy tấm bản đồ đó có liên quan đến ba trăm triệu mỹ kim nhưng so với tính mạng của ba người thì đương nhiên nó không bằng.

Ta suy nghĩ một chút rồi nói “Điều kiện của ông ta có thể suy nghĩ nhưng ông hẳn cũng biết ta không phải là chủ nhân của tấm bản đồ đó”

Tử Thần lạnh lùng nói “Về tiên sinh, nếu như tiên sinh còn do dự nữa thì ta bắt buộc phải động thủ đó”. Hắn đứng lên, đưa tay kéo tấm rèm che phủ một bức tường trong phòng, ta liền nhìn thấy có bốn người tây dương đang đứng tại đó. Bốn tên này vừa nhìn qua ta đã biết đó là bốn cao thủ quyền anh.

Tử Thần lại đưa tay kéo tấm rèm ở một bức tường khác, ta lại thấy có bốn tên đứng ở đó. Trong bốn tên này ta nhận biết được ba tên, đó là ba tên cao thủ họ Đường trong giới giang hồ, nhắc tới “Đường môn phục hổ chưởng” thì hiếm có ai mà không biết chúng. Đứng kế bên ba tên họ Đường là một tên vẻ mặt cổ quái, tuy nhiên ta không biết hắn, nhưng nhìn vào huyết Thái Dương của hắn có chút lỗi lên, ta biết tên này là cao thủ về nội gia khí công! Ta vốn có ý định tấn công Tử Thần nhưng vừa nhìn thấy tám tên này, ta liền không còn ý nghĩ chống cự nữa. Ta lấy lại bình tĩnh nói “Không sai, bản đồ đang trong tay của ta nhưng ông đoán ta có ngu mà mang theo trên người không?”

Tử Thần lạnh lùng cười, đưa tay vẫy ra hiệu cho tám tên đó, tám tên liền đồng loạt bước tới hai bước. Lúc này ta lớn tiếng quát “Đường lão đại, các người muốn làm khó ta sao?”.

Ba tên họ Đường nghe xong liền ngăn người ra, ta nhận lúc này đã phóng đến bốn tên tây dương, tấn công chúng.

Bốn tên tây dương liền lập tức tung quyền, quyền phong ào ào bay về phía ta. Ta căn bản không có để mấy tên này trong mắt, quyền bay thẳng đến ta, trong phút chốc ta cúi người xuống, hai tay xuất trảo chụp vào chân của hai tên tây dương, hất bọn chúng ngã về phía sau. Tiếp đó ta liền xoay người lại với ý định phóng đến tấn công Tử Thần nhưng đột nhiên có một luồng kinh phong bay đến sau lưng ta!

Nghe tiếng gió ta đã đoán biết kẻ ra tay là cao thủ tập kích ta, ta liền dùng tay trái đưa lên đón đỡ thì trong phút chốc luồng kinh phong lại hướng về bên phải của ta. Đối phương biến chiêu nhanh như điện quả thật là nằm ngoài dự liệu của ta, ta còn chưa kịp né tránh thì bỗng nhiên trước ngực ta trúng “Bụp bụp” hai quyền, thân thể ta ngã về phía sau, trong lúc đó ta đã thấy rõ, tên đánh lén ta là cái tên có vẻ mặt cổ quái khi nãy!

Thân thể ta mặc dù đã ề ảm nhưng lực chống cự của ta vẫn còn, lúc ta chuẩn bị đứng lên phản công thì mắt ta cũng để ý thấy Tử Thần đang nhàn nhã đưa tay lấy ra một miếng xì gà đưa lên miệng, còn tên vẻ mặt cổ quái dẫn không biết từ khi nào đã đến ngay bên cạnh ta, nhận lúc ta chưa thể phản ứng thì hắn đã xuất trảo chụp vào vai ta, thấy vậy ta cũng xuất trảo tấn công vào mạch môn(1) của hắn.

Một trảo này của ta xuất ra bất thành linh, có là quỷ thần cũng không đỡ được cho nên đối phương làm sao có thể tránh né, tuy nhiên tên mặt cổ quái dẫn kia có tu vi võ học cao cường ngoài sự dự đoán của ta. Ngay lúc ta xuất một trảo phản công hắn thì tay hắn lập tức co lại rồi chuyển hướng chụp vào mạch môn của ta! Trảo của hắn nhanh như gió, cho nên mạch môn của ta đã bị hắn bắt được, thân thể ta không tự chủ được bị hắn kéo đứng lên! Trong lúc đó bốn tên tây dương nhận lúc ta bị kiềm chế liền xuất quyền đâm vào bụng và lưng ta.

Do mạch môn ta bị chế ngự nên không thể vận khí kháng lực, bốn quyền xuất ra đánh vào ta khiến ta thấy trước mặt dường như có rất nhiều tinh tú, đau muốn ngất đi!

Bốn tên cao thủ quyền anh tây dương dường như xem ta là bao cát tập đấm của chúng, cứ hết cú này đến cú khác thay phiên đâm vào ta, ta đau đến nỗi không thể ra tiếng. Trong lúc này có một tên đến sát bên ta, thừa dịp đó ta giơ chân lên đạp một cái vào bụng hắn!

Hắn kêu lên một tiếng, tiếng kêu giống như heo bị chọc tiết, rồi ôm lấy bụng, đầu chảy đầy mồ hôi, đau đến nỗi bò lăn dưới đất. Ba tên tây dương còn lại vừa thấy đồng bọn chịu thiệt, rất là tức giận, gào lên một tiếng, liền vung tay đánh tới.

Trong lòng ta biết nếu như lại bị ăn thêm ba quả đấm này của chúng nữa thì chỉ sợ ta sẽ lập tức hôn mê, ngay lúc này ta đang muốn lên tiếng kêu Tử Thần ngăn chặn bọn họ thì không ngờ Tử Thần đã vung cây gậy lên, hét "Dừng tay!" Ba tên tây dương kia liền vội lùi ra, còn cái tên âm dương quái đản khổng lồ thì chỉ cười lạnh một tiếng.

Hắn vung tay mạnh một cái làm ta văng lên chiếc ghế sofa cách đó năm sáu mét.

Thân thể ta hiện giờ quả thực mềm như bún, ngoại trừ việc hít thở thì không thể làm gì được cả.

Tử Thần lạnh lùng nói "Vệ tiên sinh, hãy giao tấm bản đồ đó ra đây"

Ta lấy hơi thốt lên "Nếu ta giao ra tấm bản đồ thì ba người chúng ta có được an toàn hay không?"

Tử Thần nghe xong, nét mặt dường như có chút giận dữ nói "Có thể."

Đương nhiên, ta biết thực tế hắn sẽ không dễ dàng bỏ qua cho chúng ta nhưng trước mắt nếu chúng ta có thể thoát khỏi đây thì có thể chơi trò dài ngắn với hắn. Lúc hắn có được bản đồ trong tay rồi thì đương nhiên sẽ lập tức đến đảo Corsica để tìm kiếm bảo tàng, khi đó chúng ta cũng có thể có được một thời gian an toàn. Vì vậy việc an toàn thoát khỏi đây là trên hết, hơn nữa trong tình hình này ta vốn không còn năng lực bảo vệ bản đồ nữa. Mặc dù nó được đặt trong người ta nhưng nếu muốn, Tử Thần vẫn có thể đánh ta ngất xỉu rồi lục soát, hắn sẽ có được nó thôi.

Lúc này ta thật hối hận khi không chịu xem mấy dòng chữ ghi phía sau tấm bản đồ, bây giờ thì không còn cơ hội nữa rồi.

Ta suy nghĩ một hồi lâu rồi lên tiếng "Được, ta có thể giao bản đồ cho ông nhưng trước tiên ta muốn gặp Thạch Cúc và Lê Minh Mai, sau đó tận mắt thấy được họ an toàn rồi khỏi đây"

Nét mặt của Tử Thần không chút biểu tình, hắn đưa mắt nhìn ta một hồi lâu rồi quay đầu lại ra lệnh "Mời Lê tiểu thư và Thạch tiểu thư đến đây!"

Một tên thủ vệ lên tiếng vâng lệnh. Không bao lâu sau, có hai tên áp giải Thạch Cúc đi đến.

Thạch Cúc vừa nhìn thấy ta, đầu tiên là hiện lên vẻ kinh ngạc, kế tiếp nàng ấy phần nộ rồi lập tức quay đầu đi chỗ khác không nhìn ta.

"Thạch tiểu thư," Ta lên tiếng gọi nàng.

"Hừ," Nàng chỉ hừ một tiếng xem như trả lời ta.

"Thạch tiểu thư," ta cố gắng nói "cô hãy cùng Lê tiểu thư rời khỏi nơi này đi. Lê tiểu thư đang bị thương, xin cô hãy chiếu cố cô ấy dùm"

Thạch Cúc nghe xong quay đầu lại, lửa giận từ trong mắt bắn ra bốn phía, đi đến trước người ta, đột nhiên nàng quát mắt nhìn chằm chằm ta, ta có thể thấy được nàng đang khinh bỉ ta vô cùng.

Ta vội vàng nói "Thạch tiểu thư, cô..."

Nàng lập tức nói ngay "Đừng nói nữa, ta đã nhìn lầm người, thật là có mắt như mù"

Ta thở dài một hơi, Tử Thần lúc này nở một nụ cười, hỏi ta "Vệ tiên sinh, tiên sinh nghĩ ta phải trả tự do cho Thạch tiểu thư như thế nào đây?"

Ta suy nghĩ rồi nói "Ông cho người đưa cô ấy đến khách sạn này, đưa lá thư của ta cho người quản lý ở đó, bao nhiêu đó là được". Khách sạn mà ta yêu cầu Tử Thần đưa Thạch Cúc đến đó là nơi ta đang ở, quản lý ở đó là bạn tốt của ta.

Tử Thần nói "Được, hãy đưa Thạch tiểu thư đi đi". Hai tên thủ vệ lại áp giải Thạch Cúc ra ngoài. Vừa bước tới cửa, Thạch Cúc đột nhiên quay đầu lại, hung hăng mắng ta "Đồ hèn nhát"

Thạch Cúc mắng làm ta cảm thấy thống khổ vô cùng, ta vội nhắm mắt lại. Mặc dù chỉ có vài chữ nhưng lại đả kích quá nặng đối với ta. Ta mà là kẻ hèn nhất sao? Ta tự hỏi tuyệt đối không phải nhưng bởi vì ta muốn cứu Thạch Cúc nên bị nàng mắng là kẻ hèn nhất.

Khi ta mở mắt ra thì thấy được Lê Minh Mai đang ngồi trên xe lăn được bác sĩ Thái đẩy đến.

Vẻ mặt của nàng vô cùng tái nhợt, đôi mắt vô thần, đầu hơi gục xuống. Khi nhìn thấy được ta nàng mới ngẩng đầu lên.

Ta nhìn Tử Thần, mặc dù vẻ mặt của hắn đang rất bình tĩnh nhưng lại không che dấu được sự kích động trong tâm của hắn.

“Minh Mai,” Tử Thần mở miệng “việc hợp tác của chúng ta xem như đã kết thúc rồi”

Lê Minh Mai cố gắng nhoẻn miệng cười nói “Chúng ta đâu có hợp tác gì đâu”

Tử Thần quay đầu đi, cười ha ha nói “Không sao! Không sao! Hiện tại chỉ mong cô sớm ngày hồi phục. Bác sĩ Thái, ông hãy mau đưa nàng đến bệnh viện tốt nhất trong thành phố để dưỡng thương đi”

Vẻ mặt của Lê Minh Mai hiện lên thần sắc kinh ngạc, rồi đột nhiên nàng nhìn về hướng ta “Anh...”

Ta nhún vai nói “Lê tiểu thư, trước tiên cô hãy rời khỏi nơi này rồi hãy nói sau”. Môi của Lê Minh Mai động đậy dường như là muốn nói với ta cái gì đó nhưng rốt cục cũng không có lên tiếng.

Ta quay đầu đi tỏ ý không muốn nói chuyện nữa, Lê Minh Mai lại được đẩy ra ngoài, trong phòng trở nên yên tĩnh. Khoảng nửa tiếng sau, một tên thủ hạ đi vào đưa lá thư của người quản lý khách sạn và tờ hóa đơn tính tiền thuốc cho ta, điều này chứng tỏ Lê Minh Mai và Thạch Cúc đã an toàn thoát khỏi ma chướng của Tử Thần.

Trong khoảng nửa tiếng này, ta cố gắng điều hòa chân khí trong cơ thể, đau đớn trên người cũng đã giảm bớt bảy tám phần, ta hướng nhìn tên âm dương quái đản liếc mắt rồi nói “Xin hỏi bằng hữu là ai?”

Hắn miễn cưỡng trả lời “Không dám, tại hạ họ Thiệu, tên là Thanh Tuyền.”

Ta vừa nghe ba chữ Thiệu Thanh Tuyền, liền lấy làm kinh hãi nói “Thì ra là truyền nhân duy nhất của “Bảy mươi hai lộ ứng trảo pháp”.

Thiệu Thanh Tuyền nói với vẻ mặt dương dương tự đắc “Không dám. Vừa rồi, một trảo đó có tên là ‘Thương Ung Bác Thỏ’!”

Ta nghe ra trong lời nói của hắn có ý khi dễ ta, ta liền quay đầu nhìn về Tử Thần nói “Dưới tay ông quả thật có quá nhiều kỳ nhân dị sĩ, ngay cả Thiệu tiên sinh đây cũng đầu quân dưới trướng! Vừa rồi ta đã thua dưới tay Thiệu tiên sinh nhưng ta vẫn hy vọng chút nữa có thể cùng Thiệu Thanh Tuyền tiên sinh đây trao đổi và lãnh giáo một chút!”

Ta hướng Thiệu Thanh Tuyền khiêu chiến, nhưng lại nói với Tử Thần, đương nhiên là cố ý xem thường hắn. Sắc mặt của Thiệu Thanh Tuyền lúc này hết sức tức giận. Vừa rồi, ta thua dưới tay hắn là do hắn xuất chiêu tập kích đánh lén, tuy nhiên “Bảy mươi hai lộ ứng trảo pháp” của hắn cũng không phải tầm thường, môn võ công này từ thời nhà Minh tới giờ chỉ nhất mạch đơn truyền. Cho đến nay, ngoại trừ Thiệu Thanh Tuyền ra thì không người nào biết. Vô lâm tương truyền rằng Tam Tương Đại Hiệp Liễu Sâm Nghiêm là thúc phụ (chú ruột) của tên Thiệu Thanh Tuyền này.

Thúc phụ của Thiệu Thanh Tuyền không có con nên mới đem “Bảy mươi hai lộ ứng trảo pháp” này truyền cho hắn. Với ta, cho dù cùng hắn một đối một cũng không có nắm chắc phần thắng cho lắm!

Tử Thần cười nói “Tiên sinh hãy đem bản đồ giao ra đây trước rồi nói chuyện sau”

Ta đưa tay vào bên trong cái túi bí mật trong quần dài lấy ra cái túi nylông giao cho Tử Thần. Hắn tiếp lấy rồi nhìn vào, sắc mặt liền biến đổi!

Sắc mặt của Tử Thần đột nhiên trở nên khó coi làm ta cũng cảm thấy là lạ. Ta liền cẩn thận lấy cái túi nylông trên tay hắn xem xét, vừa nhìn vào bên trong, ngay cả ta cũng không khỏi hoảng sợ! Trong cái túi không còn gì cả, chỉ có một miếng vải hồng.

Ta chưa kịp hiểu được sự việc như thế nào thì Tử Thần đã nổi cơn thịnh nộ, giật lại cái túi từ trên tay ta rồi rút miếng vải hồng ra. Ta cố gắng đưa mắt nhìn thì thấy trên đó viết mấy chữ. Tử Thần nhìn qua rồi đột nhiên cười ha ha.

Tử Thần hỉ nộ vô thường làm cho ta thật không thể nào hiểu nổi con người của hắn. Lúc này, hắn lại lên tiếng “Vệ tiên sinh, tiên sinh muốn sẵn nhận nhưng nhận đã bay mất rồi”

Ta vội vàng hỏi lại “Ông muốn nói gì?”

Tử Thần quăng miếng vải hồng cho ta, khi ta lấy được và nhìn vào thì cũng không khỏi ngây người.

Chỉ thấy trên đó viết hai hàng chữ “”Chỗ cất dấu tuy xảo diệu nhưng vẫn khó thoát khỏi mắt ta, tiện tay mượn đi để mua cơn say qua ngày. Chớ lấy làm lạ! Chớ lấy làm lạ!” Phía dưới cũng không có ký tên ai viết, nhưng có vẽ một bàn tay người. Ta ngây người một hồi lâu rồi đột nhiên nhớ tới cái tên say rượu tại cảng tàu.

Ta vừa nhớ tới hắn liền đứng lên dậm chân mạnh một cái, nói lớn “Thần thâu (thần trộm) Tiễn Thất Thủ!”

Tử Thần vẫn cười không dứt, tiếp đó quay đầu lại phân phó cho ba huynh đệ họ Đường “Mau đi tìm Tiễn Thất Thủ, hỏi hắn muốn bao nhiêu tiền!”

Ta cảm thấy chán nản ngồi phịch xuống ghế sofa, giang hồ thật là tàng long ngọc hổ, nhân tài vô số thật là không thể tưởng tượng. Ta tuy thua dưới tay của Tử Thần nhưng cũng là thua đường đường chính chính, nhưng tám bản đồ bị người khác lấy đi trước mắt mà ta thật không hay biết gì, thật mất mặt!

Kỳ thật nếu ta cẩn thận một chút thì đã nghĩ ra tên say đó đã cố ý dụng vào ta. Tuy nhiên lúc đó ta làm sao có thể nghĩ đến là Thần Thâu Tiễn Thất Thủ với thiết thuật đã đạt đến cảnh giới “Sáu mươi ba Linh” lại ở Singapore này.

Cái tên Tiễn Thất Thủ này, ta tin nếu đã từng là người kiếm cơm bằng nghề này thì không ai không biết đến hắn (bao gồm cả những người đang hoạt động và đã gác kiếm). Vị sư tổ của nghề này là Mạnh A Tam, sống vào thời Ung Chính triều đại nhà Thanh. Ông ta được mệnh danh là thiên tài duy nhất từ trước đến nay, trình độ nghe nói đã đạt tới “Sáu mươi sáu Linh”!

Ta xin giải thích một chút về “Linh”, nó cũng giống như “Đoạn” của Nhu Đạo Nhật Bản dùng để phân chia công phu cao thấp, tiêu chuẩn của người luyện võ. Về thiết thuật (nghệ thuật móc túi - ^^) thì mỗi đệ tử khi bái sư học nghệ đều phải đáp ứng đầy đủ các điều kiện của nó như: cẩn thận, gan lớn, mắt sáng, tay nhanh, tuy nhiên điều quan trọng và xảo diệu nhất là làm cho người khác không chú ý đến mình, đây tuyệt đối không phải là chuyện đơn giản – do đó mỗi đệ tử nhập môn đều được luyện tập với người gỗ trước.

Người gỗ này được làm giống người bình thường, có thể cử động được. Người gỗ được treo ở giữa không trung, được mặc quần áo, trong thân có đeo một cái chuông đồng. Theo đẳng cấp tăng lên thì chuông sẽ càng nhiều lên, từ một đến sáu mươi ba cái chuông. Khi luyện tập phải ra tay lấy đồ trong người của người gỗ không được để chuông phát ra tiếng động, đạt tới trình độ cao nhất đó là “sáu mươi ba linh”. Đệ tử bình thường có thể đạt được ngũ (năm) linh, lục (sáu) linh trình độ thì đã là cao thủ trong giới rồi. Ngay cả chính ta cũng có tu luyện thiết thuật này khi ta khoảng mười bảy mười tám tuổi. Ta chỉ luyện tới thất (bảy) linh mà thôi, sau đó không thể nào tiến bộ thêm nữa.

Thật ra lúc này trong lòng ta rất xấu hổ và lo lắng không biết Tử Thần sẽ làm gì khi biết được tám bản đồ không còn trong người của ta! Tuy nhiên ta lại nghe Tử Thần nói “Vệ tiên sinh, tiên sinh có thể đi rồi. Tiễn Thất Thủ không biết đồ của hắn trộm có giá trị như thế nào đâu, vì vậy ta có thể mua lại của hắn!”

Khi Tử Thần nói mấy lời này, trong đầu ta liền nảy ra một ý! Trưởng bối của ba huynh đệ họ Đường cùng với sư trưởng của ta có quan hệ không tồi nên vừa rồi ta quát lên, ba người bọn họ liền không có tham gia vào vòng chiến, nếu ta lập tức tập kích bọn chúng thì có thể đoạt lại tám bản đồ đó.

Vừa nghĩ đến điều này, trong lòng ta liền dâng lên sự khẩn trương vô cùng, đang định chuyển thân bước đi thì Thiệu Thanh Tuyền đã lên tiếng “Bằng hữu, cứ như vậy mà đi sao?”

Ta ngẩn người nói “Sau này có cơ hội, ta sẽ xin lãnh giáo Thiệu tiên sinh!” Thiệu Thanh Tuyền nghe xong cười lạnh hai tiếng, còn ta đã đi ra khỏi phòng, sau đó nhanh chóng bước ra khỏi miếu.

Mặc dù ta đã tạm thời thoát khỏi ma trảo của Tử Thần nhưng ta tự biết tình cảnh của ta vẫn còn rất nguy hiểm.

Tuy nhiên ta tuyệt sẽ không dễ dàng buông xuôi. Trước cửa miếu, có một gốc đại thụ cao to, ta liền chạy đến đó rồi leo lên cây ngồi chờ đợi.

Ta lẳng lẳng ngồi chờ ba huynh đệ họ Đường mang theo Thần Thâu Tiễn Thất Thủ đi ngang qua, ta sẽ tập kích chúng.

Ta ngồi trên cây đợi đã hai tiếng, mặt trời lúc này đã lên cao. Trong lúc bụng của ta đang kêu loạn xạ vì đói thì ta thấy được bốn người từ xa đi tới.

Qua đó họ mặc, ta có thể nhận ra đó là mấy huynh đệ họ Đường. Còn người kia thì Đường lão đại và Đường lão nhị mỗi người một bên dìu hấn, đó là tên đã dùng thủ pháp thần không biết quỷ không hay trộm bản đồ trong người của ta, Thần Thâu Tiễn Thất Thủ!

Ngay lúc ta đang muốn phóng xuống thì bốn người họ đã đi đến dưới tàng cây. Ta nhìn kỹ thì không khỏi ngẩn người, Thần Thâu Tiễn Thất Thủ đang say mèm bất tỉnh nhân sự, trong miệng thì trào cái gì đó ta cũng chẳng biết, nếu không phải có hai người dìu hấn, hấn đã té nằm sấp trên đất rồi.

Trong lòng ta biết chắc mấy huynh đệ họ Đường nhất định vẫn chưa có thông tin gì từ miệng của Tiễn Thất Thủ, điều này chính là điều ta cần còn không được. Tâm niệm tái chuyển, ta đã nghĩ ra một đối sách, ngay lúc Đường lão tam đã vượt qua đi ở phía trước, ta liền vận kinh bẻ một nhánh cổ thụ và cầm nó trong tay.

Sau đó, ta liền âm thầm tụt xuống, đợi cho Đường lão nhị và Đường lão đại đi ngang qua, ta trước tiên liền tập kích về phía Đường lão đại. Ta dùng nhánh cây đập mạnh vào lưng hấn, hấn rên lên một tiếng rồi ngã xuống ngất đi. Đường lão nhị lúc này vội vàng buông Tiễn Thất Thủ ra, xoay người lại xuất chỉ điểm vào ta, chân phải ta liền vung lên xuất nửa thức “Uyên ương thiết thối”, đá trúng vào cằm của hấn!

Cằm của hấn trúng một cước của ta xong, hấn liền ngã lù về sau, nhánh cây trong tay ta vung lên điểm trúng nhuyển huyết của hấn, lúc này Đường lão tam đang đi phía trước xoay người lại thấy được chuyện đang diễn ra, liền không tiến lên chiến cùng ta mà hấn lại bỏ chạy nhanh vào trong miếu! Điều này thật nằm ngoài ý nghĩ của ta, ta thật không ngờ được Đường lão tam thấy mấy huynh đệ của hấn bị ta đánh như vậy mà lại không đấu với ta, tuy nhiên nếu để hấn chạy được vào trong miếu thì kế hoạch của ta xem như hết.

Ta lập tức phóng người đuổi theo hấn, khi ta rượt đến phía sau hấn thì hấn liền trở tay phát ra một chưởng. Hấn đánh ra chưởng này nhằm ngăn cản ta đuổi theo hấn. Nhưng không ngờ chưởng hấn xuất ra lại trúng ngay vai của ta.

Vốn, một chưởng này của hấn bất luận như thế nào thì cũng không thể đánh trúng ta được nhưng ta lại đưa người cho hấn đánh!

Quả nhiên, một chưởng của Đường lão tam đánh trúng vào ta làm cho hấn cũng cảm thấy ngoài ý muốn nên không khỏi ngẩn người.

Ta cố ý trúng chưởng của hấn, mục đích là chờ đợi cơ hội này, lợi dụng giây phút hấn ngẩn người, cái cây trong tay ta phang tới phía sau gáy hấn, “bịch” một tiếng hấn lập tức ngất đi!

Sau khi đánh bại ba huynh đệ họ Đường, ta quay trở lại chỗ Tiễn Thất Thủ rồi kéo hấn đi khỏi đó. Khoảng một lát sau, ta đón một chiếc xe taxi rồi trở về khách sạn.

Đương nhiên ta biết Tử Thần có thể đoán ra việc tập kích ba huynh đệ họ Đường kiệt tác của ta, tuy nhiên ta mà về đến khách sạn giả vờ không biết là xong. Thật là giả, giả là thật, Gia Cát Lượng đã dặn dò Quan Vũ khi phóng hỏa tại Hoa Dung tiểu lộ để vây tào tháo, đó chính là đạo lý này. Tử Thần sẽ không ngờ tới ta sẽ quay về khách sạn bởi vì hấn nghĩ nơi đó nguy hiểm và cho rằng ta sẽ trốn đâu đó! Hấn có thể phát động tất cả thuộc hạ truy tìm tung tích của ta, nhưng nhất định đến cuối cùng thì mới tìm đến khách sạn. Tuy nhiên khi hấn tìm đến thì ta đã cao chạy xa bay!

Ta về tới khách sạn, nhờ mấy người nhân viên tiếp mang Tiễn Thất Thủ lên phòng của ta.

Ta đưa hấn vào phòng rồi quăng hấn lên ghế sofa, hấn vẫn ngủ say như chết. Sau đó ta đi đến phòng tắm, nhưng đột nhiên ta nghe được trong phòng tắm có tiếng động!

Ta lấy làm kinh hãi, vội vàng lên tiếng hỏi “Ai ở trong đó?”. Ta hỏi hai lần vẫn không có tiếng trả lời, ta đang định đập cửa đi vào thì đột nhiên nghe được cửa của phòng tắm kêu “cạch” một tiếng, mở ra, ta nhìn vào thì thấy Thạch Cúc, thân thể choàng khăn tắm đang tắm rửa.

Ta thật không ngờ khi nhìn thấy Thạch Cúc ở đây!

Thạch Cúc nhìn thấy ta, vẻ mặt hết sức kinh ngạc, tuy nhiên sau đó chuyển thành vẻ ngượng ngùng vốn có của thiếu nữ, thân thể nàng co lại nói “Là anh sao?”

“Là ta, kẻ hèn nhát đây!” Trong lòng ta vẫn để tâm lời nàng nói lúc trước, liền lên tiếng.

Mặt nàng đỏ lên nói “Anh có thể giúp đem quần áo vào cho ta không?”

Ta quay người lại lấy quần áo của nàng thay ra để trong phòng rồi nhanh chóng đưa cho nàng.

Thạch Cúc vội đóng cánh cửa phòng tắm lại, chỉ trong chốc lát, nàng tha đồ xong mở cửa bước ra, liếc nhìn Tiễn Thất Thủ rồi hỏi ta “Ông ta là ai vậy?”

Ta nắm tay Tiễn Thất Thủ vừa lôi hấn vào phòng tắm vừa nói “Hiện tắm bồn đồ ở đâu chỉ có mình hấn biết mà thôi”

Thạch Cúc ngạc nhiên nói “Làm sao có thể như vậy được?”

Vào phòng tắm, ta đặt Tiễn Thất Thủ xuống rồi mở vòi sen, nước lạnh liền phun ra xối vào đầu của hấn. Tiễn Thất Thủ tỉnh lại, quần quai né tránh, một lát sau thân thể hấn run run.

Ta lại kéo hấn ra ngoài, nói “Tiễn Thất Thủ, ông có nhận ra tôi không?”

Tiễn Thất Thủ đưa mắt nhìn ta một hồi rồi đột nhiên đưa tay vỗ vỗ vào vai ta nói “Nhận ra! Nhận ra!”. Ta lùi lại một bước đưa tay chụp lấy cổ tay hấn, hấn vẫn hì hì cười, lòng bàn tay mở ra, cái túi đã nằm gọn trong lòng bàn tay của hấn!

Chuyện xảy ra giống như trò ảo thuật làm cho Thạch Cúc trở mắt kinh ngạc. Ta quay đầu lại nói “Thạch tiểu thư, bây giờ cô hiểu chưa?”

Mặt Thạch Cúc đỏ lên, cúi đầu nói “Ta hiểu rồi, Vệ đại ca, ta hiểu lắm anh!”

Ta ngược lại nở nụ cười, nói “Thạch tiểu thư, ta cũng hiểu lắm ý tứ của cô rồi!”

Thạch Cúc ngẩng đầu lên, đôi mắt long lánh như sao trời nhìn vào ta, rất lâu không nói lời nào. Trong lòng ta cũng không khỏi dâng lên một chút tình mê ý loạn, tuy nhiên không biết tại sao lúc này trong đầu ta lại hiện lên hình ảnh của Lê Minh Mai!

Ta dùng sức lắc đầu, tiếp lấy cái túi trong tay Tiễn Thất Thủ, nói “Thất thúc, ta từ nhỏ rất ngưỡng mộ thúc, sư phụ Phong Kim Nhị của ta cũng thường xuyên nhắc đến thúc đó”

Tiễn Thất Thủ xấu hổ cười cười, nói “Thật là xin lỗi”

Ta lập tức nói ngay “Bớt nói nhảm đi, đồ ông đã lấy đâu?”

Tiễn Thất Thủ nói “Cái túi đó hiện đã không còn trong tay ta nữa”

Ta không khỏi chấn động, lớn tiếng quát “Cái gì, không nằm trong người ông? Ông bán nó bao nhiêu hả?”

Tiễn Thất Thủ lấy từ trong túi ra mấy tờ đô la mỹ rồi nói “Bảy trăm đô mua lại cái túi của cậu nhé”

Ta và Thạch Cúc hai người nghe hấn nói xong ngạc nhiên đưa mắt nhìn nhau.

Gặp phải tình huống biến chuyển như vậy, quả nhiên là ta thật không thể nào nghĩ tới được! Ta suy nghĩ một chút rồi nói “Ông đã bán nó cho ai?”

Tiền Thất Thủ nói “Cậu biết rõ quy tắc của chúng ta, đó là không thể nói ra tên thân chủ, ta lấy đồ gì đó của cậu cũng không có ý tứ gì khác đâu, ta thấy cái túi này đâu có tác dụng gì đâu, bảy trăm mỹ kim, ta mua lại của cậu nhé!”

Ta cơ hồ muốn hét lên “Cái túi không có tác dụng gì hả? Ông quá ngu xuẩn mà. Cái túi ấy có liên quan đến ba trăm triệu mỹ kim đó! Nó có thể làm cho ông sống một cuộc sống như trên thiên đường, muốn cái gì có cái đó đấy!”

Tiền Thất Thủ nghe xong hiển nhiên sợ đến ngây người, thân thể hần run run, một câu nói cũng không thốt ra nổi.

Chú thích:

(1) Mạch môn: Nằm ở vị trí cổ tay, nơi các thầy thuốc đông y xem mạch.

5. Tàng Bảo Đồ Đích Ba Chiết(sóng Gió Về Bản Đồ Bảo Tàng Bắt Đầu)

Tiền Thất Thủ trừng lớn con mắt, không nói một tiếng nào. Thạch Cúc thấy thế thở dài một hơi nói “Thất thúc, nếu thúc không chịu nói thì con sợ sẽ không sống được nữa, thúc hãy cứu con với!”

Tiền Thất Thủ ngây người một hồi lâu rồi mới lên tiếng “Ta bán món đồ đó cho một người ngoại quốc”

Ta vội hỏi “Hắn trông ra sao?”

Tiền Thất Thủ nói “Ta cũng không nhớ rõ lắm, nhìn bộ dáng của hắn giống như là một du khách, khi ta ở trên đường mở cái túi ra xem có gì bên trong thì hắn đã từ phía đối diện đi tới bên ta, sau đó hắn móc tất cả tiền trong túi ra để đổi lấy cái túi trên tay của ta, rồi liền vội vã bỏ đi ngay, lúc đó ta còn cho là hắn bị bệnh thần kinh nữa chứ”

Ta liếc mắt nhìn về hướng Thạch Cúc rồi hỏi tiếp “Ngoại hình của hắn thế nào?”

Tiền Thất Thủ ngẩng đầu lên, suy nghĩ một chút rồi nói “Tuổi của hắn chắc trên dưới bốn mươi, không cao lắm, cặp mắt hình tam giác trông rất hung dữ, trên tay hắn có xăm một hình bông hoa, à bên cạnh đó có một vết sẹo nữa!”

“Được rồi,” Ta phát phát tay nói “ông đi đi, phải cẩn thận một chút nhé, Tử Thần đang cho người tìm ông đó”

Tiền Thất Thủ nghe xong, sắc mặt khê biến đổi nói “Cũng vì chuyện cái túi hả?”

Ta gật đầu trả lời “Đúng vậy!”

Hắn ngây người một hồi lâu rồi cũng chuyển thân bước ra khỏi phòng. Thạch Cúc lúc này vội hỏi ta “Vệ tiên sinh, bây giờ chúng ta nên làm sao đây?”

Ta bước qua bước lại trong phòng, miệng vẫn không lên tiếng.

Thạch Cúc lại lên tiếng “Vệ tiên sinh...”

Ta dừng lại, nói “Thạch tiểu thư, trước tiên chúng ta nên đi tìm tên ngoại quốc đó! Trên cánh tay hắn có vết xăm, ta nghi ngờ hắn là lính của Đức quốc xã trước kia, hắn cũng có thể là người năm đó đã tham gia vào vụ vận chuyển bảo tàng”

Về mặt của Thạch Cúc hoài nghi nhìn ta, hiển nhiên nàng đang cho rằng phán đoán của ta quá thiếu căn cứ.

Nhưng ta nói ra điều này cũng không phải ngẫu nhiên đoán đại bởi vì căn cứ vào lời miêu tả của Tiền Thất Thủ thì cái tên du khách ngoại quốc kia đi tới bên hắn từ phía đối diện lúc hắn đang xem xét cái túi đựng bản đồ.

Nếu hắn không phải biết rõ lai lịch của cái túi thì một cái túi rách như thế chỉ sợ cho hắn thì hắn còn chửi lại nữa là!

Có thể tên này là người đã tham gia vào chuyện chuyển dời bảo tàng năm đó nên hẳn biết được tấm bản đồ đã lưu lạc đến Châu Á, vì thế mới đến đây tìm kiếm nó!

Ta vốn muốn lên tiếng hỏi một câu, tại sao tấm bản đồ của Rommel lại rơi vào trong tay của bọn người Thạch Cúc, hiển nhiên ta biết trong đó nhất định có một câu chuyện đầy phức tạp. Thời gian không cho phép chúng ta ở lại khách sạn này lâu cho nên ta vội vã thu dọn một chút đồ đạc cần thiết rồi lên tiếng “Thạch tiểu thư, trước tiên chúng ta đi gặp mẹ của cô rồi hãy nói chuyện sau”

Thạch Cúc nghe xong, run run người nói “Mẹ của ta đang ở Singapore này sao?”

Ta cũng thuận miệng đáp “Đúng vậy, cô ấy và ta cùng đáp máy bay đến đây, người bị trúng đạn của Tử Thần tại cảng tàu chính là mẹ của cô đó”

Thạch Cúc lắc đầu nói “Vệ tiên sinh, anh đừng nói giỡn nữa”

Ta liền nói “Ai nói giỡn với cô?”

Thạch Cúc lập tức nói ngay “Mẹ của ta vẫn còn ở Tây Tạng, bà ta tuyệt sẽ không rời khỏi nơi đó, cho dù có đi ra ngoài đi nữa thì bà ấy cũng không cùng người khác động thủ, vì chân bà ấy bị tật nguyền!”

Ta ngậy người một hồi rồi lập tức nhớ lại lời Lê Minh Mai đã nói “Ngay cả Thạch Cúc cũng không biết”

Ta vội hỏi “Thạch tiểu thư, cô đang nói tới ai vậy?”

Thạch Cúc trả lời “Thì là mẹ của ta chứ ai”

Ta lại hỏi tiếp “Vậy lệnh tôn là ai?”

Thạch Cúc nói “Anh chưa đoán ra sao? Cha của ta là Thạch Hiên Đình.”

“Thạch Hiên Đình!” Ta thốt lên, “đó có phải là chương môn hiện tại của Bắc Thái Cực Môn?”

Thạch Cúc gật đầu nói “Đúng vậy.”

Ta nhìn đồng hồ một chút, kể từ lúc chúng ta rời khỏi nơi của Tử Thần thì đã qua gần một tiếng rồi, chúng ta phải lập tức rời khỏi đây ngay.

Ta vội vàng nói “Thạch tiểu thư, đừng nói nữa, bây giờ ta đưa cô đi gặp một người!”

Thạch Cúc hỏi “Vừa rồi anh nói mẹ của ta gì đó, ý anh muốn nói gì vậy?”

Ta trả lời “Khi cô gặp người đó sẽ hiểu ngay!”

Về mặt của Thạch Cúc đầy nghi hoặc, ta và nàng hai người rời khỏi khách sạn từ cửa sau. Không bao lâu sau, chúng ta đã đi tới địa chỉ được ghi trên biên lai thu phí. Nơi này cũng không phải là bệnh viện gì, mà là một căn nhà ba tầng, mỗi tầng đều có đặt mấy cái giường bệnh.

Chúng ta đi vào rồi hỏi cô y tá về Lê Minh Mai, cô ấy trả lời “Không có tên người này”

Ta thật lấy làm kinh hãi nói “Cô ấy được đưa đến đây mà, khoảng hai tiếng trước”

Cô y tá cười nói “Nơi đây hiện tại chỉ có ba bệnh nhân nhưng đều là đàn ông cả”

Ta vội lấy biên lai từ trong túi ra nói “Đây là chứng cứ cô ấy đã được đưa tới đây”

Cô y tá đưa mắt nhìn rồi lại cười nói “Loại biên lai này trước kia có một người bác sĩ dùng để lừa gạt người khác nên ở đây đã không sử dụng nữa”

Ta liền thở dài, trong lòng không khỏi suy nghĩ. Thạch Cúc được đưa đến khách sạn nhưng Lê Minh Mai thì sợ rằng vẫn chưa rời khỏi nơi của Tử Thần, chắc đây là kiệt tác của tên bác sĩ Thái!

Ta đứng suy nghĩ một hồi, không biết nên làm thế nào mới tốt thì Thạch Cúc nhẹ nhàng chạm vào ta, ta mới miễn cưỡng nở nụ cười với cô y tá rồi chào tạm biệt.

Thạch Cúc vừa đi vừa nói “Vệ tiên sinh, vừa rồi anh nhắc tới cái tên Lê Minh Mai, cái tên này ta có biết!”

Ta hỏi “Cô biết gì về cô ấy?”

Về mặt Thạch Cúc hiện lên một thần sắc khinh thường nói “Cô ấy là một phản đồ!”

Ta lập tức hỏi tiếp “Là ai nói cho cô biết?”

Thạch Cúc trả lời “Tất cả mọi người trong Bắc Thái Cực Môn đều biết chuyện này!”

Ta thở dài một hơi nói “Bất luận cô nói gì thì ta cũng nhất định phải đi cứu cô ấy”

Thạch Cúc đột nhiên dừng lại, đưa mắt nhìn ta một hồi rồi thấp giọng nói “Cô ấy quan trọng với anh thế sao?”

Ta ngây người khi nghe câu hỏi, trong đầu ta liền nhớ lại những việc đã xảy ra giữa ta và Lê Minh Mai, thật sự ta cảm thấy rất khó trả lời câu hỏi của Thạch Cúc, cũng giống như trước đây Lê Minh Mai hỏi ta “Tại sao tiên sinh lại hôn ta?”

Ta gặp Thạch Cúc tại hoang đảo, ấn tượng đối với nàng vẫn rất sâu, nhưng cho đến khi gặp Lê Minh Mai thì ấn tượng về Thạch Cúc liền bị hình ảnh của Lê Minh Mai lấp đi.!

Suy nghĩ của ta bị lời nói của Thạch Cúc chen vào, nàng nói lớn “Vệ tiên sinh, anh chưa trả lời ta”

Ta háng một tiếng hỏi lại “Cô đang nói gì?”

Thạch Cúc vẫn đưa mắt nhìn ta chằm chằm, một hồi lâu sau nàng mới thở dài một hơi, nói “Không có gì đâu”

Rồi đột nhiên trong lúc đó, ta hiểu được tâm ý của Thạch Cúc! Tâm sự của các cô gái vốn thật khó đoán nhưng trong nháy mắt ta liền đoán ra! Nếu không phải ta gặp được Lê Minh Mai thì nhất định bây giờ ta sẽ không do dự mà nắm chặt lấy tay nàng rồi.

Đối với Lê Minh Mai, lòng ta vừa nghĩ tới nàng ấy thì trong lòng liền phiền loạn, ta lên tiếng nói với Thạch Cúc “Cô không cần phải đi mạo hiểm đâu!”

Sắc mặt Thạch Cúc hơi đổi, nói “Ý của anh là sao?”

Lúc này, chúng ta đang đi trên một con đường yên ắng, ta vội bước nhanh ra đến đường cái đông đúc rồi nói “Ta muốn trở lại nơi của Tử Thần”

Thạch Cúc ngây người một hồi lâu rồi cũng lên tiếng “Nếu anh muốn đi, thì ta và anh cùng đi! Bằng không thì ai cũng không được đi”

Ta nghĩ không ra tại sao Thạch Cúc lại nói ra những lời này, vội hỏi nàng “Ta hiểu ý cô nhưng tấm bản đồ vẫn còn nằm trong tay tên du khách ngoại quốc kia, chẳng lẽ cô không muốn tìm hắn để lấy lại bản đồ sao?”

Thạch Cúc cười khổ một chút nói “Mặc nó đi, bây giờ anh đi nơi nào ta sẽ cùng anh tới nơi đó, anh không thích ta nói nữa thì ta cũng sẽ không lên tiếng nữa”

Ta nhìn nàng một hồi lâu, rồi thở dài một hơi nói “Cô nên đi đi, một người nguy hiểm là được rồi, thêm một người thật sự là một chuyện không đâu”

Thạch Cúc sâu kín nói “Ta cũng biết những điều ta làm đều là không đâu cả mà”

Ta nghe xong ý tứ trong mấy lời này của nàng, ta thật không biết nói gì, hai người chúng ta vẫn yên lặng bước về phía trước. Lúc này trời đã nửa đêm, đột nhiên ta nhìn thấy Tiên Thất Thủ đâm đầu chạy tới phía ta rồi bí mật nhét vào trong tay ta một miếng giấy nhỏ, xong hắn vội vã chạy đi.

Ta lấy miếng giấy ra xem, dưới ánh đèn đường ta thấy trong đó viết “Tối nay, Tử Thần sẽ đến vũ trường Gia Lâm, tên ngoại quốc cũng ở đó”

Ta đưa miếng giấy cho Thạch Cúc. Thạch Cúc xem xong liền nói “Chúng ta đi!”. Lúc này, chúng ta vừa băng qua một ngã tư đường yên tĩnh thì đột nhiên Thạch Cúc dừng lại.

Ta cũng dừng lại và đang muốn mở miệng hỏi nàng chuyện gì, thì ở xa xa phía trước ta nhìn thấy một cái bóng, có một người đang đứng đó!

Nói cách khác, dưới một trụ đèn đường đang có người chờ chúng ta!

Hai người chúng ta cũng không dừng lại lâu, ta làm bộ lấy ra một điều xì gà rồi thăm ra hiệu cho Thạch Cúc bằng ánh mắt, hai người chúng ta hiểu ý nhau, rồi tiếp tục bước về phía trước.

Chúng ta đi khoảng mười thước về phía trước đã đến được dưới trụ đèn, đột nhiên trong lúc đó, một trận kinh phong thổi đến. hai người chúng ta vốn đã có chuẩn bị trước, liền đồng loạt dạt ra, quả nhiên có một người đang ở giữa không trung, chúng ta liền lập tức xuất chiêu tấn công hắn.

Trong nháy mắt, chúng ta xuất ra hai chiêu cực mạnh, người nọ thấy vậy liền xoay người trên không lộn người về phía sau. Chúng ta thấy hắn lui liền lập tức tiến lên, chiêu thứ hai đã xuất ra!

Người nọ né được chiêu thứ nhất nhưng rất cuộc cũng trúng chiêu thứ hai, “bình bình” hai tiếng vang lên, thân thể hắn bị đánh trúng bay đi, nhưng thân thủ của hắn cũng nhanh nhẹn dị thường, chỉ thấy khi thân thể hắn chạm đất thì hắn đã vội vàng chống tay đứng lên ngay lập tức!

Dưới ngọn đèn chiếu sáng tat nhìn thấy hình dáng của hắn, ta liền cười hắc hắc nói “Ta tưởng là ai, hóa ra là Thiệu bằng hữu!”

Về mặt Thiệu Thanh Tuyền giận dữ, nói “Lấy hai đối một thì còn gì là hảo hán?”

Ta lập tức trừng mắt hung hăng nói “Vậy lấy tám đấu một mới là hảo hán à?”

Thiệu Thanh Tuyền nghe xong liền nhảy tới hai bước, ta vung tay lên cản Thạch Cúc rồi nói “Thạch tiểu thư, cô tránh ra!”

Thạch Cúc lui về sau mấy bước nói “Vệ tiên sinh, tại sao không liên thủ?”

Ta vẫn không quay đầu lại, chỉ lên tiếng “Cô đừng xen vào nhé”. Thiệu Thanh Tuyền thừa dịp lúc ta đang nói chuyện, thân hình hắn đã phóng đến.

Ta thấy hắn phóng đến, ngũ chỉ (ngón tay) như câu xuất ra tấn công ta. Ta lách người tránh được, tiếp đó tung ra một chiêu về phía hắn, đồng thời chân trái của ta cùng lúc cũng tung ra đá về hạ bàn của hắn.

Thiệu Thanh Tuyền thật không hổ là cao thủ, chiêu chiêu phối hợp với cước này của ta gọi là “Thượng Thiên Nhập Địa”, đây chính là một chiêu thức cực kỳ tinh diệu nhưng Thiệu Thanh Tuyền xoay người một cái đã tránh được, thân hình hắn lui lại, ngũ chỉ cũng theo đó xuất ra, phản trào chụp vào cổ tay phải của ta.

Biến hóa này là chỗ tinh diệu của “Bảy mươi hai lộ ung trào pháp”, biến chiêu rất nhanh, ra tay tàn nhẫn, trong lúc lui về sau thì có thể chuyển thủ thành công, chuyển bại thành thắng.

Trong lòng ta biết nếu không có cái gì cao minh hơn hắn thì khó có thể thủ thắng, nói chi đến việc báo cái thù trước đây. Bởi vậy ta đã có chuẩn bị trước, khi trào của Thiệu Thanh Tuyền vừa chụp tới, ta đột nhiên chuyển thân.

Lúc này thân hình ta đột nhiên hụp xuống một chút, nhìn vào thì đang ở tình thế cực kỳ bất lợi, Thiệu Thanh Tuyền tiếp tục ra trào chụp đến vai ta, nhưng ta đang muốn cho hắn làm thế!

Quả nhiên, vai ta đã bị Thiệu Thanh Tuyền trào trúng, cảm giác đau nhức đang lan ra cơ thể.

Nhưng cũng ngay lúc Thiệu Thanh Tuyền cười đắc ý thì hai tay ta cũng xuất ra hai chiêu cực mạnh giáng cho hắn một đòn nghiêm trọng vào ngực!

Do hắn giúp đỡ cho tên cường đạo Tử Thần nên ta cho rằng hắn là bại hoại của võ lâm, vì thế hai chiêu này xuất ra vô cùng mạnh. Tiếng cười của Thiệu Thanh Tuyền mất đi, thay vào đó là một tiếng kêu đau đớn, thân thể bị chấn về sau, trào cũng buông ra, thân thể ngã xuống đất nghe cái rầm, sắc mặt trắng bệch nói “Hay hay”

Ta vỗ vỗ hai tay nói “Không hay ho gì đâu, nếu người muốn tìm ta báo thù hãy đến vũ trường Gia Lâm đêm nay, chủ của người cũng ở đó đấy” Ta nói với vẻ mặt đầy khinh bỉ, sau đó liền cùng Thạch Cúc ly khai mặt cho hắn nằm trên mặt đất rên rỉ.

Thạch Cúc và ta tiếp tục đi, không lâu sau nàng mới mở miệng nói “Vừa rồi lòng ta lo lắng anh sẽ thua”

Ta nghe ra trong câu nói mang đầy cảm tình nồng hậu của nàng nhưng ta cũng làm bộ không biết, thuận miệng đáp “Nhưng không phải ta đã thắng rồi sao” Sau đó, Thạch Cúc cũng không nói thêm gì nữa.

Một lúc lâu sau, chúng ta đã đến được trước cửa của vũ trường Gia Lâm.

Vừa đến trước cửa, ta liền nhìn thấy ba huynh đệ họ Đường đang đi tuần tra xung quanh. Ba người bọn họ vừa nhìn thấy ta liền lấy làm kinh hãi nhưng không chờ cho bọn chúng có hành động gì, ta đã bước nhanh tới trước mặt bọn chúng nói “Không cần lo lắng, ta muốn gặp chủ nhân của các người.”

Đường lão nhị nói “Vệ đại ca, chúng ta cũng là bất đắc dĩ thôi!”

“Hừ,” Ta cười lạnh nói “Đừng có giải thích, các người làm gì thì có liên quan gì tới ta chứ”

Đường lão nhị thở dài một hơi nói “Thật ra chúng ta cũng biết là chúng ta không tốt, chúng ta thua bạc tại một sòng bạc, thiếu tiền của hắn nên giờ đã lún sâu vào”

Ta thấy bọn họ có phần bất đắc dĩ mới đầu quân dưới trướng của Tử Thần và giúp hắn tác ác. Thật ra đó cũng không phải là ý của bọn họ, trong tâm bọn họ vẫn còn tồn tại sự thiện lương. Ta nghĩ một chút rồi thấp giọng hỏi “Lê tiểu thư ở đâu, các người mau nói ta biết”

Ba huynh đệ họ Đường nghe ta hỏi thì lắc đầu.

Ta đưa tay vỗ vỗ vào vai bọn họ, nói “Sau này, có lẽ ta sẽ cần sự giúp đỡ của các người”

Ba người bọn họ đồng loạt lên tiếng “Chúng tôi nhất định sẽ giúp đỡ hết mình!”

Ta quay lại nắm lấy tay của Thạch Cúc bước vào vũ trường, trông chúng ta nắm tay nhau như là một đôi tình nhân ân ái mặn nồng. Trong vũ trường, ánh sáng mờ mờ, tuy nhiên người rất đông. Trong khoảng thời gian ngắn muốn kiếm được Tử Thần ngồi chỗ nào cũng khó.

Ta vừa định dừng lại quan sát một chút thì có một tên mặc áo vét rất lịch sự từ trong đám người bước đến trước mặt chúng ta, cung kính nói: “Vệ tiên sinh, Thạch tiểu thư, vị tiên sinh kia cho mời các người”

Ta và Thạch Cúc liếc mắt nhìn nhau một cái rồi cùng nhìn về hướng tên đó chỉ thì thấy được cạnh sàn nhảy, Tử Thần đang ngồi trên một cái ghế, miệng hắn đang phì phò khói thuốc. Ngồi ở hai bên của hắn là hai bảo vệ của vũ trường.

Ta lập tức bước về phía hắn, Thạch Cúc cũng bước sau ta, trong nháy mắt chúng ta đã đến trước mặt hắn và ngồi xuống.

Tử Thần mỉm cười nói “Vệ tiên sinh, cũng may mà ta chưa lật con bài tẩy”

Ta lạnh lùng thốt “Đồ vô sỉ, con bài tẩy của ông thật quá vô sỉ đó!”

Tử Thần đưa tay vuốt cằm nói “Tiên sinh nói đúng, trên thế giới này, muốn sống sót, phải vô sỉ một chút, Vệ tiên sinh là chính nhân quân tử chắc chưa bao giờ làm điều vô sỉ đâu nhỉ?”

Ta quát mắt đứng lên, Tử Thần vẫn tĩnh táo nói “Vệ tiên sinh, ta biết tiên sinh sẽ không động vô tại nơi đông người này đâu vì tiên sinh rất quan tâm đến sự an toàn của Lê tiểu thư mà”

Ta nhìn hắn một hồi lâu, trong mắt cơ hồ muốn bắn ra lửa nhưng ta rốt cục cũng nhẫn nhịn được, ta lại ngồi xuống.

Tử Thần vẫn đang duy trì cái vẻ mỉm cười ưu nhã của hắn, nói “Vệ tiên sinh cùng Thạch tiểu thư đến nơi đây chắc là đã gặp qua Tiễn Thất Thủ rồi phải không? Tên trộm này cũng có “đạo đức buôn bán” quá đi chứ, hắn tuyệt không chịu đem chuyện bản đồ nói cho ta nghe nhưng ta tin chắc rằng hai người đã có thông tin từ hắn rồi, đúng không?”

“Không có.” Ta không chút do dự trả lời.

Tuy nhiên có một chuyện xảy ra ngoài dự đoán của ta, Thạch Cúc ngồi ở bên cạnh đột nhiên cất giọng nói thanh thúy lên, hết sức kiên quyết nói “Đúng vậy!”

Ta lập tức quay đầu nhìn nàng, nàng cũng không có nhìn ta. Tử Thần lại cười ha ha nói “Rất thú vị, nói cho cùng thì Thạch tiểu thư cũng là chủ nhân của nó, người ta hỏi phải là Thạch tiểu thư mới đúng chứ!”

Thạch Cúc lạnh lùng thốt lên “Ông nói đúng!”

Thân thể của Tử Thần chuyển động một chút, hỏi “Tám bản đồ hiện đang ở đâu?”

Thạch Cúc lạnh lùng trả lời “Trước tiên, ông hãy nói cho ta biết Lê Minh Mai tiểu thư đang ở đâu?”

Tử Thần ngẩng đầu lên phun ra một làn khói thuốc, hắn cũng không có trả lời. Lúc này, nhạc trong vũ trường đang đánh điên cuồng, đỉnh tai nhức óc, mọi người nhảy trong vũ trường dường như đã quên đi chính mình, thân thể ai cũng vận vẹo theo tiếng nhạc.

Ta nhân lúc này suy nghĩ một chút ”Tại sao Thạch Cúc lại thừa nhận biết tám bản đồ đang ở đâu?”

Đợi cho nhạc dâng lên tới đoạn cao trào thì Tử Thần mới nói “Thạch tiểu thư, ý của cô là gì?”

“Rất đơn giản, cho chúng tôi biết Lê tiểu thư đang ở đâu, tôi sẽ nói cho ông nghe về tung tích của tám bản đồ”

Sắc mặt của Tử Thần trầm xuống, nói “Thạch tiểu thư, cô nói ta làm sao tin tưởng được một người đã từng lừa ta nhỉ, đặc biệt là một cô gái đẹp như cô.”

Khuôn mặt xinh đẹp của Thạch cúc lập tức đỏ lên, một lúc lâu sau mới lên tiếng “Lần này ông có thể tin tưởng ở tôi”

Tử Thần nói “Dựa vào cái gì?”

Thạch Cúc liếc mắt nhìn ta một cái rồi nói “Bởi vì anh ấy yêu Lê tiểu thư cho nên cho nên chúng tôi phải cứu Lê tiểu thư cho bằng được!”

Trong thoáng chốc, ta đã hoàn toàn hiểu được ý tứ của Thạch Cúc, cô ấy thành thực hơn sự tưởng tượng của ta quá nhiều!

Ta sở dĩ hiểu ý nàng ấy là vì mỗi khi ta nhắc tới Lê Minh Mai, nàng đều thốt ra những lời khó giải thích như vậy. Qua đó ta cũng nhìn ra được Thạch Cúc đối với ta đã phát sinh cảm tình.

Hiện tại, nàng đã tự chui đầu vào cục diện của một mối tình tay ba, tuy nhiên trong lúc này không ngờ nàng lại có một hành động “vĩ đại” như vậy!

Ta hiện tại khóc cười không được đối với hành động này của Thạch Cúc, không đợi Tử Thần trả lời, ta nói luôn “Thạch tiểu thư, cô đừng trầm mê nữa!”

Thạch Cúc nói “Ta không có trầm mê, người trầm mê là anh mới đúng”

Ta nói “Cô không có bản đồ thì làm như thế nào đây?”

Thạch Cúc đột nhiên nở nụ cười nói “Vệ tiên sinh, nếu là Lê tiểu thư nói thì anh sẽ làm sao?”

Trong lúc ta còn muốn nói thêm thì Tử Thần đã phát tay, nói “Đừng tranh cãi nữa. Thạch tiểu thư, người cô muốn cứu hiện đang rất an toàn, việc phục hồi thương thể cũng đang tiến triển rất tốt, điều kiện của cô ta không cách nào đáp ứng.”

Lúc Tử Thần nói ra mấy câu này, vẻ mặt của hắn lộ ra thần thái hết sức mệt mỏi.

Sau đó, hắn hít một hơi thật sâu, nói tiếp “Thạch tiểu thư, cô có thể tin tưởng ở ta, vừa rồi ta đã đem tâm sự nhiều năm giấu ở trong lòng nói với cô ấy, và ta đã cầu hôn, cô ấy cũng đã đồng ý lấy ta”

Ta vừa nghe được những lời này, nhất thời tức giận đến bốc khói, tay ta vỗ trên cái bàn nghe cái rầm, tất cả ly bình trên bàn đều nhảy lên rồi rớt xuống, tiếng “xoảng xoảng” vang lên rồi biến thành nhiều mảnh nhỏ!

Tất cả mọi người trong vũ trường đều quay đầu lại nhìn về hướng chúng ta.

Ta lớn tiếng thét lên “Ông nói bậy!”

Tử Thần cũng không để ý tới ta, hắn từ từ đứng lên rồi nói với hai người bảo vệ trong vũ trường “Vị tiên sinh này đã say rồi, làm phiền đưa anh ta về nhà dùm!”

Hai người bảo vệ bước về phía ta, song chướng ta xuất ra, bọn họ đã bị ta đánh ngã về phía sau!

Đột nhiên trong lúc đó lại vang lên tiếng hét chói tai của mấy người trong vũ trường, có người còn lớn tiếng hét “Mau gọi cảnh sát”. Vốn trước đây, ta còn e ngại cảnh sát, nhưng lúc này ta bất chấp tất cả, ta đá cái bàn sang một bên rồi hướng Tử Thần đi tới! Tử Thần mặc dù mang chân giả nhưng hành động của hắn lại hết sức linh hoạt, ta tiến hẳn lui, trong chốc lát hắn đã biến mất sau đám người trong vũ trường.

Ta chỉ nhìn thấy trước mắt toàn là người, nhưng sự thật ta cũng không nhìn thấy rõ mặt của ai cả vì đèn quá mờ, thoáng trong lúc đó ta hình như thấy được bóng dáng của Lê Minh Mai nhưng cuối cùng nàng cũng biến mất.

Nếu nàng có mặt tại đó thì ta phải vượt qua biển người ở đây mới có thể đến được bên nàng. Ta liều mạng chạy đến, huy động cánh tay đánh từng người bay ra. Ta căn bản không biết bọn họ là ai và cũng không muốn biết, ta chỉ là ra tay đánh những tên nào chắn trước mặt ta. Lúc này ta đã ở trong trạng thái nửa điên cuồng rồi, tuy nhiên trong đáy lòng ta hiện giờ cũng hiểu được điều này, hiểu được lời Thạch Cúc vừa nói, không sai, ta đích xác đối với Lê Minh Mai có cảm tình!

Không bao lâu sau, tiếng xe cảnh sát kêu inh ỏi truyền tới, tuy nhiên ta vẫn không có ý chạy trốn, ta tiếp tục đảo loạn trong vũ trường cho đến khi có người đột nhiên chụp lấy tay ta rồi đánh vào phía sau gáy của ta, lúc đó ta mới dừng tay!

Mọi việc loạn xạ cả lên, tiếng hét chói tai trong vũ trường, tiếng còi của cảnh sát, hỗn loạn. Tuy nhiên ta phát hiện được, trước mắt ta tất cả đều tối đen, ánh đèn mờ mờ trong vũ trường đã tắt hết, chỉ còn lại một màu đen tối!

Ta còn đang giãy dụa, nhưng lại bị người khác điểm vào nhuyển huyết ở bên hông, sau đó mang ta thoát ra ngoài. Không bao lâu sau, trước mắt ta đã có ánh sáng hiện ra.

Ta nhìn kỹ người mang ta thoát ra khỏi vũ trường, không phải ai khác mà chính là Thạch Cúc!

Vì ta bị điểm huyết nên bị nàng giữ chặt lấy, có muốn tránh né cũng không được nên ta đành phải lớn tiếng hét lên “Mau buông ta ra!”

Thạch Cúc lạnh lùng thốt lên “Anh còn muốn kiếm phiền toái à? Anh với ta đều không phải là nhân vật được cảnh sát hoan nghênh đâu”

Ta hung hăng nói “Cô mau buông ta ra, mặc kệ có phiền toái gì ta đều có thể giải quyết được. Cô là gì của ta mà lại ngăn ta?”

Dưới ánh đèn đường gọi xuống, ta thấy được sắc mặt của Thạch Cúc trở nên tái nhợt khác thường!

Lời ta nói thật sự đã gây ra cho nàng một vết thương thật sâu trong lòng! Ta cũng biết là vậy nhưng lúc đó cái gì ta cũng bất chấp, ta chỉ muốn tìm được tên Tử Thần, ta muốn gặp lại Lê Minh Mai để hỏi nàng lời của Tử Thần có thật hay không?”

Thạch Cúc xoay người đưa mắt nhìn về phía vũ trường, ta cũng xoay người cùng nàng nhìn về phía đó, nhưng khi ta xoay người lại thì ở phía sau lưng ta bị một vũ khí gì đó đánh vào, ta cảm thấy giống như bị một cây búa ngàn cân đập vào vậy, trước mắt ta đầy tinh tú, thân hình ta ngã xuống mặt đất.

Lúc ta ngã xuống, trong lòng ta biết rõ cú tập kích này rất mạnh, nếu không phải công lực nội gia của ta thâm hậu thì đã không chịu được nữa rồi. Còn tên tập kích ta hiển nhiên cũng là một cao thủ vì chỉ có cao thủ mới có thể phát ra một kích cực mạnh như thế, ngoại trừ Thạch Cúc ra hiện tại không có ai bên cạnh chúng ta, nói cách khác cú tập kích này là do nàng làm.

Ta muốn hét lớn hỏi nàng tại sao lại ra tay với ta như vậy, nhưng một câu ta cũng không nói ra được, ta nằm trên đất ngất đi.

Khi ta tỉnh lại, ngồi dậy, ta chỉ cảm thấy ánh sáng trước mắt hết sức ảm đạm.

Ta định thần nhìn kỹ thì mới phát hiện ra ta đang nằm ở trên một chiếc thuyền nhỏ, và chiếc thuyền này đang nhấp nhô giữa biển! Trong lòng ta thật sự kinh hãi! Trên thuyền ngoài ta ra còn có Thạch Cúc. Thạch Cúc đang ngồi ở một góc thuyền. Mắt của nàng nhìn về phía ta nhưng qua ánh mắt của nàng ta thấy không giống như đang nhìn ta. Thông qua ánh trăng chiếu xuống ta có thể thấy rất rõ ràng gương mặt xinh đẹp của nàng và cũng thấy rõ nàng đang nhìn vào đại dương xanh thẳm.

Một lúc lâu sau, nàng mới giật mình rồi nói với ta “Vệ đại ca, anh có giận ta không?”

Ta quay đầu lại nhìn thấy ánh đèn trên đảo Singapore phát ra nhưng rất xa con thuyền của ta, ta đang ở giữa biển rộng xanh ngắt một màu!

Ta lấy làm kinh hãi nói “Thạch Cúc, cô đang muốn làm gì?”

Thạch Cúc thở dài một hơi nói “Không gì cả, ta đang muốn yên tĩnh một chút!

Ta lật đật đi tới chỗ để mái chèo của thuyền rồi chuyển hướng chiếc thuyền chạy về phía Singapore.

Thạch Cúc lúc này lại lên tiếng hỏi ta “Vệ đại ca, trong lòng trong lòng anh có chỗ nào dành cho ta không?”

Ta dùng sức xoay mái chèo, cũng không có trả lời nàng, Thạch Cúc thấy thế cũng im lặng không lên tiếng nữa.

Một lúc sau, ta lại lên tiếng “Thạch tiểu thư. Cô còn trẻ mà, cô chắc chắn sẽ gặp được người yêu cô thôi!”

Thạch Cúc đột nhiên cười vài tiếng, tiếng cười hết sức lạnh lùng nói “Đương nhiên là có người yêu ta, bọn họ đếm không xuể, nói với ta toàn những lời đường mật, nhưng sau đó cái gì cũng quên hết”

Ta nghe ra ý nghĩa trong lời nói của nàng, điều này khiến cho ta lập tức nhớ tới lúc nàng và Hoàng Tuấn gặp mặt trên hoang đảo, ta lập tức nói ngay “Thạch tiểu thư, cô căn bản chưa từng yêu Hoàng Tuấn thì cần gì vì hắn mà thương tâm”

Thạch Cúc nói “Nhưng hiện tại ta đã thật lòng yêu một người”

Ta nghe xong liền thở dài một hơi, quay đầu đi nói “Thạch tiểu thư, cô hãy nghe ta nói, ta bây giờ đang cần người giúp đỡ, cô có chịu giúp ta hay không?”

Thạch Cúc nhìn ta một hồi, cũng không có lên tiếng, nàng chỉ gật đầu.

Ta liền chỉ tay về một mái chèo còn lại trên thuyền nói “Vậy cô hãy giúp ta chèo thuyền đi, giúp ta có thể trở lại Singapore nhanh một chút”

“Anh định đi cứu Lê Minh Mai?” Âm thanh của nàng dường như có chút oán giận hỏi

“Đúng vậy, ta muốn đi cứu cô ta. Cô ấy đều quan trọng đối với ta và cô, cô ấy là mẹ của cô”

Đột nhiên Thạch Cúc ngẩng người ra, sau đó nàng cười ha hả rồi bỗng dừng ngừng cười, nói “Ta đã đồng ý giúp cho anh, anh không cần kiểm chuyện hoang đường như thế để nói đâu”

Lúc nàng nói xong câu cuối cùng, nét mặt mặc dù vẫn tươi cười nhưng đôi mắt lại chảy ra hai dòng lệ.

Ta cũng im lặng không hề nói gì thêm, nhiều lời trong lúc này cũng là phí công. Ta và Thạch Cúc dùng sức chèo thuyền, một tiếng sau, chúng ta đã đến được bờ, lúc này đã là bốn giờ sáng.

Ta và Thạch Cúc lên bờ rồi nhanh chóng bước đi, trên đường rất vắng lặng, một bóng người cũng không có. Ta thấy trên đường có một chiếc xe hơi đang đậu liền đi đến đó rồi giơ tay bấm một cái vào kiếng xe, sau đó mở cửa xe ngồi vào, Thạch Cúc cũng theo sát ta. Ta liền lái xe đi.

Chạy không lâu thì ta đã nhận ra đường đi quen thuộc, ta đảo tay lái, xe quay đầu một vòng phát ra âm thanh chói tai. Vài chục phút sau, chúng ta đã tới được trước cái miếu đồ nát của tử thần.

Ta và Thạch Cúc liền xuống xe, thân hình di chuyển chớp nhoáng đã đến được dưới bức tường của cái miếu. Ta thấp giọng nói “Trước tiên chúng ta hãy đoạt súng của mấy tên thủ vệ đã”. Thạch Cúc gật đầu ra vẻ hiểu ý

Hai người chúng ta liền phóng qua tường, trong nháy mắt, chúng ta đã đến được trước căn phòng của Tử Thần trước đó tiếp ta.

Ta vừa đến trước cửa phòng liền hung hăng tung một quyền đánh dạt cửa ra.

Ta biết tường của gian phòng này được làm bằng đồng, lực của con người không thể làm nó suy chuyển, ta sợ dĩ đánh vào cửa chính là muốn làm kinh động Tử Thần.

Cánh cửa dật ra, ta liền bước vào phòng. Trong phòng ánh sáng chói mắt, ta thấy được bên cạnh có ta một bóng người, ta liền không do dự xuất ra một trảo tóm được hắn!

Đồng thời, ta nhìn thấy người đó tay cầm súng, ta liền dùng thủ pháp cực nhanh cướp cây súng trên tay của hắn rồi đẩy cả người hắn dật ra xa. Sau đó ta liền lui về phía sau một bước, vừa ngẩng đầu lên nhìn thì lúc này ta nghe được tiếng Thạch Cúc vang lên ở phía sau, và mắt ta cũng thấy rõ hoàn toàn tình cảnh trong căn phòng.

Ta hoàn toàn ngây người.

Bố trí trong phòng lúc này cùng với lần trước ta đến hoàn toàn giống nhau, cũng sofa màu trắng cùng với rèm màu đỏ tím, nhưng cái khác là trong phòng có quá nhiều người đang ngồi, nhưng bọn họ cũng không phải như trong trí tưởng tượng của ta.

Tất cả người ngồi và đứng trong phòng đều bận đồng phục sáng loáng, toàn là của sĩ quan cảnh sát! Vậy vừa rồi người bị ta cướp súng, hắn cũng là cảnh sát, không phải thủ hạ của Tử Thần.

Ta ngây người một hồi lâu rồi ném súng xuống đất, quay đầu lại thì thấy bốn phía đã bị cảnh sát bao vây.

ta nhìn Thạch Cúc cười khổ một chút, một tên cảnh sát đưa tay ra hiệu cho thuộc hạ của hắn, ta và Thạch Cúc hai người liền bị lừa lên xe. Chúng ta hai người cũng không có phản kháng bởi vì có phản kháng cũng vô dụng.

Lúc đầu cảnh sát cho rằng chúng ta là đồng đảng của Tử Thần bởi vì sau khi chuyện tại vũ trường xảy ra không lâu thì đột nhiên họ nhận được mật báo về nơi trú ngụ của Tử Thần, vì vậy cảnh sát đã bao vây xung quanh vùng này và ta cùng Thạch Cúc lại tự đâm đầu vào lưới.

Ta đương nhiên biết, cái tên đi cáo mật chính là Tử Thần. Còn căn cứ này của hắn, mặc dù tốn không ít tâm huyết để bố trí nhưng cũng không có nhiều tác dụng nên Tử Thần đã dứt khoát bỏ luôn nơi này, tuy nhiên đó là một hành động cực kỳ thông minh của hắn và đem nhiều phiền toái đến cho ta.

Sau khi ta được một luật sư danh vọng bảo chứng, cuối cùng ta cũng được tòa tuyên án không phải là đồng đảng của Tử Thần.

Nhưng là, “tự tiện sử dụng xe của người khác” cũng là một tội danh, ta liền bị phạt hành chính. Còn phía cảnh sát thì vẫn nghi ngờ ta và Tử Thần có quan hệ không tầm thường nên bố trí người xung quanh khách sạn theo dõi chúng ta. Ta và Thạch Cúc trong suốt cả một tuần lễ không có tự do.

Trong vòng một tuần lễ, chúng ta không thể làm chuyện gì được cả, không thể ra ngoài để truy tìm hành tung của Tử Thần và cái tên du khách ngoại quốc kia, chúng ta chỉ ở trong phòng của khách sạn mà thôi.

Chiều này của Tử Thần quả nhiên tuyệt diệu, cho tới hôm nay khi ta nghĩ lại về chuyện này cũng khâm phục hắn không thôi.

Trong một tuần lễ, ta chỉ đi qua đi lại ở trong phòng, còn Thạch Cúc thì ngồi trên sofa đưa cặp mắt u buồn nhìn ta.

Ta lên kế hoạch triển khai hành động đó là chúng ta sẽ chia hai ngã làm việc. Ta thì đi thăm dò hành tung của Tử Thần, ta tin chắc lúc này hắn vẫn đang còn ở Singapore. Còn Thạch Cúc thì đi tìm tên du khách ngoại quốc kia.

Lúc chúng ta vừa mới chuẩn bị chia nhau hành động thì hai vị cảnh sát cùng với một người ngoại quốc có mái tóc màu xám trắng và cặp mắt sắc như dao đến khách sạn tìm ta.

Hai người cảnh sát này chính là hai người ta đã gặp tại nơi của Tử Thần, họ đã đưa ta lên xe cảnh sát. Bọn họ rất khách khí, nhất là người ngoại quốc đi cùng, hắn vừa nhìn thấy ta, đã niềm nở đưa tay ra bắt lấy tay ta mặc dù cho tới bây giờ ta cũng không có gặp qua hắn. Một vị cảnh sát liền giới thiệu thân phận của hắn, ta nghe xong trong lòng không khỏi thâm kinh hãi.

Hắn là một nhân vật trọng yếu của tổ chức hình cảnh quốc tế, có địa vị cực cao. Ta không tiện nói ra tên thật của hắn, tạm thời gọi hắn là Nelson.

Nelson vừa đưa tay mở cửa sổ trong phòng vừa nói “Vệ tiên sinh, hình cảnh quốc tế hy vọng anh có thể trợ giúp một tay”

Ta suy nghĩ một chút “Với tình hình trước mắt, nếu ta cùng hợp tác với cảnh sát thì điều này sẽ giúp cho ta cứu Lê Minh mai thuận lợi hơn”, vì vậy ta liền gật đầu nói “Có thể.”

Nelson lại nói “Hiện tại chuyện chúng ta không hiểu rõ chính là tại sao Mafia của Ý lại có liên hệ với Tử Thần. Vệ tiên sinh, anh có thể nói cho ta biết không?”

Ta vừa nghe được Tử Thần đã liên lạc với Mafia, trong tâm không khỏi lấy làm kinh hãi.

Mafia là tổ chức tội phạm của bọn gangster lớn nhất của nước Ý. Tử Thần và Mafia liên lạc hiển nhiên có liên quan đến chuyện bảo tàng!

Ta đang muốn trả lời thì thấy Thạch Cúc đứng lên bước về hướng cửa sổ, tiếng bước chân của nàng rất kỳ lạ, đó lại là cổ ngữ của tộc Khang Ba, nàng nói “Tuyệt không thể nói”

Ta nghe được liền trả lời hần “Ta không biết!”

Cặp mắt long lánh tựa kim cương của Nelson nhìn vào ta nói “Vệ tiên sinh, anh biết mà”

Thái độ của hần làm cho ta hết sức bất mãn, ta liền trả lời tiếp một câu “Ta không biết”

Nelson nói “Được, ta còn có một chút chuyện riêng tư cần hỏi, không biết Vệ tiên sinh có chịu trả lời ta hay không?”

Ta đáp “Cứ nói.”

Nelson nói “Chuyện giữa anh và Tử Thần là do nguyên nhân nào gây ra?”

Ta trầm ngâm một chút thì hần lại lên tiếng “Tiền bạc? Phụ nữ? Hay là vì chính nghĩa?”

Khi nói lên mấy chữ “Vì chính nghĩa” thì thái độ của hần hiện ra vẻ đùa cợt rất rõ ràng!

Ta liền đứng lên nói “Ta thành thật xin lỗi, ta cũng không có cách nào trả lời anh! Nelson tiên sinh, Tử Thần bây giờ đang ở đâu, các anh có thể tra ra không?”

Nelson lắc đầu nói “Vệ tiên sinh, anh đối với chúng ta không có thái độ hợp tác thì chúng ta đương nhiên cũng không thích hợp tác cùng anh”

“Thật là một nhân vật lợi hại” Trong lòng ta thầm nghĩ.

Nelson và hai người cảnh sát đứng lên chuẩn bị cáo từ. Ta liền tiến lên phía trước một bước, thấp giọng nói “Nếu ta muốn gặp anh thì phải làm sao để liên lạc”

Nelson đưa tay chỉ vào hai người cảnh sát rồi nói với ta “Anh có thể tìm họ, họ sẽ thông báo cho ta”

Ta làm cử chỉ tiễn khách. Khi bọn họ đã đi khuất, ta cảm thấy chán nản ngồi phịch trên ghế sofa. Vốn ta nghĩ rằng có thể tìm được tung tích của Lê Minh Mai nhưng hiện giờ đã không còn hy vọng gì!

Ta thử ngồi đó, trong đầu trống rỗng, một kẻ sách nho nhỏ cũng không nghĩ ra!

Thạch Cúc khe khẽ bước tới bên cạnh ta nói “Vệ đại ca, nếu với sức của hai người chúng ta vẫn không thể tìm được tung tích của Lê Minh Mai, vậy ta đồng ý với anh, hãy đem chuyện bảo tàng của Rommel nói cho Nelson nghe đi và nhờ hần giúp đỡ”

Ta cười khổ một chút nói “Điều này cũng không mang đến hiệu quả gì đâu vì bọn người Nelson hiện cũng không biết Tử Thần đã đi đâu”

Thạch Cúc nói “Biện pháp duy nhất hiện giờ của chúng ta chính là phải lập tức bay đến nước Ý, rồi đến vùng phụ cận của bảo tàng chờ bọn chúng”

Ta vừa nghe nàng nói, tim lập tức đập mạnh lên!

Đi đến nước Ý! Đây là một ý hay. Bất luận có bản đồ bảo tàng hay không thì tất cả mọi người tìm bảo tàng sẽ không hẹn mà tập trung tại đây, nước Ý, nơi của Mafia*.

6. Hắc Thủ Đảng Địch Gia Nhập (mafia Vào Cuộc)

“Có,” Thạch Cúc đáp “ta có hộ chiếu của Nepal(1)”.

“Chúng ta lập tức đi mua vé máy bay đến Ý ngay” Ta cơ hồ thét lên!

Đương nhiên, ta cũng không phải từ bỏ việc muốn tìm Lê Minh Mai. Tử Thần chắc chắn sẽ đến Ý nhưng bất luận chuyện xảy ra giữa hắn và Lê Minh Mai có đúng hay không như lời hắn nói thì ắt hắn cũng sẽ mang theo Lê Minh Mai đến Ý.

Trong lòng ta tin chắc Tử Thần đang hồ ngôn loạn ngữ, Lê Minh Mai tuyệt sẽ không đáp ứng lấy hắn!

Trong hai ngày kế tiếp, chúng ta vẫn cật lực truy tìm hành tung của Tử Thần và tên du khách ngoại quốc kia nhưng cũng không có được tin tức gì. Trong lúc chúng ta truy tìm thì có vài lần phát hiện ra có người theo dõi chúng ta.

Đám người theo dõi chúng ta là bọn thuộc hạ của Tử Thần hay là người của Nelson, chúng ta cũng không biết được.

Chúng ta đã mua được vé máy bay đến Rome, vì đây là chuyến đi công khai nên chúng ta cũng không có hóa trang gì khi đến phi trường.

Trong phòng chờ đợi, Thạch Cúc trông có vẻ hết sức kích động, nàng thấp giọng nói “Vệ đại ca, nếu trong lúc tranh đoạt và đoạt được bảo tàng thì ta muốn anh giúp ta đem nó trở về.”

Khi đó, ta cơ bản không có quan tâm lắm về nhóm người Bắc Thái Cực Môn của Thạch Cúc ẩn cư ở đâu, càng không quan tâm đến bảo tàng đối với bọn họ có tác dụng thế nào, ta lập tức đáp ứng Thạch Cúc. Ta chỉ hỏi “Tám bản đồ đó làm sao đoạt lại được?”

Thạch Cúc nói “Ta cũng không biết rõ lắm, chỉ biết là ta có một sư thúc, nhiều năm trước có tham gia vào Hồng Quân Liên Xô (2). Trong chiến tranh thế giới thứ hai ông ta cùng với thuộc hạ của ông là một trong những nhóm người trở về Berlin(3) sớm nhất. Tám bản đồ đó là ông ta cùng một nhân viên quân đội bí mật truyền tay nhau. Trôi qua nhiều năm, ông ta mới mang nó trở về Trung Quốc. Anh đã biết tình hình của Trung Quốc lúc đó rồi, do nhiều biến hóa đã xảy ra nên cha của ta đã mang theo môn hạ đệ tử đi về hướng nam rồi tới vùng núi đó định cư lại. Trong chúng ta cũng không có ai rời khỏi nơi đó và cũng không có ai biết được tiếng Đức ghi đằng sau tám bản đồ. Sau đó ta và Hoàng Tuấn đến Ấn Độ để học tiếng Đức thì mới hiểu được chuyện gì. Trước tiên, cha ta phái Hoàng Tuấn đến Ý nhưng hắn đi hơn một năm vẫn không có chút tin tức báo lại. Khi đó ta vừa mới rời khỏi nhà, ta nhận được tin báo liền theo dõi Tử thần và đến được hoang đảo gặp hắn”

Nàng nói một hơi rồi mới dừng lại.

Trong lòng ta dâng lên sự nghi hoặc liền hỏi “Theo tình hình như thế thì xem ra bảo tàng đã được tìm thấy rồi”

Thạch Cúc mở to hai mắt nhìn ta. Lúc ta gặp Hoàng Tuấn ở trên tàu viễn dương thì hắn đang dùng kim cương ném xuống biển, thật khó nói hắn đã ném bao nhiêu.

Thạch Cúc nói “Cái túi kim cương kia đã lọt vào tay Tử Thần, nếu Hoàng Tuấn đã phát hiện ra bảo tàng rồi thì chẳng lẽ hắn hắn đang lừa chúng ta?”

Ta suy nghĩ một chút rồi nói “Cũng không hẳn như vậy bởi vì hắn cũng nóng lòng muốn có được tám bản đồ!”

Hai người chúng ta bàn bạc trong chốc lát thì đã có tiếng của nhân viên hàng không vang lên mời chúng ta lên máy bay. Ta và Thạch Cúc đứng lên bước đi. Khi hai người chúng ta sắp ra khỏi phòng chờ thì đột nhiên có một người nhét một phong thơ vào tay của ta!

Người nọ nhét phong thơ vào tay của ta xong thì lập tức biến mất không thấy dấu vết, mặc dù ta lập tức ngẩng đầu lên tìm kiếm hân nhưng cũng không thấy được bóng dáng của hân ở đâu cả.

Ta ngậy người một hồi rồi mới vội vàng cùng Thạch Cúc xé bao thơ ra, lấy thơ trong đó ra xem, chỉ thấy trên đó viết mấy hàng chữ.

“Vệ tiên sinh, đừng đến Ý, bất luận thế nào cũng đừng đi”

Tay của ta run run khi đọc mấy hàng chữ này. Thạch Cúc cũng đã thấy được nội dung bức thư, nàng một tiếng cũng không nói.

Một hồi lâu sau, phòng chờ đã không còn ai cả, cô tiếp viên hàng không đang đứng chờ hai người chúng ta.

Ta vò bức thư trong tay rồi kéo tay của Thạch Cúc bước lên máy bay.

Thư của Lê Minh Mai mặc dù chỉ có mấy chữ nhưng nội dung lại rất khẩn thiết làm cho ta cơ hồ không muốn lên máy bay. Bức thư này chắc là đã viết vào mấy ngày trước, lúc đó nhất định Tử Thần và Lê Minh Mai vẫn còn đang ở Singapore!

Đây lại là một nước cờ của Tử Thần, hân muốn lưu ta lại Singapore.

Lúc ấy, ta nghĩ rằng phán đoán của ta là chính xác nhưng sau đó ta mới nhận thấy nó sai lầm.

Ba ngày trôi qua, ta và Thạch Cúc đã đến được Rome rồi chuyển máy bay đến phía bắc đảo Corsica, thị trấn Bastia.

Thị trấn Bastia là một thị trấn cảng nhỏ (hiện tại là thành phố cảng). Trong thế chiến thứ hai, tuy nền kinh tế của Pháp phục hồi rất nhanh nhưng tại đảo Corsica này không như vậy, thị trấn này có vẻ quá nghèo khổ.

Khi chúng ta vừa đến, ta lấy thân phận là một học giả nghiên cứu về sinh vật biển, còn Thạch Cúc thì lấy thân phận là một nữ bí thư của Trung Quốc, ở trọ tại một khách sạn có tên Ngân Ngư.

Ngày thứ hai, chúng ta đi tìm thuê dụng cụ lặn biển và cũng đã thuê được.

Liên tiếp hai ngày nữa, ta và Thạch Cúc chỉ đi quan sát địa hình của bờ biển, hơn nữa trong hai ngày này chúng ta cũng không có phát hiện người nào có hứng thú đối với bảo tàng đến đây.

Người trong thị trấn Bastia hầu như ai cũng biết đến hai người Trung Quốc đối với sinh vật của biển rất là si mê.

Vào tối đó, lúc dùng cơm xong, ta và Thạch Cúc hai người đi ra khỏi thị trấn, dọc theo đường cái chậm rãi bước đi, chúng ta cùng nhau thưởng thức khung cảnh mặt trời lặn trong hoàng hôn xinh đẹp.

Đột nhiên có hai chiếc xe mô tô phóng nhanh xẹt qua chúng ta. Sau đó, chúng đậu lại rồi hai người Corsica thân hình cao lớn, nước da ngăm đen xuống xe, bước về phía chúng ta.

Ta và Thạch Cúc vội vàng chuẩn bị, hai tên đó bước đến trước mặt chúng ta rồi nở nụ cười lộ ra hàm răng trắng bóng, trong đó có một người hướng Thạch Cúc huyết sắc .

“Quý ông,” Ta dùng tiếng Pháp nói “xin hỏi có chuyện gì chỉ giáo?”

Hai tên liền xoay người nhìn về phía ta, một trong hai tên lên tiếng “Người có biết chúng ta là người của Ma Feiya (tạm để Mã Phi Á nghe cho hay) không?”

Cho tới bây giờ ta cũng chưa từng đến đây nên nhất thời không hiểu “Mã Phi Á” là ai.

Lập tức, ta trầm giọng hỏi “Mã Phi Á là ai?”

Hai tên liền cười ha hả nói “Đã tới Bastia này mà lại không biết Mã Phi Á là ai sao? Mã Phi Á là người có thể làm cho người khác nghỉ ngơi tại đây biển nhiều năm đó”

Ta cười cười trả lời hân “Quý ông, đây hình như là lời đe dọa thì phải?”

Thấy thái độ của ta bình tĩnh, hai tên liền tỏ ra vẻ không biết làm sao.

Ta và Thạch Cúc chỉ mỉm cười nhìn bọn chúng. Sắc mặt của bọn chúng đột nhiên trở nên hết sức dữ tợn, hung hăng nói “Mã Phi Á là ai các người không biết à? Ông ấy ra lệnh cho chúng ta đưa hai người đi gặp ông ấy!”

Ta chà chà hai tay, nói “Thật là lớn giọng, các người tưởng các người là ai?”

Sắc mặt của hai tên trở nên tức giận lên tới đỉnh điểm, nắm tay nắm lại rồi xuất ra một quyền đánh về phía dưới cằm của ta, một quyền khác đánh về phía bụng ta. Ta vẫn mỉm cười, mấy tên như vậy làm sao lọt vào trong mắt ta được. Ta xuất thủ điểm vào Xích trạch huyết trên cánh tay của tên định đánh vào mặt ta, tức thì tay hắn đột nhiên co lại, rồi chuyển hướng quyền đánh vào mặt tên đồng bọn của hắn làm cho tên đó lao đảo!

Miệng hắn tuôn ra một tràng tiếng thô tục, còn tên đồng bọn của hắn thì trừng mắt nhìn hắn, hắn chẳng biết làm sao cũng trợn trừng cặp mắt nhìn ta.

Ta vẫn mỉm cười nói “Mã Phi Á ở đâu, nếu hắn đã phát hiện chúng ta thì ta cũng rất muốn gặp hắn đây”

Hai tên lúc này nổi giận gầm lên một tiếng, rồi lại xông về phía ta đánh tới. Lúc này đây ta di chuyển về phía trước một chút, khi bọn chúng xông đến, hai trảo từ hai tay ta xuất ra chụp vào hông của bọn chúng, hai tên liền thét to lên một tiếng như heo bị thiến, rồi ngã xuống đất.

Nhuễn huyết ở bên hông của bọn chúng bị ta điểm vào, té ngã trên đất, trong khoảng thời gian ngắn không thể nào đứng lên nổi, ta cúi người xuống lấy từ trong cái túi của chúng ra hai cây rìu nhỏ sắc bén, rồi quơ quơ trước mặt bọn chúng hỏi “Mã Phi Á ở đâu, mau nói”

Một tên trong chúng mặt tái nhợt nói “Tại con hẻm ở phía sau khách sạn Ngân Ngư, người đến đó là có thể tìm được ông ta!”

Ta lại dùng ba thành lực đạp mấy cước vào người bọn chúng rồi cùng Thạch Cúc ngồi lên một chiếc xe của chúng, nổ máy chạy về khách sạn rồi đi bộ vào con hẻm.

Con hẻm nằm phía sau khách sạn này hết sức dơ bẩn, ta thấy được có mấy đứa trẻ mặc quần áo lam lũ đang chơi đùa.

Đi tiếp một chút nữa thì ta thấy có một tên mặc áo sơ mi in hình bông hoa dày đặc, miệng hắn đang ngậm một điều thuốc phì phò dường như đang canh gác. Hắn vừa thấy được chúng ta thì liền giật mình. Không đợi cho hắn kịp phản ứng, ta lập tức phóng tới xuất ra một bạt tay đánh vào mặt hắn làm cho điều thuốc đang ngậm trên miệng bay ra xa, sau đó quát “Mã Phi Á ở đâu?”

Tên này bị ta đánh đến nỗi ngất người, trong nhất thời một câu cũng thốt không ra. Sau đó giơ tay chỉ vào cánh cửa.

Ta liền bồi cho hắn thêm một cước làm hắn ngã đi, sau đó lấy hai cây rìu vừa này cướp được ra cầm trong tay, đập cái cửa mà tên bị ta đánh chỉ rồi phóng vào.

Ta phóng vào liền phát hiện ra đây là một nhà kho. Trên mấy cái thùng hàng có nhiều chai rượu nằm lẫn lộn, trong không khí tỏa ra mùi rượu rất nồng. Có mấy người phụ nữ đang hét inh ỏi bên ngoài mấy tên trai tráng đang cười đùa.

Xong, tất cả thanh âm đều im bặt khi ta đột nhiên xuất hiện.

Ai cũng quay đầu lại nhìn về phía ta và Thạch Cúc. Ta lớn tiếng hỏi “Ai là Mã Phi Á?”

“Là ta!” Một người trung niên đưa tay đẩy người phụ nữ đang nằm trong lòng hắn ra rồi đứng lên.

Tên này thân cao khoảng hai thước, vẻ mặt hung ác, hiển nhiên hắn là tên trùm của khu này. Ta từng bước tiến lên phía trước, hai tay vụt ra, hai cây rìu trong tay bay nhanh về phía hắn!

Mã Phi Á cũng không ngờ tới ta làm vậy, hắn liền ngất người. “Phập phập” hai tiếng, hai cây rìu xẹt qua mặt hắn, cắm vào trong thùng hàng.

Sắc mặt Mã Phi Á trở nên tái nhợt. Một hồi lâu sau, hắn mới dám cử động. Ta lạnh lùng lên tiếng “Người phải người tới tìm chúng ta, có chuyện gì?”

Sắc mặt Mã Phi Á xụ xuống, vừa rồi hai cây rìu bay ngang qua mặt hắn đã lưu lại cho hắn ấn tượng không tồi, hắn mở miệng giọng run run “Có người muốn gặp người, họ từ Rome đến!”

Ta cười lạnh, nói “Là ai? Caesar đại đế (4) à.”

Mã Phi Á cố gắng lấy lại bình tĩnh nói “Người anh em Trung Quốc à, chờ một chút nữa thì không biết người có còn đùa giỡn được hay không.”

Thấy ta tiến lên trước một bước, hắn liền tung quyền đánh ta nhưng ta nhanh hơn hắn, lách người một cái né tránh rồi tung một quyền vào bụng hắn, hắn đau đến nỗi sắc mặt không còn chút máu, ôm bụng quy xuống, tiếp đó ta ra vài quyền chiếu cổ hắn thêm chút nữa, rồi ta cười nói “Bọn người đến từ Rome ở đâu?”

Lời ta vừa dứt thì ở phía sau đột nhiên phát ra tiếng nói “Ta ở đây!”

Chú thích:

(1) Nepal: Nước Cộng hòa dân chủ liên bang Nepal (trước kia gọi là Vương quốc Nepal) (tiếng Nepal:) là một quốc gia nằm kín trong lục địa tại vùng Himalaya ở Nam Á

(2) Hồng Quân Liên Xô: Hồng Quân là cách gọi tắt của Hồng quân Công Nông (tiếng Nga: - ; dạng ký tự Latin: Raboche-Krest'yanskaya Krasnaya Armiya, viết tắt: RKKA), tên gọi chính thức của Lục quân và Không quân Liên Xô.

(3) Berlin: Berlin (còn được gọi là Béc-lin hay là Bá Linh) là thủ đô, thành phố lớn nhất và đông dân cư nhất của Đức. Tính trong Liên minh châu Âu, Berlin là thành phố lớn thứ hai, sau London.

(4) Ceasar đại đế: Gaius Julius Caesar (phát âm như “Gai-us Giu-li-us Xê-da”; trong tiếng Latin như “Khai-xơ”; sinh ngày 12 hoặc 13 tháng 7 năm 100 TCN – mất ngày 15 tháng 3 năm 44 TCN) là một lãnh tụ quân sự và chính trị của La Mã và là một trong những người có ảnh hưởng lớn nhất trong lịch sử thế giới.

Vừa nghe được mấy tiếng đó, ta liền ngẩn người. Giọng nói đó quả là lạnh lùng, chỉ nghe tiếng nói thôi thì cũng biết hắn là một nhân vật khó đối phó rồi!

Ta vung tay lên, đánh Mã Phi Á dạt ra xa rồi xoay người lại, thấy được một tên thân người gầy gầy, vóc dáng cao cỡ ta đứng đó.

Thân hắn khoác một bộ đồ vét rất đắt tiền. Vẻ mặt rất lãnh đạm, tay phải của hắn không ngừng quơ quơ cái dây đồng hồ bằng vàng.

“Ta ở đây!” Hắn lập lại lần nữa “Ngài giáo sư kính mến và cô bí thư xinh đẹp, chúng ta đến đây nói chuyện nào.”

Ấn tượng đầu tiên hắn lưu lại làm cho ta cảm thấy hắn là một tên côn đồ lão luyện, đối với dạng người như thế này thì loại tôm tép như Mã Phi Á không thể so sánh được.

Ta nháy mắt ra hiệu cho Thạch Cúc rồi hai người chúng ta đồng loạt bước tới phía hắn. Mã Phi Á và bọn thuộc hạ cũng chuẩn bị đi theo phía sau chúng ta nhưng lại bị tên mặc đồ vét ra hiệu dừng lại.

Chúng ta đi theo hắn tới trước cửa một cửa phòng ở bên trong. Tên mặc đồ vét mở cửa và làm ra cử chỉ mời vào. Chúng ta liền bước vào trong gian phòng, trong phòng có một tên khác cũng mặc đồ vét, miệng đang ngậm điếu xì gà, mắt đeo kính đen đang chơi bài.

Khi chúng ta bước vào, tên này cũng không thèm để ý, giống như xem chúng ta là không khí vậy, ngay cả đầu ngẩng lên nhìn chúng ta cũng không!

Trong phòng ánh đèn rất sáng sửa nhưng chúng ta cũng không thấy rõ được mặt hắn vì hắn đang cúi đầu xuống.

Thân hình của hắn trông giống như một bức tượng thạch cao, tuy nhiên lại gây ra cho ta một ấn tượng rất quen thuộc. Rồi đột nhiên trong lúc đó, ta liền hiểu ra thân phận của bọn chúng. Cái tên đang chơi bài kia cùng với cái tên đã mời chúng ta vào đây, tất cả đều đeo một cái găng tay màu đen trên tay!

Mấy cái găng tay này giống như bao tay mùa đông nhưng hình như chất liệu rất khác.

Hai tên này đều thuộc Mafia và là nhân vật có địa vị trong tổ chức. Đảo Corsica này mặc dù là lãnh thổ của Pháp nhưng ở phương diện xã hội đen thì vẫn thuộc quyền quản lý của Mafia Ý.

Tên mời chúng ta vào lại cất tiếng nói lạnh lùng của hắn lên “Mời hai vị ngồi!”

Ta và Thạch Cúc liền ngồi xuống, sau đó hắn lại nói “Tên của hai vị ta đã biết rồi, chúng ta đều không phải là giới thượng lưu gì, không cần phải có những cử chỉ khách sáo. Ta xin giới thiệu, ta gọi là Nelly - Thạch Tâm Nelly, còn vị kia gọi là - ”, hắn đưa tay chỉ chỉ tên đang chơi bài nói “Là Phạm Bằng, ngoại trừ bản thân anh ta, ai anh ta cũng không thừa nhận!”

Thạch Tâm Nelly nói xong, trong phòng liền yên tĩnh trở lại. Câu nói của hắn “Phạm Bằng, ngoại trừ bản thân anh ta, ai anh ta cũng không thừa nhận!”, nếu chiếu theo thành ngữ của Trung Quốc thì có thể nói là “Lục thân bất nhận” Phạm Bằng. Phạm Bằng và Nelly là một trong những thủ lĩnh trong tổ chức của Mafia!

Lúc này ta đã nghĩ ra, găng tay mà Nelly và Phạm Bằng đeo có vài sợi kim tuyến ở trên, nó giống như biểu tượng trên đồng phục của các tướng lĩnh, cái này dùng để chứng minh địa vị của bọn chúng.

Ta cũng biết ta đã rơi vào bẫy. Phạm bằng và Nelly tới thị trấn Bastia này nhưng không lộ mặt, chỉ sai bọn tôm tép Mã Phi Á ra mặt mời chúng ta!

Sự yên tĩnh vẫn diễn ra, duy chỉ có tiếng phát bài của “Lục thân bất nhận” vang lên. Ta cố bình tĩnh giữ cho vẻ mặt trấn định đưa mắt nhìn hắn.

Ta nói “Phạm Bằng, người đến Bastia này chỉ là chơi bài thôi sao?”

“Lục thân bất nhận” Phạm Bằng vẫn không lên tiếng, hắn chỉ làm lúi chơi bài. Nelly cũng đứng tại một bên, nở nụ cười quỷ dị.

Lúc này trong lòng ta lửa giận đã bốc lên nhưng ta vẫn nhẫn nại, tuy nhiên Thạch Cúc lại nhin không được nữa, tay nàng vung ra, ta thấy được một đồ vật nhỏ bay ra từ tay nàng, phát ra một tiếng “xuy” cực kỳ nhỏ. Ngay sau đó, chỉ thấy Phạm Bằng đang ngồi tại ghế nhảy dựng lên, cái mắt kính hắn đang đeo rơi xuống.

Tay trái của hắn đang cầm lấy tay phải, ta để ý thì thấy trên cổ tay phải của hắn đã bị trúng một cây ngân châm dài khoảng một tấc! Hắn hung hăng đưa mắt nhìn về phía chúng ta. Ta và Thạch Cúc thấy được bộ dáng chật vật hiện tại của hắn không khỏi lắc đầu cười to.

Trong lúc chúng ta đang cười thì nghe được một tiếng “rầm” phát ra trên mặt bàn, Phạm Bằng hét lớn “Câm miệng!”

Ta thấy hắn xắc láo như vậy, trong lòng cũng lửa giận cũng bùng lên dữ dội. Ta liền dùng mắt ra hiệu cho Thạch Cúc, nàng hiểu ý liền đứng lên rồi chuyển thân một cái đã đến được bên cạnh Nelly.

Ta cũng đứng lên đi tới trước mặt Phạm Bằng. Ta nhìn hắn, hắn cũng nhìn ta. Khoảng hai phút sau, ta mới đưa tay ra chụp lấy bộ bài của hắn, tay ta vừa xào bài vừa nói “Có chuyện gì?”

Sắc mặt của Phạm Bằng lúc này rất khó coi, nói “Người anh em Trung Quốc, người muốn chống đối Mafia à?”

Ta lại tăng thêm ngữ khí nói “Người có chuyện gì muốn nói?”

“Mau rời khỏi Bastia” Hắn cơ hồ hét lên.

Ta kéo một cái ghế lại rồi ngồi xuống đối diện hắn. Ta quan sát xung quanh thì thấy Thạch Cúc đang đứng bên cạnh Nelly nhưng vẻ mặt của Nelly lúc này lại không hề khẩn trương gì cả.

Qua khe cửa sổ, ta phát hiện có không ít bóng người, ta thậm chí có khoảng hai mươi tên đang đứng ngoài cửa sổ cầm súng chuẩn bị đối phó chúng ta. Ta liền đặt bộ bài xuống trước mặt Phạm Bằng rồi nói “Người chia bài đi!”

Hắn cả giận nói “Người muốn gì?”

Ta lạnh lùng cười, đáp “Nếu ta thua, ta đi. Còn ta thắng, người đi”

Phạm Bằng liền cười to. Ta thấy vậy liền dùng sức phát ra một chưởng đánh vào mặt bàn, một tiếng “ầm” lớn vang lên cắt đứt tiếng cười của hắn. Hắn thôi cười rồi đưa tay cầm lấy bộ bài bắt đầu chia cho ta và hắn.

Hai con bài này lật lên, ta thấy của hắn là lá 7, còn của ta là lá 9. Sau đó hắn lại phát tiếp hai con bài nữa, hai con bài này thì úp xuống.

Ta đương nhiên không có tâm tình đánh bạc vào lúc này, ta chỉ là muốn dời đi sự chú ý của hắn và tạo cho chúng ta có cơ hội thoát thân. Ta xem con bài úp của ta, nó cũng là một lá 9 !

Ta hiện đã có một đôi 9, sau đó liền nói “Phạm Bằng, chúng ta cược cái gì đây?”

Phạm Bằng nói liền “Tùy người!”

Ta lấy ra tấm chi phiếu một ngàn mỹ kim đặt lên bàn. Phạm Bằng thấy vậy liền nở nụ cười nhìn về hướng Nelly ra hiệu.

Nelly bước tới, Thạch Cúc cũng theo sát hắn. Phạm Bằng chỉ tay lên bàn nói “Một ngàn mỹ kim.”

Nelly liền lấy ra tấm chi phiếu rồi đặt lên bàn. Đột nhiên ta đứng lên, một tay cướp lấy chi phiếu rồi ra tay bắt lấy Phạm Bằng. Nelly thấy vậy liền xoay người định bỏ chạy nhưng trảo của Thạch Cúc đã lẹ hơn, xuất ra chụp vào gáy của hắn.

Tiếng “xoảng xoảng” vang lên, cửa sổ bằng thủy tinh bị phá nát, mấy tên thủ hạ cầm súng nhảy vào.

Ta liền dẫn theo Phạm Bằng bước đi vài bước tới phía trước, nói “Phạm Bằng, nếu không muốn chết thì kêu bọn chúng bỏ súng xuống”

Phạm Bằng muốn dùng sức thoát khỏi sự kềm chế của ta nhưng làm sao hắn có thể thoát được. Hắn hung hăng nói “Đối nghịch với ta là người đang tự xây mộ cho người đó”

Ta cũng lạnh lùng thốt lên “Phạm Bằng, cùng hợp tác với Tử Thần thì người mới chính là người tự xây mộ cho chính mình”

Phạm Bằng giật mình bởi vì ta đột nhiên nói ra bí mật của hắn. Ta cũng không nói thêm với hắn điều gì nữa, liền kéo hắn hướng phía cửa đi đến, Thạch Cúc cũng áp giải Nelly đi theo phía sau ta.

Khi chúng ta trở ra ngoài nhà kho, tất cả âm thanh đều tắt hẳn.

Ta quay đầu lại nói với Thạch Cúc “Cô áp giải Nelly trở về khách sạn Ngân Ngư đi, sau đó hãy lấy các dụng cụ lặn biển để lên người của hắn rồi đến cảng tìm ta, đêm nay chúng ta ra biển”

Thạch Cúc gật đầu, chúng ta rời khỏi nhà kho rồi chia ra hai ngã mà đi. Ta mang theo Phạm Bằng đi tới cảng tàu. Trước đó chúng ta đã thuê được một chiếc thuyền, nó đang đậu tại cảng.

Gần khu cảng có rất nhiều tên tay đeo găng đen ở đó, nhưng khi nhìn thấy ta bắt giữ Phạm Bằng thì tất cả bọn chúng đều giống như tượng đá, bất động đứng đó. Ta mang theo Phạm Bằng lên thuyền, đợi không bao lâu thì Thạch Cúc đã đi tới cùng với Nelly, trên người Nelly mang nhiều dụng cụ lặn biển. Thạch Cúc để hết đồ lên thuyền rồi khởi động máy.

Phạm Bằng liền thốt lên “Người muốn mang ta theo ra biển à?”

Ta cười lạnh nói “Không sai, đem người làm mồi cho cá mập”

Sắc mặt của phạm bằng liền biến đổi, giống như màu sắc của cá chết vậy. Bọn Mafia ở trên bờ cũng đồng loạt tiến về phía trước. Một tiếng “rè” vang lên cùng với ánh sáng chói lóa, một lưới cửa máy đang bay về phía ta.

Nhưng lưới cửa máy này chưa bay đến nơi của ta thì đã bị Thạch Cúc tung một cước đá vào tay cầm. Lưới cửa liền bay ngược trở lại và trúng vào đuôi một tên côn đồ, máu liền chảy ra như suối, đúng là ác giả ác báo.

Ta biết cho dù mang theo Phạm Bằng ra biển thì cũng không có bao nhiêu tác dụng, cho nên khi thuyền vừa rời khỏi bờ khoảng hai thước thì ta liền ném hắn xuống biển. Thủ hạ của hắn thấy vậy lập tức nhảy

xuống cứu thủ lĩnh của chúng. Còn tên Nelly thì đứng trên bờ thì hét lớn “Tạm biệt, người anh em Trung Quốc, tạm biệt nhé!”

Ta nghe được lời của hắn trong lòng liền giật mình, hai chữ “tạm biệt” của hắn có ý gì đây?

Chiếc thuyền nhanh chóng phóng vút ra ngoài khơi, trong óc đó ta cứ mãi suy nghĩ lời nói “tạm biệt” của Nelly là có ý gì. Năm phút sau, tại cảng ta thấy được có nhiều ánh đèn sáng lên, điều này làm cho ta nghĩ ngay ra được một điều, giật mình nói “Có lẽ bọn chúng đã đặt bom hẹn giờ trên thuyền”

Thạch Cúc cũng ngay người hỏi “Sao?”

“Đúng vậy,” Ta đi qua đi lại tại boong tàu nói, “khi chúng ta khởi hành thì Nelly đã nói với chúng ta hai lần “tạm biệt”, cô nghĩ điều này ra sao?”

Thạch Cúc lo nghĩ nói “Có thể do bọn chúng không cam lòng với thất bại cho nên lần này chuẩn bị ra tay đối phó chúng ta thêm lần nữa”

Trực giác của ta cho biết trên chiếc thuyền này có cái gì đó không ổn đang chờ chúng ta, vừa rồi có nhiều bang chúng của Mafia đứng ở cảng như vậy, chẳng lẽ bọn chúng đã làm cái gì trên thuyền? Ta đem sự hoài nghi của ta nói cho Thạch Cúc nghe.

Thạch Cúc ngậy người một hồi lâu rồi mới lên tiếng “Theo như ta nghĩ thì lúc tại nhà kho bọn chúng nghĩ nhất định có thể bắt được chúng ta, cho nên bọn chúng chắc cũng không làm ra hành động gì tại đây đâu”

Ta liền suy nghĩ, lời của Thạch Cúc rất có lý.

Tuy nhiên trong lòng ta vẫn còn đang lo lắng, nên ta liền nhờ Thạch Cúc quản lý phòng máy dùm, ta muốn đi quan sát chiếc thuyền một chút.

Sau đó ta đi khắp thuyền lục soát nhưng vẫn không tìm được quả bom hẹn giờ nào cả.

Bởi vì với sự phát triển của khoa học hiện tại, một cái hộp chứa mìn hẹn giờ nhỏ cũng đủ hủy diệt cả một không gian rộng. Với thể tích nhỏ như thế mà đặt trên một chiếc thuyền dài đến hai mươi thước thì muốn kiếm ra nó thật không dễ dàng chút nào, thậm chí bọn Mafia cũng có thể đem nó đặt ở đáy thuyền thì làm sao chúng ta có thể tìm được nó?

Ta một mặt suy nghĩ một mặt cúi đầu chạy vào trong cabin thuyền, vừa mới đi xuống thì thấy được một cái cột. Cái cột này đã bị người khác dùng dụng cụ cắt viết lên đó hai hàng chữ rất to, đứng từ xa cũng có thể thấy rõ.

Nó ghi “Thuyền này đi thẳng tới thủy cung”

Ta lấy làm kinh hãi, vội vàng chạy tới bên cây cột để xem cho kỹ thì thấy được có một miếng giấy nằm ở đó. Ta nhặt nó lên xem thì thấy trên đó có viết mấy chữ Trung quốc nói “Vệ tiên sinh, các hạ đầu óc rất minh mẫn nhưng hành vi lại quá ngu xuẩn. Huynh đệ ta đây rất hy vọng cùng các hạ kết bạn nhưng khi các hạ đọc được mấy chữ này thì giờ chết đã không còn xa nữa, huynh đệ như ta đây rất hối hận. Tử Thân”

Ta nhanh chóng mang miếng giấy quay lại chỗ Thạch Cúc.

“Cô xem đây!”

Thạch Cúc đưa mắt nhìn qua, tức thời mặt nàng biến sắc.

“Tuyệt không thể nghi ngờ, trên thuyền đã có đặt bom hẹn giờ, chúng ta mau mặc đồ lặn vào rồi nhảy xuống biển nhanh” Ta lập tức hạ quyết định.

Thạch Cúc đưa mắt nhìn xung quanh, thuyền của chúng ta lúc này đã cách bờ rất xa, nàng cười khổ nói “Chúng ta không có khả năng trở lại bờ nữa phải không?”

Ta nói “So với ở chỗ này chờ chết thì sao không thử một lần”

Lúc hai người chúng ta đang chuẩn bị mang đồ lặn vào thì đột nhiên Thạch Cúc bất chợt nói “Vệ đại ca, nếu trên thuyền có đặt bom thì chỉ cần bọn chúng không lên tiếng, thì không phải đã đưa chúng ta vào chỗ chết rồi sao. Tại sao chúng phải lưu lại mấy chữ này nhỉ?”

Ta cho rằng lời của Thạch Cúc nói rất có lý, nhưng trong lúc này ta không còn thời gian suy nghĩ đến nguyên nhân là gì nữa, ta thuận miệng nói luôn “Chỉ sợ đây là tác phong của Tử Thần! Chúng ta phải bỏ thuyền thôi”

Thạch Cúc không mở miệng nói thêm gì nữa, nhưng khi hai người chúng ta đang mang đồ lặn thì đột nhiên thấy được ở gần thuyền của chúng ta có một chiếc du thuyền, tuy không lớn bằng thuyền của chúng ta nhưng lại đang neo đậu ở gần đó. Ta vừa nhìn thấy nó trong lòng không khỏi mừng rỡ, vội nói với Thạch Cúc “Nhanh lên, mau chạy đến bên chiếc thuyền kia”

Thạch Cúc nhanh chóng chuyển hướng thuyền tới bên cạnh chiếc thuyền đó. Sau khi áp sát vào, Thạch Cúc giữ bánh lái cho thuyền khỏi lắc lư, còn ta thì thả dây neo. Năm phút sau, Thạch Cúc đi kiểm tra chiếc thuyền một vòng rồi trở lại nói “Cái gì cũng có, nước và dầu đều đầy đủ”

Ta cao hứng nói “Trời cũng giúp chúng ta!”

Tuy nhiên Thạch Cúc lại nhíu mày nói “Vệ đại ca, ta thấy chuyện xảy ra quá mức trùng hợp, chỉ sợ vạn nhất có điều không hay”

Ta nói “Thôi đừng quản chuyện đó nữa, điều cần làm hiện giờ là hãy mang những đồ vật hữu dụng bên thuyền chúng ta sang rồi nói tiếp!”

Không bao lâu sau, các dụng cụ lặn biển và các đồ vật hữu dụng từ thuyền của chúng ta đã chuyển qua, ta liền mở hết tốc lực của chiếc thuyền vừa có được chạy đi.

7. Hải Thượng Vong Mệnh (bỏ Mạng Trên Biển)

Trải qua một lúc thì ánh lửa mới tắt hẳn. Ta và Thạch Cúc nhìn nhau, im lặng không nói gì. Một lúc sau ta lên tiếng “Cô thấy thế nào?”

Thạch Cúc ngậy người một hồi rồi nói “Vệ đại ca, bất luận thế nào thì ta cũng thấy chiếc du thuyền này có gì đó kỳ lạ vô cùng”

Ta nói “Cô có nghĩ là có người có chủ tâm cứu chúng ta không?”

Thạch Cúc cười khổ một chút nói “Ở chỗ này sao?”

Ta chỉ nói “Không sai!”

Thật lòng mà nói, trong lòng ta hiện tại đang nghĩ tới một chuyện, nếu Tử Thần đã đến đây thì đương nhiên Lê Minh Mai cũng đến, có thể người cứu chúng ta là nàng.

Ta cảm thấy có phần an tâm, chiếc thuyền của chúng ta thuê đã nổ tan tành nhưng chúng ta cũng đã an toàn thoát khỏi. Trong lòng ta hiện cũng lo lắng và suy nghĩ lời của Thạch Cúc. Chúng ta ra boong tàu để nghỉ một chút. Ta ngồi xuống, bốn bề tối đen và yên tĩnh lạ thường .

Thạch Cúc đã tắt máy để cho thuyền tự trôi. Đột nhiên trong lúc đó, Thạch Cúc lên tiếng “Vệ đại ca, anh nghe xem, đó là âm thanh gì vậy?”

Ta đang muốn kêu nàng ngồi xuống nghỉ ngơi thì nghe được lời của nàng, tức thì liền ngăn người.

Ta nghe được một âm thanh đang phát ra cực nhỏ. Ta cho rằng nếu không phải là người từng luyện qua nội công, có tai mắt đặc biệt linh mẫn thì nhất định sẽ nghe không được. Âm thanh đó phát ra “Đích đích đích” không ngừng, nó giống như là âm thanh của một cái đồng hồ báo thức.

Ta lắng nghe một hồi, nói “Chỉ sợ bên trong cabin có một cái đồng hồ báo thức đang reo”

Chúng ta vội vàng đi vào trong cabin thuyền, quả nhiên có một cái đồng hồ báo thức đang nằm đó, Thạch Cúc đưa tay nhặt nó lên rồi ném xuống biển.

Tuy nhiên, âm thanh “Đích đích” vẫn vang lên, chúng ta hiện tại không biết nó phát ra từ đâu nữa. Ta tin rằng ai trong đời cũng đều trải qua một lần như vậy, nghe được một âm thanh cực nhỏ truyền tới nhưng lại không thể tìm nơi nó phát ra. Nó từ bốn phương tám hướng truyền đến, căn bản không biết ở nơi nào.

Lúc này chúng ta hai người đang ở trong hoàn cảnh như thế.

Chúng ta mặc dù không có mở miệng nhưng trong lòng đều biết loại âm thanh này là do vật gì phát ra, đó là bom hẹn giờ.

Ta lại trúng kế của đối phương.

Ta hiện tại có thể đoán được, lúc chúng ta lên thuyền tại cảng tàu thì trên thuyền chúng ta thuê không có đặt bom, tuy nhiên do đối phương dàn cảnh để chúng ta tin là có.

Ngay lúc chúng ta hoang mang thì đối phương lại phái người mang chiếc thuyền này tới để chúng ta thấy được sự an toàn, nhưng thực tế chiếc du thuyền này mới là chiếc có đặt bom. Nếu chúng không bố trí chiếc thuyền này thì khi chúng ta thấy mấy lời của chúng để lại, chúng ta có thể nhảy xuống biển để bơi vào bờ, dù thời gian có dài nhưng vẫn an toàn vì dù sao đi nữa lúc đó chúng ta cũng ở gần bờ hơn.

Tuy nhiên, ngay lúc chúng ta nghĩ đã an toàn thoát khỏi thì lại rơi vào một cái bẫy khác thật sự nguy hiểm chết người.

Chúng ta không biết trái bom đặt ở đâu, lúc này chúng ta đang trong vòng tiến thoái lưỡng nan, không bỏ thuyền không được mà bỏ thuyền thì cũng khó vì hiện tại đã cách bờ quá xa rồi.

Ta và Thạch Cúc đứng đối diện nhau, trên trán ai cũng đổ mồ hôi, chỉ khoảng có hai phút thôi nhưng chúng ta dường như thấy nó dài đằng đẵng bởi vì chúng ta hiểu được tùy nơi tùy lúc, tấm thân của chúng ta có thể hiển dâng cho mẹ đại dương.

Ta thở một hơi dài rồi nói “Chúng ta bỏ thuyền!”

Thạch Cúc chỉ im lặng gật đầu.

Đột nhiên trong lúc đó ta cảm thấy muốn nói xin lỗi nàng, ta nói “Nếu lúc này chúng ta bỏ thuyền, cơ hội sống sót vẫn còn, thật xin lỗi, tất cả đều tại ta”

Thạch Cúc nhìn ta, nói “Đừng nói nữa, mau chuẩn bị đi”

Ta cùng nàng vội vã mặc đồ lặn, sau đó lấy hai cái phao cứu sinh đeo vào rồi cùng nhảy xuống biển.

Chúng ta tạm thời không cần phải mở bình dưỡng khí vì chúng ta có phao cứu sinh. Chúng ta từ từ bơi xa chiếc thuyền, trôi nổi một hồi lâu, được khoảng một tiếng sau thì nghe được một tiếng nổ “Ầm” thật lớn vang lên, chiếc du thuyền nổ gãy thành hai đoạn, sóng biển bắn lên cao rồi lại rơi xuống tạo thành một vòi phun rất đẹp.

Thạch Cúc thở dài một hơi nói “Thật nguy hiểm quá!”

Lại trải qua không bao lâu, sắc trời đã dần dần sáng, ánh bình minh đã dần nhô lên, chúng ta hiện tại thấy được chính mình đang ở trong đại dương xanh ngắt một màu.

Chúng ta cùng nhau thở dài một hơi, hiện tại một chút biện pháp cũng không có. Một lát sau, đột nhiên chúng ta nhìn thấy cách đó không xa ở phía trước, có một vật gì đó đang bơi qua bơi lại.

Vừa nhìn thấy nó, sắc mặt của ta liền trầm xuống. Ta vội vã bơi về phía trước một chút để nhìn cho kỹ, mở to đôi mắt ra nhìn thì thấy ở phía trước khoảng chừng mười thước có một vật màu xám trắng đang nhàn nhả chuyển động!

Trời, màu xám trắng ma quỷ! Đó là màu của con cá hung ác nhất đại dương, cá mập hổ!

Thạch Cúc liền hỏi ta “Có chuyện gì sao?”

Ta lắc đầu nói “Không có gì”

Thật sự mà nói lúc này ta còn có thể trả lời Thạch Cúc cái gì đây? Chẳng lẽ nói có một con cá mập hổ dài khoảng sáu thước đang ở gần chúng ta. Đừng nói là hiện tại chúng ta có súng, súng đạn cũng chẳng giải quyết được gì vào lúc này. Nếu bắn trúng nó, máu tươi chảy ra thì sẽ dẫn đến cả bầy chạy tới! Hiện giờ điều chúng ta có thể làm không gì khác hơn đó là phải bình tĩnh.

Chỉ có cố gắng bình tĩnh đừng có kinh động con cá mập hổ kia thì chúng ta mới có hy vọng trốn chạy!

Thạch Cúc hình như nhìn ra gì đó qua sắc mặt của ta, thấy ta đang suy tư nàng liền lên tiếng “Vệ đại ca, chúng ta đang gặp nguy hiểm, phải không?”

Ta không có trả lời nàng, chỉ là nhìn chằm chằm về phía trước. Hiện tại nó chỉ còn cách chúng ta khoảng hai thước mà thôi. Máu xám trắng ma quỷ đó đang nhàn nhã chuyển dời thân thể nặng nề của nó.

Ta bặm môi lại, cảm nhận được vị mặn của nước biển nhất thời khiến cho ta tỉnh táo hơn.

Ta lo nghĩ nói “Không sai, có một con cá mập hổ đang ở phía trước chúng ta, và nó đang bơi đến đây!”

Giọng nói của ta lúc này rất bình tĩnh, tuy nhiên Thạch Cúc vừa nghe ta nói xong, đột nhiên giơ cánh tay phải lên, ta thấy trong tay nàng đang cầm một thanh đao nhỏ cực kỳ sắc bén.

Ta lại càng hoảng sợ nói “Thạch Cúc, cô muốn làm gì đó? Không có khả năng đâu”

Giọng của Thạch Cúc lạnh lùng khiến người phát run, nói “Bây giờ chúng ta còn có cơ hội nữa sao?”

Ta hít một hơi, nói “Cơ hội chỉ còn lại một, hai phần trăm thôi.”

Sắc mặt Thạch Cúc đột nhiên hiện lên vẻ kiên nghị nói “Vệ đại ca, anh hãy cố gắng bơi ra xa đi, càng xa càng tốt”

Ta cơ hồ kêu to “Đừng làm vậy!”

Nhưng khi lời vừa ra khỏi miệng thì Thạch Cúc đã đưa tay mở ra phao cứu sinh trên người, thân thể nàng liền trầm xuống.

Trong nháy mắt ta hoàn toàn ngây dại, trong lòng dâng lên niềm thương cảm Thạch Cúc. Ta thừa nhận nàng rất hiểu chuyện nhưng ta cũng có thể chắc chắn nàng chưa bao giờ có kinh nghiệm trên biển, do đó nàng mới dám đi đối phó con cá mập hổ kia.

Nàng nghĩ rằng lấy hành động anh dũng của nàng hy sinh để cứu ta, nhưng cho dù nàng có thể giết được con cá mập đó thì sao (đây là hy vọng tốt nhất, nhưng cũng gần như không có khả năng), không được mười phút ta sẽ bị bọn cá mập khác vây quanh, tiếp đó vài giây thân thể của ta sẽ bị hàm của chúng xé ra từng mảnh nhỏ.

Hàm răng của cá mập hổ có thể sử dụng để tạo thành những trang sức xinh đẹp, nhưng khi bị chất liệu xinh đẹp này cắn vào thì tư vị cũng không hay lắm. Bởi vậy ta liền tỉnh táo lại, hai tay cũng mở phao cứu sinh trên người ra rồi lặn xuống nước. Ta thấy được hai chân của Thạch Cúc đang vẫy động, thân thể đang bơi tới chỗ con cá ma quỷ kia.

Con cá mập hổ hiện đang rất nhàn nhã bơi qua bơi lại tạo thành một vòng tròn hết sức đẹp mắt. Ta lặn xuống rồi giống như một mũi tên phóng đi trong nước vọt tới trước. Không đợi Thạch Cúc tiếp cận nó, ta liền bơi tới cạnh nàng rồi đưa tay chụp lấy cổ tay phải của nàng ta.

Nhưng ngoài dự liệu của ta, Thạch Cúc chợt chuyển thân né được, nàng trở tay cầm đao, đâm tới ta! Ta lấy làm kinh hãi, nghiêng đầu né tránh nhưng lưỡi đao quá nhanh lại sắc bén nên máu trên trán ta liền chảy ra.

Trong lúc đó, cả người ta chết lặng!

Máu! Đã có máu!

Con cá mập hổ dường như phát hiện được mùi máu tươi, đang bơi đột nhiên dừng lại.

Nó dừng lại, cả thân thể khổng lồ không chút động đậy, trông giống như một chiếc tàu ngầm. Phàm là động vật ăn thịt thì trước khi tấn công con mồi đều hết sức trầm tĩnh. Ta đã thấy qua báo châu Mỹ hành động

thế nào để săn con mồi, trước khi lao đến tấn công nó ngồi trên mặt đất bất động, quả thực trông giống như một tảng đá.

Thạch Cúc xoay người lại nhìn ta, hiện chúng ta không có biện pháp nói chuyện với nhau. Ta lập tức nắm tay nàng lặn sâu xuống!

Ta tin tưởng Thạch Cúc không có ý hại ta bởi vì nàng có tình cảm với ta, tuy nhiên nàng lại muốn hy sinh bản thân nàng cũng bởi vì ta không có tình cảm với nàng!

Khi ta nắm được tay Thạch Cúc thì nàng cũng giãy dụa một chút nhưng sau đó thì không còn nữa. Ta nghĩ hiện tại cơ hội sống sót của chúng ta không còn đến một phần ngàn, không, ngay cả một phần ngàn cơ hội cũng không có, tuy nhiên ta vẫn nghĩ phải tự cứu mình trước khi trời cứu, ở dưới đáy có các dây đá san hô, không chừng chúng có thể cứu sống chúng ta!

Chúng ta nhanh chóng lặn xuống phía dưới. Con cá mập đang bất động đột nhiên đảo người một cái rồi phóng đến phía chúng ta, ta liền nhanh chóng rút ngọn nhuyễn tiên bằng bạch kim ở thắt lưng ra cầm trong tay rồi tiếp tục lặn nhanh xuống đáy.

Tuy nhiên ở trong nước thì loài người làm sao so được với loài cá. Con cá mập khôn kiêu nhanh như tên bắn phóng lại đây, ta lập tức quơ ngọn nhuyễn tiên tấn công vào con mắt của nó, lúc này lực đạo ta đánh ra thật lớn làm ta không thể tưởng tượng được sao có thể như thế, có lẽ sự sinh tử đã làm bộc phát tiềm lực.

Bọt nước nổi lên, đuôi của con cá mập quét về chúng ta, Thạch Cúc và ta chuyển thân né tránh, rồi chủ thủ trong tay nàng đột nhiên phát sáng trong biển, chỉ chốc lát sau, ta thấy máu tươi chảy ra hòa quyện với nước biển.

Ta không biết đó là máu của con cá mập hay là máu của Thạch Cúc nữa nhưng điều ta phải làm lúc này là tiếp tục lặn sâu xuống. Ta vừa mới lặn xuống được khoảng hai thước thì thấy thân thể của Thạch Cúc cũng đã ở sau ta. Ta đưa tay nắm lấy tay của nàng và vẫn tiếp tục bơi nhanh. Khoảng mười giây sau, chúng ta đã đến được dây đá san hô ở phía dưới.

Ta nhanh chóng bơi vòng quanh dây đá san hô thì đột nhiên ta nhìn thấy một hang động có thể núp vào.

Ta vốn đã tuyệt vọng nhưng khi phát hiện ra cái động này, ta đã thấy được đường sống. Ta liền kéo Thạch Cúc bơi vào động. Chúng ta vừa bơi vào thì một trận động đất truyền tới làm chúng ta giật mình.

Tiếp đó, một khối đá san hô lớn ngã xuống, vừa khớp chặn trước cửa hang động!

Điều này là điều ta đang hy vọng, đương nhiên đó là kết quả do con cá mập hồ đang bị thương gây ra. Ta nhìn Thạch Cúc, rồi tiếp tục kéo nàng bơi đi. Cái hang động này thật lớn và cũng rất sáng nữa, thật kỳ lạ!

Từ bên ngoài động truyền vào từng đợt gợn sóng, nước biển sôi trào, hiển nhiên đó là bọn cá mập khác đang bao vây con cá mập bị thương và đang định ăn thịt nó. Máu tươi của chúng chảy luôn vào trong động.

Thạch Cúc lấy tay ra khỏi tay ta rồi bơi sát bên người ta. Ta lúc này chỉ lo chú ý mọi động tĩnh bên ngoài, thì đột nhiên tay của Thạch Cúc nắm cánh tay ta giật giật rồi đưa tay chỉ về một phía. Ta vội vàng xoay người lại nhìn nàng, mặt của nàng đang hiện vẻ sợ hãi. Ngay lập tức ta nhìn về phía tay nàng chỉ thì cũng không khỏi ngẩn người.

Có người! Không sai! Ở phía sâu trong động có người!

Trên người người đó có trang bị dụng cụ lặn biển (nhân tiện nói luôn, ta và Thạch Cúc nếu không phải từng tu luyện nội công và có phương pháp khống chế hô hấp thì lúc này cũng đã xong đời). Thân người nọ đứng thẳng, lay động tại chỗ giống như một cây liễu bị gió thổi vào, tuy nhiên hần chỉ còn có một chân. Hình dáng của hần thật đáng sợ làm cho người nào nhìn thấy cũng phải thất tim.

Ta và Thạch Cúc ngẩng người một hồi, sau đó liền bơi đến chỗ hần. Mới bơi tới nửa đường thì chúng ta đều có thể chắc chắn một điều là hần đã chết. Bởi vì xương chân của hần lòi ra ngoài, bất kể ai nhìn vào đều không thể không để ý đến vết thương này của hần.

Ta bơi tới bên cạnh hần rồi gỡ mặt nạ dưỡng khí xuống, trong đó có hai ống thở. Ta kiểm tra thì thấy bình dưỡng khí còn tới hơn nửa bình, ta liền đưa cho Thạch Cúc một ống nhưng nàng cũng không tiếp lấy, tuy

nhiên lại đưa tay chỉ về phía một cái hố phía sau lưng người nọ, ta đưa mắt nhìn theo thì thấy có thêm khoảng vài bình dưỡng khí nữa đang nằm đó!

Trong lòng ta bắt đầu cảm thấy kỳ quái nhưng cũng không có làm ra hành động gì. Chúng ta chỉ lấy hai ống dưỡng khí ngậm vào miệng, khi có dưỡng khí vào phổi của chúng ta lập tức khỏe hơn. Sau đó, ta mới cẩn thận quan sát một chút người nọ thì thấy đôi mắt của hắn quàng thâm, còn vẻ mặt thì giống như là rất là hối hận.

Vừa nhìn mặt và hình dáng của hắn, ta liền có thể đoán ra đó là một người Đức. Hắn mới chết cách đây không lâu, tối đa chỉ khoảng ba mươi tiếng đồng hồ mà thôi. Ta đoán trước đó khi hắn định bơi vào động thì gặp được cá mập hổ, bị chúng cắn mất một cái chân rồi chết trong này.

Thạch Cúc nhẹ nhàng huých ta một cái. Lúc này ta vẫn còn đang quan sát thi thể, liền xoay đầu lại thì thấy nàng đã cắt đi cây đao vào người, xong lại móc từ trong người ra một cái bảng màu trắng và một cây viết. Đây là đồ dùng cho thợ lặn nghiên cứu, nó có thể giúp cho họ trao đổi với nhau trong nước, viết và xóa đi rất dễ dàng.

Những dụng cụ lặn khác của chúng ta đã lạc mất khi chạy trốn con cá mập, tuy nhiên món đồ này nhỏ và có thể giấu kỹ trong người nên không có mất.

Chỉ thấy Thạch Cúc viết “Hắn là ai vậy?”

Ta liền tiếp tục xem xét thì thấy trên cánh tay hắn có một vết sẹo.

Thạch Cúc lại viết “Hắn có đúng là cái tên du khách ngoại quốc kia không?”

Ta gật đầu, Thạch Cúc lại viết tiếp “Vậy thì tám bản đồ hắn là đang nằm trong người của hắn”

Ta liền lục soát trên người hắn nhưng ngoại trừ hộ chiếu và một ít đồ linh tinh cũng không có phát hiện gì. Sau đó ta liền lấy từ trong người ra một cái bảng và một cây bút, viết “Không tìm thấy bản đồ, nhưng ta tin chắc bảo tàng có thể nằm trong hang động này”

Thạch Cúc nhìn ta, trên mặt hiện lên vẻ kỳ quái, sau đó viết “Tại sao anh dám chắc như thế?”

Ta trả lời nàng “Cô xem mấy cái bình dưỡng khí này đi, chúng nó được chuẩn bị cho khoảng hai mươi bốn tiếng đó, nếu không phải tìm kiếm bảo tàng thì hắn cần gì chuẩn bị nhiều dưỡng khí như thế?”

Thạch Cúc nghe xong liền gật đầu.

Ta mở hộ chiếu ra xem, nhìn thấy hình và tên của hắn trên đó thì mới biết được họ tên của hắn là Peite Luck Leica. Lúc ấy ta còn hoài nghi tên này có thể là tên giả nhưng sau này tìm hiểu thì đó đúng là tên thật. Hắn là một người lính của Đức Quốc Xã (Nazi) (1) thuộc quyền chỉ huy trực tiếp của Hilter, và hắn cũng từng là một trong những người nhận được lệnh tham gia vận chuyển và giấu bảo tàng.

Thạch Cúc lại viết “Bây giờ chúng ta hãy đi tìm chung quanh xem.”

Ta gật đầu đồng ý.

Nếu xử sự theo bình thường thì nếu hai người chúng ta biết được nơi đây có chôn dấu bảo tàng của Rommel, lúc này phải chia nhau tìm nó mới phải nhưng chúng ta dường như cũng không có để ý đến, chỉ đưa mắt nhìn nhau.

Chúng ta nhìn nhau một hồi lâu thì Thạch Cúc lại dùng bảng viết vào một số chữ, sau đó đưa đến trước mặt ta, nàng viết “Vệ đại ca, ta tuyệt không có ý muốn hại anh đâu”

Ta gật đầu, viết trả lời nàng “Ta biết chứ, nhưng tại sao cô lại muốn hy sinh bản thân vậy?”

Thạch Cúc đột nhiên bơi đi, ta cũng không bơi theo nàng. Nàng bơi tới trước cửa động thì mới ngừng lại. Ta đoán nàng nhất định đang khóc, sau đó ta cũng bơi tới cửa động, từ một khe nhỏ nhìn ra ngoài thì thấy bên ngoài yên tĩnh vô cùng, chỉ có những dãy san hô nằm đó mà thôi, còn cá mập và những cuộc tàn sát của chúng đã biến mất không dấu vết.

Ta tại bơi trở vào sâu trong động, cẩn thận tìm kiếm xung quanh.

Chỉ trong chốc lát, Thạch Cúc cũng đã bơi tới bên người ta, cùng ta tìm kiếm nhưng chúng ta đều đã sử dụng ống dưỡng khí hết lần này tới lần khác vẫn không tìm kiếm được gì. Cái động này quả thực không có khả năng là nơi chứa bảo tàng bởi vì mỗi một khối đá ở đây đều là do thiên nhiên tạo nên, không hề có một chút dấu vết cải tạo của con người cả.

Tuy nhiên, tại sao tên Peite lại bơi vào trong động này, hẳn muốn làm gì đây?

Ta liền thôi không tìm kiếm nữa, rồi cùng Thạch Cúc bơi trở lại cửa động. hai người chúng ta dùng tất cả sức lực và hao phí hết một thời gian mới có thể di chuyển tảng đá chắn trước cửa động sang một bên, sau đó đồng loạt trôi lên mặt biển.

Sau khi hít được dưỡng khí tự nhiên của đất trời, ta cảm thấy khỏe khoắn hơn nhiều, tiếp đó ta nói “Chúng ta phải trở vào đất liền cho bằng được, sau đó thì hãy quay lại nơi này lần nữa, có chuẩn bị tốt mặt nước uống và thức ăn thì mới có thể tìm kiếm lâu dài được”

Thạch Cúc cười khỏ một chút nói “Đúng vậy, nhưng hiện tại chúng ta trở vào bờ bằng cách nào đây?”

Lúc này, trời đang lúc sáng sớm, chúng ta mặc dù không sợ cái lạnh của mùa đông nhưng là dưới ánh mặt trời chiếu xuống, môi của chúng ta đều đã khô và nứt nẻ hết. Bất luận nhìn về hướng nào thì cũng đều thấy một màu xanh ngắt của biển. Người ở trên thuyền đi trên biển có lẽ không thể cảm nhận được biển rộng và vĩ đại thế nào như chúng ta đâu, nhưng trầm mình dưới nước một thời gian dài cũng không tốt lắm.

Lúc này ta đang suy nghĩ làm cách nào để có thể trở lại đất liền thì đột nhiên tai ta nghe được tiếng máy thuyền truyền tới. Tiếp đó, ta thấy được phía xa xuất hiện một đốm đen nhỏ.

Thạch Cúc cũng nhìn thấy được đốm đen đó, nàng lập tức nói ngay “Có thuyền!”

Ta liền dặn dò nàng “Không nên hốt hoảng, bất luận bọn họ làm thế nào đi nữa thì cũng không thể nhìn thấy chúng ta ở đây đâu”

Thạch Cúc nói “Vệ đại ca, anh có tin chiếc thuyền đó là của bọn chúng không?”

Ta gật đầu nói “Có lẽ đúng là thế vì bây giờ không phải là mùa câu cá và cũng không phải mùa du lịch, không phải thuyền của du khách và ngư dân đâu”

Đốm đen nhỏ dần dần trở nên lớn hơn, chúng ta hiện có thể nhận ra đó là một chiếc thuyền rất lớn.

“Đợi nó tiếp cận thêm chút nữa thì chúng ta lại lặn xuống, chỉ hy vọng đám cá ma quỷ kia không có lần quần ở đây” Ta nói với Thạch Cúc.

Ta vừa mới dứt lời thì đã thấy hình ảnh của chiếc thuyền rõ ràng hơn nhiều. Trong lòng ta một mặt suy nghĩ, mặt khác nói “Thật kỳ lạ, chẳng lẽ tấm bản đồ đó đã rơi vào tay Tử Thần rồi sao? Chúng ta cứ dĩ dật dãi lao (2), núp vào dãy đá san hô dưới đó, nếu có người lặn xuống thì chúng ta có thể tiễn bọn họ về tây thiên, đừng do dự vì tên mafia nào cũng đáng chết cả”

Thạch Cúc ngẩng đầu lên nhìn ta “Vậy sau đó nữa thì làm thế nào?”

Ta mỉm cười nói “Sau đó hử, ta đang có một kế hoạch rất lớn và táo bạo đây”

Ta đem cái kế hoạch ta nghĩ ra nói với Thạch Cúc, lúc này chiếc thuyền đã đến rất gần, chúng ta liền lấy hơi lặn xuống rồi núp vào một dãy đá san hô.

Không bao lâu sau, chúng ta nhìn thấy được một cái bóng đen to lớn ở phía trên mặt biển.

Chiếc thuyền dường như dừng lại, sau đó chúng ta thấy được cái mỏ neo đang dần dần rơi xuống.

Bình dưỡng khí của chúng ta vẫn còn đủ để ẩn nấp khoảng hơn hai tiếng nữa. Chúng ta vẫn bình tĩnh chờ đợi. Quả nhiên, không có bao lâu sau đã có hai người lặn xuống.

Như ta dự liệu, hai tên này có trang bị đồ lặn, trên mặt có mang mặt nạ, tay thì cầm theo súng săn cá. Điều làm ta cao hứng chính là bọn họ không có mang theo thiết bị liên lạc với thuyền.

Ta thấy bọn họ bơi đến, trong đó có một người cầm một tấm bảng viết viết gì đó rồi đưa cho tên đồng bọn của hắn xem, sau đó cả hai liền bơi về dãy đá san hô.

Thạch Cúc lúc này cũng đã lấy cây đao ra, ta đưa tay lắc lắc ý bảo không cần phải dùng vũ khí. Hai người bọn chúng bơi dọc theo dây san hô rồi bơi tới trước mặt chúng ta. Hai người chúng ta liền chuẩn bị tư thế phóng tới bọn chúng, có khi muốn giải quyết kẻ địch là điều không dễ nhưng cũng có lúc lại dễ dàng đến kỳ lạ.

Chúng ta giống như một mũi tên lao nhanh tới, đầu chúng ta húc vào ngực bọn chúng!

Mặc dù bọn chúng có đeo mặt nạ nhưng cú va chạm đã chỉ rõ kết quả, phía trong mặt nạ đã chuyển màu hồng, đó là máu của bọn chúng chảy ra, bọn chúng tuyệt không thể sống thêm phút nào nữa!

Ta và Thạch Cúc hai người nhanh chóng kéo thi thể của bọn chúng vào trong động, sau đó lột hết đồ lặn trên người chúng rồi mặc vào. Tiếp đó chúng ta cầm lấy súng săn cá của bọn chúng rồi đeo mặt nạ vào.

Tất cả đều là một bộ phận trong kế hoạch của ta. Khoảng mười lăm phút sau chúng ta đã rời khỏi động và hướng mặt biển trời lên. Tuy nhiên trong thoáng chốc ta cảm thấy hình như trong kế hoạch của ta có chỗ nào đó không tốt lắm.

Nói cách khác là có một mắt xích nào đó đang phá vỡ kế hoạch của ta.

Tuy nhiên lúc này ta cũng không có nhiều thời gian để suy nghĩ nữa, ta và Thạch Cúc đã trôi lên mặt nước. Ta ngẩng đầu nhìn thì thấy chiếc thuyền đang ở cách đó không xa, trên thuyền có không ít người. Ta quay đầu rồi giơ cây súng ngoắc một cái ra hiệu cho Thạch Cúc, sau đó hai người chúng ta đồng loạt bơi tới chiếc thuyền. Chỉ trong chốc lát, chúng ta đã tới đích và leo thang lên thuyền.

Tuy nhiên, khi hai người chúng ta vừa bước lên boong thì đột nhiên ta thấy Thạch Tâm Nelly đứng đó cầm súng trong tay chĩa vào người của chúng ta, quát to “Đứng yên đó.”

Ta ngẩn người, cái mắc xích sơ hở kia ta còn chưa nghĩ ra nhưng hiện tại ta đã dám chắc chắn rằng trong kế hoạch của ta có sơ hở, bằng không thì Nelly làm sao có thể đi đối phó với đồng bọn mới vừa trở về như thế?”

Ta cơ hồ không có lo lắng, lập tức vung súng săn cá lên, bóp cò một cái, “phập” mạnh một tiếng, ta thấy cây súng Nelly đang cầm văng ra.

Tay phải của hắn bị trúng mũi tên của súng săn cá, đã vĩnh viễn không còn cầm súng mà bóp cò được nữa.

Ta xoay người một cái, đang muốn cùng Thạch Cúc nhảy xuống biển trở lại thì nghe được tiếng súng vang lên, bốn phía đã có mười người tay cầm súng vây quanh.

Lúc này Lục Thân Bất Nhận Phạm Bằng nhàn nhã bước tới, lạnh lùng nói “Đứng yên đó, cởi mặt nạ ra”

Chú thích:

(1) Đức Quốc Xã (Nazi): còn được gọi là Đệ tam Đế chế hay Đế chế Thứ Ba, tên viết tắt của Nationalsozialistische Deutsche Arbeiterpartei

(2) Dĩ dật đãi lao: Một trong tam thập lục kế trong binh pháp của Tôn Tử. Kế “Dĩ dật đãi lao” là lấy sự thanh thản để đối phó với hấp tấp, nhọc nhằn; dưỡng sức mà đợi kẻ phí sức.

Ta tuyệt không có con đường thứ hai để chọn vì thế ta hướng về Thạch Cúc gạt đầu ra hiệu rồi cởi mặt nạ xuống. Phạm Bằng vừa nhìn thấy là hai người chúng ta, nét mặt của hắn hiện ra vẻ cực kỳ kinh ngạc. Ta hiểu được sự kinh ngạc của hắn, hắn kinh ngạc vì chúng ta vẫn còn sống, hắn kinh ngạc vì cái bẫy hoàn hảo như thế tại sao cũng không giết chết được bọn ta.

“Thì ra là người” Hắn lạnh lùng nói, sau đó bảo trì khoảng cách an toàn với ta.

Ta nhìn về phía trái thì thấy Nelly đã được bọn thủ hạ mang đi bằng bó vết thương, ta lập lên tiếng “Ta muốn gặp Tử Thần”

Phạm Bằng cười ha hả, nói “Tử Thần hả? Ông ta đang chơi bài ở thiên đường cờ bạc Monte Carlo (1) đấy”

Ta ngẩn người nói “Hắn vẫn chưa tới đây?”

Phạm Bằng liền hỏi lại “Ông ta đến làm gì?”

Lời nói của hắn làm ta suy nghĩ hoài cũng không ra, chuyện này có liên quan đến bảo tàng mà Tử Thần cũng phó thác cho mấy tên này. Tử Thần đối với Lục Thân Bất Nhận Phạm Bằng này có lòng tin như thế sao?

Ta hít một hơi nói “Phạm Bằng, ta đối với ngươi không thể không bội phục, tại sao chúng ta vừa lên đây thì ngươi liền biết là chúng ta?”

Về mặt Phạm Bằng cao hứng, nói “Ngươi sơ suất quá đấy, đã để cái bảng nổi lên mặt nước”

Trong lòng ta liền thầm mắng chính mình thật đáng chết mà, sao lại làm ra việc quá sơ suất như thế.

Đó chính là cái mắt xích sơ hở mà ta đã nghĩ không ra.

Khi chúng ta húc đầu vào hai tên dưới đáy biển thì cái bảng dùng để viết liên lạc rơi khỏi tay hắn và nổi lên mặt biển, ta thật sơ suất không để ý. Cho dù là tên gốc thì khi thấy được cái bảng nổi lên cũng có thể đoán biết chuyện gì đã xảy ra.

Ta đã không còn tâm tư để ý tới cái gì nữa, bởi vì ta cảm thấy ta và Thạch Cúc đều có thể sống không lâu nữa. Phạm Bằng đưa cặp mắt quái vật của hắn nhìn ta chăm chăm, một hồi lâu sau mới nói “Được rồi, ngươi đã tìm ra được cái gì chưa?”

Ta liếc mắt nhìn xung quanh một chút, nói “Ta tìm ra cái gì, hiện tại các ngươi không phải đã biết, sao còn hỏi nữa?”

Trên mặt Phạm Bằng hiện ra một nụ cười âm hiểm, hắn gỡ cái mắt kính xuống, thổi vào kính một hơi rồi lau lau nó, ta lúc này mới nhìn thấy được màu mắt của hắn có màu xanh nhạt, đây là màu mắt chỉ có người âm độc mới có thể sở hữu.

Ta từng vài lần rơi vào trong tay của Tử Thần, tình cảnh đương nhiên là cực kỳ nguy hiểm, nhưng cho tới bây giờ ta cũng không có kinh hoảng qua bởi vì Tử Thần mặc dù là tên cùng hung cực ác nhưng hắn cũng mang trong người một chút phong cách của lục lâm hảo hán Trung Quốc, hiểu được cái gọi là “đạo nghĩa lục lâm”, nhưng cái tên Lục Thân Bất Nhận này lại là sản phẩm của phương tây, loại cùng hung cực ác như hắn làm sao có thể dễ dàng buông tha cho con mồi đã rơi vào trong tay.

Hắn lau kính xong lại chậm rãi đeo nó lên mặt, sau đó hơi nghiêng đầu nói “Lục soát người bọn chúng”. Ngay lập tức có bốn tên thủ hạ tiến lên, hai người hướng ta đi tới, còn hai người thì đi về phía Thạch Cúc.

Đây là cơ hội duy nhất của chúng ta, ta lập tức dùng tiếng Trung nói với Thạch Cúc “Đội bọn chúng gần thì lập tức ra tay nhé, sau đó nhảy xuống biển”

Thạch Cúc liền đáp “Biết!”

Hai người chúng ta nói một trả lời, Phạm Bằng tự nhiên nghe không hiểu, hắn lập tức hung hăng nói “Các ngươi vừa nói cái gì?”

Ta nói “Ta kêu cô ấy đừng tỏ ý chống cự”

Phạm Bằng cười lạnh một tiếng nói “Ngươi cũng biết điều đấy”

Lúc này hai tên thủ hạ của Phạm Bằng đã đứng trước người ta, ta hơi nghiêng đầu nhìn qua thì thấy mặt của Thạch Cúc đang tỏ vẻ hết sức khẩn trương. Hai tên đứng trước nàng lúc này đang cười hì hì. Ta đột nhiên quát to một tiếng, chuyển thân một cái đã bắt được hai tên đứng trước mặt.

Cũng trong lúc đó Phạm Bằng phát ra một tiếng kêu, tiếng súng lập tức vang lên, ta dùng tốc độ nhanh nhất ném hai tên kia ra xa rồi chuyển người hướng phía biển phóng xuống, mãi cho đến khi ta rơi xuống biển, ta vẫn nghe được tiếng súng nổ dày đặc!

Thân hình vừa rơi vào trong nước thì ta cũng đã thấy Thạch Cúc rơi xuống, tuy nhiên nơi nàng bơi qua, nước biển xanh ngắt có hai dãy màu đỏ kéo dài.

Ta lập tức hiểu ra Thạch Cúc đã bị thương, nhất định là bị thương trong loạt nổ súng vừa rồi, hơn nữa thương thế rất nghiêm trọng, nếu không thì máu của nàng sẽ không chảy ra nhiều và hình thành hai dãy

màu đỏ như thế. Ta liền lập tức bơi về phía nàng. Thạch Cúc lúc này vẫn chưa hôn mê nhưng nàng cũng đã đuối sức rồi.

Lúc này mặc dù chúng ta đã thoát khỏi tay Phạm Bằng nhưng tình cảnh cũng không hay.

Phạm Bằng có thể phái thủ hạ đuổi theo bọn ta, nếu có tài bắn súng một chút thì trong khoảng cách hai mươi thước dùng súng săn cá để bắn một mục tiêu lớn như chúng ta không phải là chuyện khó.

Hơn nữa, Thạch Cúc lại đang bị trọng thương, ta nhìn qua một chút thì thấy nàng bị thương hai chỗ, một chỗ trên đùi phải, vết thương này không đáng lo lắm, tuy nhiên một vết thương khác lại nằm dưới vai trái, ta sợ rằng viên đạn đã ghim vào nội tạng của nàng.

Chúng ta không thể ở dưới biển được thêm phút nào nữa, ta thì không sao nhưng Thạch Cúc thì phải được chữa trị. Vả lại, vùng biển này có cá mập, không may bọn chúng kéo đến là tàn đời.

Sắc mặt của Thạch Cúc hiện tại đã biến hóa thành màu nước biển, ta liền suy nghĩ một chút thấy rằng không còn con đường nào để chọn lựa nữa, ngay lập tức ta hạ quyết định, ôm Thạch Cúc bơi ngược về phía chiếc thuyền.

Ta ôm Thạch Cúc bơi được một khoảng thì đã nghe được tiếng cười to của Phạm Bằng. Ta lập tức kêu lớn “Phạm Bằng, mau quăng phao cứu sinh xuống đây đi”

Miệng Phạm Bằng vẫn phát ra tiếng cười làm kẻ khác khó chịu, ta hít một hơi nói “Phạm Bằng, nếu người không cứu chúng ta thì thần tài cũng sẽ tạm biệt người”

Phạm Bằng hạ lệnh một tiếng, rồi sau đó có hai sợi dây nổi phao cứu sinh quăng đến chúng ta. Ta thở dài một hơi, đưa tay nắm lấy, trong chốc lát đã trở lại boong thuyền.

Ta lập tức đặt Thạch Cúc nằm xuống boong, dùng phương pháp hô hấp nhân tạo để cho nàng ói ra nước biển đã nuốt vào, sau đó nói lớn “Có bác sĩ ở đây không? Mau cấp cứu đi”

Phạm Bằng dựa vào lan can thuyền, nói “Không có”

Ta trừng mắt đứng lên nói “Phạm Bằng, người nghe ta nói đây -”

Ta nói chưa hết lời thì Phạm Bằng đã lạnh lùng thốt lên “Ở chỗ này, người có quyền nói là ta, không phải người.”

Ta lấy lại bình tĩnh nói “Đúng, nhưng Phạm Bằng à, trước ba trăm triệu mỹ kim thì người cũng không thể lên tiếng đâu!”

Phạm Bằng nhìn ta một hồi lâu rồi nói “Trên thuyền không có bác sĩ”

Ta nhìn về Thạch Cúc thì thấy nàng phát ra một tiếng rên rỉ, đôi mắt cố gắng mở ra, dùng ánh mắt rất u oán nhìn vào ta. Ta cảm thấy trong lòng đau nhói, nói “Phạm Bằng, mau trở về Bastia, chỉ cần có thể cứu sống cô ấy, ta sẽ khai hết bí mật ta tìm được cho người nghe”

Phạm Bằng cười ha ha bước về hướng ta, ta hiện đứng yên không nhúc nhích.

Phạm Bằng bước tới trước mặt ta, sau đó phun khói thuốc vào mặt ta, nói “Hút thuốc không?” Không đợi ta trả lời, hắn lập tức giơ tay lên tát vào mặt ta hai cái!

Hai gò má của ta cảm thấy nóng bừng bừng, đó không phải đau đớn, tuy nhiên ta chưa bao giờ gặp qua chuyện bị sỉ nhục như vậy.

Nếu chỉ có mình ta thì ta nhất định sẽ lập tức ra tay tiễn Phạm Bằng về với Chúa nhưng ta cũng kiên nhẫn không động. Phạm Bằng cười lạnh vài tiếng rồi lui về phía sau một chút nói “Người hiểu được chưa?”

Ta nuốt cơn giận nói “Đã hiểu, Phạm Bằng tiên sinh.”

Phạm Bằng nói tiếp “Tốt, chúng ta trở về Bastia”

Tiếng máy thuyền vang to lên rồi chạy về phía Bastia. Ta cúi người xuống xem xét thương thế của Thạch Cúc, nàng đang cố gắng giơ tay lên để vào hai má ta, sau đó nhẹ nhàng vuốt ve, trong mắt nàng nước mắt tuôn tuôn.

Ta thấp giọng nói “Cô đừng sợ”

Môi Thạch Cúc mấp máy nói “Vệ đại ca, ta không sợ gì cả, ta hỏi anh, có phải anh đối với bất cứ người nào, đều cũng tốt như vậy phải không?”

Ta cười khỏ nói “Ta đối với cô có cái gì tốt chứ? Ta chỉ vì chính bản thân ta mà thôi!”

Thạch Cúc cố lắc đầu nói “Không, ta biết, anh là..... vì ta....!”

Ta liền vung tay điểm vào huyệt đạo trên người của nàng, sau đó nói “Cô đừng cố gắng nói nữa, hãy cố nghỉ ngơi một chút đi”

Thạch Cúc nắm chặt tay ta, một câu cũng nói không ra lời. Ta nhìn thẳng Phạm Bằng nói “Khi thuyền cập bờ, xin hãy đưa Thạch tiểu thư đến bệnh viện, sau đó người có thể nghe được những lời nói thật của ta”

Phạm Bằng nở nụ cười âm hiểm, mũi chân của hắn nhịp liên tục, có vẻ hết sức đắc ý. Không có bao lâu thuyền đã cập bờ.

Nhưng lúc này Thạch Cúc cũng đã lâm vào tình trạng bán hôn mê, nàng không ngừng kêu tên ta.

Phạm Bằng liền ra lệnh cho bọn thủ hạ mang Thạch Cúc đến bệnh viện.

Ta đứng đó đưa mắt nhìn bọn chúng mang Thạch Cúc đi cho đến khi khuất bóng, ta mới xoay người lại. Phạm Bằng lạnh lùng hỏi ta “Được rồi, người nói đi, có tìm thấy cái gì không?”

Ta hít một hơi, trong lòng đang suy nghĩ. Thị trấn kia chỉ có duy nhất một bệnh viện, nếu từ cảng đi tới đó thì khoảng chừng hai mươi phút sau có thể tới được.

Tuy nhiên tại thị trấn nhỏ này, bác sĩ cũng không có tay nghề cao lắm nhưng họ cũng sẽ có khả năng cấp cứu cho Thạch Cúc. Hiện tại Thạch Cúc cũng an toàn.

Chỉ cần ta có thể trì hoãn thời gian thêm nửa tiếng nữa thì ta có thể có cơ hội thoát khỏi tay bọn chúng.

Ta suy nghĩ không bao lâu, sau đó nói “Ta sẽ nói bí mật cho người nghe tại đây, lên bờ đi chứ?”

Phạm Bằng lạnh lùng thốt “Không cần!”

Lúc này Thạch Tâm Nelly cũng đã đi đến, tay phải của hắn đã được băng bó cẩn thận, cổ hắn đeo một sợi dây buộc vào cánh tay để giữ cho nó khỏi động đậy, đó chính là kết quả của cây súng săn cá gậy ra.

Hắn bước đến gần ta, ngay khi hắn giơ tay lên định động thủ thì Phạm Bằng đã kịp thời quát lên ngăn hắn “Nelly, chờ hắn khai ra rồi xử hắn cũng không muộn”

Nelly xoay người lại hung hăng nói “Hắn sẽ không khai bất cứ cái gì, bọn người Trung Quốc rất cứng đầu, không dễ dàng khuất phục địch nhân đâu, điều này chẳng lẽ người không biết sao?”

Phạm Bằng vừa nghe hắn nói xong, sắc mặt liền trầm xuống.

Nelly còn muốn nói thêm nữa thì Phạm Bằng liền ngắt lời hắn “Đủ rồi Nelly, tên này hãy để ta nói chuyện!”

Toàn thân Nelly bất động, cho tới bây giờ ta cũng chưa từng thấy qua một người có tư thế và vẻ mặt hùng dũng người khác như vậy, ngay cả Phạm Bằng nhìn thấy cũng giật mình.

“Được,” Nelly nói “được, chờ người hỏi hắn xong thì tới phiên ta”

Phạm Bằng tiến về phía Nelly đưa tay vỗ vỗ vai hắn, miệng nói vài câu nhưng hắn liền né tránh, hơn nữa hắn dường như không quan tâm đến lời nói của Phạm Bằng, liền bỏ vào trong cabin.

Trong nháy mắt ta thấy được bàn tay của Phạm Bằng nắm chặt lại, vẻ mặt cũng hiện ra vẻ cực kỳ phẫn nộ.

“Phạm Bằng,” Ta nhân cơ hội này nói khích hắn “ta nghe nói Mafia của các người có quy tắc là phải tuyệt đối phục tùng và tôn trọng những người đứng đầu của tổ chức!”

Ta vừa mới nói xong, thân hình Phạm Bằng nhanh như gió lốc xoay người lại hét lớn “Câm cái miệng thối của người lại”

Ta chỉ im lặng nhún vai một cái. Phạm Bằng giơ tay lên ra hiệu cho bốn tên thủ hạ xong rồi cũng bước vào trong cabin, bốn tên thủ hạ liền áp giải ta đi theo phía sau hắn.

Phạm Bằng từ khi bị ta chơi một vỏ tại kho hàng, hắn đã thông minh hơn rất nhiều, hắn vẫn giữ khoảng cách an toàn với ta.

Lúc này nếu ta muốn phóng tới tấn công hắn thì thân thể ta sẽ ngay lập tức biến thành tổ ong.

Bởi vậy, ta đành phải đi theo bọn chúng vào trong cabin. Ta ngồi xuống đối diện với Phạm Bằng, còn bọn thủ hạ thì một tên đứng ở giữa, hai tên đứng ở hai bên cầm súng đứng bất động chĩa vào ta, còn một tên khác thì đứng phía sau lưng dí sát nòng súng vào gáy ta.

Mấy cây súng chúng cầm là súng máy tự động, chỉ cần một cử động nhỏ nơi cò súng thôi là sẽ làm cho người bị bắn trúng mang theo bộ dáng khó coi xuống hoàng tuyền. Tuy nhiên, trong lòng ta cũng mừng thầm vì có một tên đứng rất gần sau lưng ta, với thân pháp của ta mà động thủ thì chỉ trong chốc lát thôi có thể chế ngự được hắn. Tên này nằm trong mục tiêu giải quyết đầu tiên của ta, ngay lúc hắn dí nòng súng vào gáy ta thì ta đã nhanh chóng quyết định mục tiêu rồi.

Thời gian trôi rất nhanh, thoáng chốc trời đã tối sầm.

Lúc này chiếc thuyền đã cập vào cảng. Bọn thủ hạ trên thuyền liền mở máy phát điện, ánh sáng trong cabin bỗng sáng lên.

Sau khi an tọa, Phạm Bằng liền nói “Ta hy vọng trong lời nói của Nelly không có người”

Ta cười lạnh một chút nói “Điều này cũng tự nhiên thôi, giống như người Ý của các người, trong biển người Trung Quốc cũng có loại người hèn nhát giống ta đây, bất luận quốc gia nào cũng có người như vậy, mỗi người dân đều có tính cách hoàn toàn khác nhau, điểm này người cũng biết mà!”

Phạm Bằng chuyển động thân người trên sofa một chút rồi lại nói “Bây giờ người nói đi!”

Ta làm ra vẻ không hiểu nói “Ta thật không hiểu tại sao các người đã có bản đồ trong tay rồi mà còn muốn ta khai gì nữa”. Ta đã nhìn thấy tám bản đồ đặt trên một cái bàn bên cạnh Phạm Bằng cho nên mới hỏi như thế.

Phạm Bằng nói “Tám bản đồ -”, hắn chỉ nói mấy chữ này liền không nói nữa, sau đó kêu ta “Tiếp tục đi”

“Được,” Ta hít một hơi nói “mưu kế cao thâm như thế có lẽ là do Tử Thần sắp xếp, người chỉ theo lệnh thì hành mà thôi, chúng ta cũng không có bị nổ chết!”

Phạm Bằng cười nói “Các người cũng may mắn đấy, như vậy cũng có thể sống sót”

Ta lại nói “Tuy nhiên chúng ta vô tình phát hiện ra một hang động dưới đáy biển, ở trong động ta tìm được thi thể của Peite Luck Leica, hắn bị cá mập cắn chết!”

“Peite Luck Leica là ai?”

“Hắn là người Đức, ta nghĩ rằng tám bản đồ đó là do hắn sao lại bởi vì hắn là lính của Đức Quốc Xã (Nazi)”

Phạm Bằng gật đầu nói “Người đã phát hiện ra cái gì?”

Ta làm bộ suy nghĩ một lúc lâu. Phạm Bằng không chờ được lạnh lùng hét lên “Mau khai thật đi!”

Ta lúc này không thể tránh né được nữa đành nói “Được, ta khai thật, trong hang động đó có bốn chiếc xe tăng”

Ta nói xong liền nhìn thấy trong mắt của Phạm Bằng bắn ra sự tham lam, ngay cả bọn thủ hạ của hắn trong mắt cũng tràn ngập sự vui mừng và tham lam đó! Ta làm ra giọng hết sức kích động nói “Chúng ta mở một trong những chiếc xe tăng đó, Phạm Bằng, ta dám cá rằng cả đời của người cũng chưa từng thấy qua nhiều bảo vật như vậy đâu, nó còn hơn trong câu chuyện nghìn lẻ một đêm nữa đấy”

Phạm Bằng cũng không hổ là thủ lĩnh trong băng đảng, dù bị câu chuyện hư cấu của ta làm cho sự tham lam trong lòng dâng lên nhưng trong chốc lát hắn cũng lấy lại bình tĩnh.

“Thật không?” Hắn lạnh lùng thốt lên “Có chứng cứ gì chứng minh cho lời nói của người?”

“Chúng có hủ, có đây!” Trong lúc ta đang kể chuyện thì ta cũng suy nghĩ ra được một đối sách rất hay, ta đưa tay vào trong người lấy ra một vật cầm trong tay rồi bước lên phía trước nói “Hãy xem đi! Đây là đồ ta thuận tay nhất được”

Thoáng trong lúc đó, tiếng hít thở bên trong cabin đột nhiên dồn dập hẳn lên khi nhìn thấy trong tay ta phát ra một ánh sáng màu lam long lanh và đẹp đẽ, không gì so sánh được.

Vật phát ra ánh sáng màu lam xinh đẹp và hấp dẫn như thế là một viên lam ngọc hình lục giác to khoảng cái móng tay.

Ta tin chắc tên Phạm Bằng cũng có nghề trong việc giám định châu báu. Ta thấy hấn vung tay lên, lấy cái kính đang đeo ném bỏ, con người cơ hồ muốn rời khỏi hốc mắt.

Viên lam ngọc như thế này trên thế giới không có quá ba viên, là một báu vật vô giá. Đây là vào hai năm trước tại Ấn Độ, ta giúp quốc vương làm một việc và ông ta đã tặng nó cho ta, vì ta cũng thích cái màu sắc mộng ảo của nó cho nên đã nhận lấy và đeo bên người, lúc này ta lấy nó ra làm chứng cứ.

Phạm Bằng và bọn thủ hạ không tự chủ được tiến về phía ta. Ta biết trong lòng bọn chúng nhất định đang nỗ lực tính toán rằng với loại ngọc như thế thì có thể mang lại cho chúng sự sung sướng như thế nào, tuy nhiên đây là điều ta đang mong chờ.

Sự thật ta cũng biết, viên lam ngọc xinh đẹp này đã thôi miên tất cả bọn chúng, bọn tham lam này tạm thời đã quên hết mọi thứ trên đời.

Ta đưa tay vẫy vẫy Phạm Bằng, hấn đi tới gần rồi hơi cúi đầu xuống xem viên ngọc trong tay ta, bất thành linh ta nắm chặt tay cầm ngọc lại rồi xuất một quyền đánh móc vào cầm của hấn.

Chuyện xảy ra quá bất ngờ khiến cho bọn chúng không kịp phòng bị, một quyền này ta sử dụng tới tám phần công lực. Sau khi Phạm Bằng trúng một quyền của ta, cả thân thể hấn bay lên đập vào cây đèn treo trên trần nghe cái “xoảng”, bên trong cabin liền trở nên tối đen như mực.

Ta không đợi bọn mafia kịp hiểu ra chuyện gì, thân hình ta liền di chuyển, trước đó ta đã để ý ghi nhớ tất cả phương hướng trong cabin, ta vội phóng tới cái bàn để bản đồ rồi chụp lấy bản đồ nhét vào người, sau đó phóng ra ngoài.

Cho đến khi ta rời khỏi cabin thì nghe được tiếng súng đinh tai nhức óc vang lên bên trong, nhưng chỉ trong chốc lát đã ngừng lại. Điều này chứng tỏ bốn tên Mafia đã bắn lẫn nhau và có cùng chung kết cục.

Ngay sau đó, ta thấy được Nelly và mấy tên thủ hạ vọt tới, ta lại lui vào trong cabin, phóng tới một thi thể nhét cây súng lên, không để cho Nelly có cơ hội nổ súng, ta liền đứng lên, bóp cò!

Tiếng súng vang lên chói tai, đạn bay vèo vèo về phía bọn Nelly. Khoảng chừng năm phút sau, ta thấy tất cả đều yên lặng, ta vụt cây súng qua một bên rồi rời khỏi thuyền phóng lên bờ.

Sau đó, ta liền tìm một góc tại cảng ẩn núp vì ta thấy xe cảnh sát chạy đến. Đó là cảnh sát đang tìm kiếm bọn tội phạm Mafia. Ta đợi cho đến khi tất cả cảnh sát đều lên thuyền thì ta rời khỏi nơi ẩn núp và chạy đến bệnh viện.

Ta đoán cảnh sát khi nhìn thấy hiện trường sẽ cho rằng Nelly và Phạm Bằng đã tự bắn lẫn nhau mà chết bởi vì mấy tên thủ hạ của Phạm Bằng thì chết ở trong cabin, còn Nelly và thủ hạ của hấn thì chết ngoài cabin. Tuy nhiên cho đến sáng ngày mai ta xem báo thì mới biết được phán đoán của ta không đúng, Lục Thân Bất Nhận Phạm Bằng vẫn chưa chết!

Hấn trúng một quyền của ta, thân thể bay ra xa khoảng sáu bảy thước đụng vào cây đèn làm nó vỡ tan, sau đó đập xuống đất, còn bốn tên mafia khác thì do đèn tắt không thấy gì nên bắn loạn xạ nhưng cũng không có trúng hấn! Tuy nhiên khi trúng một quyền của ta, do thân thể hấn bay lên cao nên vô hình đã hóa giải một số lực đạo, vì thế đập xuống đất vẫn không gãy đi, nhưng hấn cũng bị thương nặng.

Phạm Bằng được cảnh sát tìm thấy. Họ cho rằng là Nelly muốn giết hấn và hấn may mắn thoát khỏi vụ này. Cục cảnh sát Corsica đã đưa hấn trở về Paris nhưng cục cảnh sát Paris cũng không có chứng cứ gì để buộc tội hấn bởi vì hấn được xem như người bị hại, họ chỉ lấy khẩu cung rồi thả hấn. Mấy ngày sau nữa, ta đọc báo thì thấy đăng rằng cảnh sát đã phát hiện ra một cây súng có dấu vân tay lưu lại trên đó, họ đang

trong vòng điều tra. Tuy nhiên trong tương lai thì báo chí cũng sẽ không đăng thêm tin tức nào nữa cho vụ án này.

Chú thích:

(1) Monte Carlo: nổi tiếng là thiên đường cờ bạc thuộc Monaco, Pháp

8. Tử Thần Đích Mật Nguyệt (tuần Trăng Mật Của Tử Thần)

Lúc ấy, ta dùng tốc độ nhanh nhất chạy tới bệnh viện. Trước khi đó ta cũng đã cẩn thận đem bản đồ giấu vào người. Vào đến phòng bệnh trong bệnh viện, ta thấy được Thạch Cúc đang nằm ở trên giường bệnh. Sắc mặt nàng tái nhợt, trên vai và đùi nàng đều được băng bó. Nàng vừa nhìn thấy được ta, đôi môi liền mấp máy nhưng một chữ cũng nói không ra.

Trong phòng bệnh chỉ có Thạch Cúc và một cô y tá. Ta thấy Thạch Cúc đang mặc áo dành cho bệnh nhân không tiện ra ngoài nên ta liền lấy ra từ một trăm mỹ kim đưa cho cô y tá nói “Tiểu thư, ta muốn mua bộ quần áo trên người của cô, nhanh, hãy mau cởi nó ra đi”

Cô y tá vừa đưa tay tiếp nhận tiền, đột nhiên ngậy người một chút rồi ngắt đi.

Ta đã ra tay đánh cô ấy ngắt xủ, sau đó cởi bộ đồ y tá của cô ấy ra. Do trời đang mùa đông nên cô y tá mặc áo trong rất dày, vì vậy ta cũng không lo lắm. Cho tới bây giờ ta cũng chưa từng ra tay đánh qua một người phụ nữ nào để cưỡng đoạt áo của người ta, tuy nhiên giờ phút này ta lại bất chấp tất cả.

Sau đó, ta đưa đồ cho Thạch Cúc thay và mang cô y tá đặt lên giường rồi dùng ga trải giường buộc thân thể cô ta lại. Đột nhiên cô y tá tỉnh lại, không đợi nàng hét lên ta liền nói “Một trăm mỹ kim cũng đủ cho cô mua mười bộ xinh đẹp hơn nhiều. Thật xin lỗi, chúng tôi tuyệt không có ý xấu gì đâu, chỉ bởi vì có chuyện rất khẩn cấp nên mới làm vậy thôi, cô thông cảm!”

Cô y tá đưa mắt nhìn ta rồi nhìn xuống tấm ga đang buộc chặt thân thể, sau đó bắt đầu chảy nước mắt và hét lớn.

Lúc ấy, ta đương nhiên trở tay không kịp, nhưng vừa quay đầu lại nhìn thì đã thấy Thạch Cúc đã thay xong quần áo rồi. Tuy nhiên những người khác trong bệnh viện cũng đã nghe được tiếng hét của cô y tá kia và đang chạy đến. Ta vội vàng ôm lấy Thạch Cúc rồi nhảy từ cửa sổ ra ngoài. Trở về tới khách sạn Ngân Ngư, quay lại phòng, ta mới thở dài một hơi, rồi đem chuyện đã phát sinh kể cho Thạch Cúc nghe.

Thạch Cúc lo lắng nói “Nếu cảnh sát đến tìm đến chúng ta thì phiền toái đấy”

Ta cười nói “Sẽ không ai đến làm phiền chúng ta đâu, bản đồ đang nằm trên người của ta, chúng ta có thể đi Rome chuẩn bị dụng cụ lặn biển xin hơn và sau đó quay lại đây. À trước đó, chúng ta cũng ghé Monte Carlo một chút để tìm kiếm Tử Thần, không chừng có thể gặp được hắn”

Miệng của Thạch Cúc hiện lên một nụ cười đầy mệt mỏi nhưng cũng rất ngọt ngào. Nàng nằm ngả đầu vào khuỷu tay ta, thấp giọng nói “Vệ đại ca, hôn ta đi!” Ta cúi đầu xuống hôn nhẹ vào trán nàng, nàng liền thở dài. Ta biết nàng thở dài vì hy vọng ta hôn vào môi nàng không trở thành hiện thực.

Không bao lâu sau nàng liền thiếp đi. Ta không dám động đậy sợ phá giấc ngủ của nàng cho nên ngồi bất động tại sofa, sau đó cũng ngủ luôn. Sáng hôm sau, Thạch Cúc đã khỏe hơn và có thể đi lại.

Khi ta còn chưa kịp đặt câu hỏi thì nàng đã giải thích với ta, nguyên lai hai tên mafia khi trên đường mang nàng đến bệnh viện thì nàng đã lấy thuốc trị thương bí truyền đổ vào vết thương, cái mà bệnh viện làm chỉ là lấy đầu đạn ra dùm nàng mà thôi.

Ta đọc báo sáng thì mới biết được tin Phạm Bằng vẫn chưa chết. Hiện tại hắn đang nằm trong bệnh viện. Ta cũng biết mặc dù Phạm Bằng chưa từng khai cái gì với cảnh sát nhưng bọn mafia còn lại cùng với mấy tên lâu la Mã Phi Á nhất định là biết được chuyện xảy ra. Vì vậy, chúng ta liền lập tức rời đi Bastia, ngồi thuyền đến Nice (1). Đương nhiên, chúng ta chỉ là tạm thời rời đi mà thôi, chúng ta vẫn còn muốn quay trở lại đây.

Hai ngày sau, chúng ta đã có mặt tại một khách sạn tại Monte Carlo.

Trên đường đến Monte Carlo, ta và Thạch Cúc đã cùng xem xét tấm bản đồ. Tại dấu chấm trên bản đồ, chúng ta phát hiện ra đó là nơi chúng ta đã từng đi qua, nhưng nơi đây cũng không có chôn cất bảo tàng gì, thật không biết tại sao tên Peite Luck Leica kia lại mang nhiều bình dưỡng khí tới cái động đó để làm gì nữa. Peite đã chết, chuyện này chỉ sợ cũng vĩnh viễn chôn theo hắn.

Tuy nhiên, mấy dòng chữ ở phía sau tấm bản đồ thì trước đó ta cũng chưa từng xem qua. Hiện tại xem kỹ thì thấy chữ viết trên đó rất mờ và đã phai đi theo thời gian cho nên chúng ta cũng không rõ nó viết cái gì. Ta và Thạch Cúc đã tốn không ít thời gian mới có thể tìm ra những chữ chính xác. Nguyên văn của nó cũng không giống như là một đoạn nhật ký hàng hải mà ta đã tưởng trước đó.

Đoạn văn như sau “..... một nhiệm vụ kỳ quái được ban ra làm cho toàn bộ người trên thuyền bối rối không thôi, ta cứ tưởng rằng có nhân vật quan trọng nào đến. Nhưng khi hắn đến, hắn đã mang theo sáu thuộc hạ và sáu chiếc xe tăng. Từ chiếc xe tăng họ mang nhiều chiếc rương lên thuyền. Ta cũng nâng thử chiếc rương thì thấy mỗi cái nặng vô cùng. Sau đó thuyền rời khỏi cảng Bastia, ra ngoài khơi thì dừng lại. Mấy người trên thuyền mang theo những cái rương lặn xuống nước, ta nghĩ điều này thật không bình thường chút nào nhưng chúng ta lại được lệnh không giữ kín bí mật. Ta nhớ rõ nơi chúng ta đã lặn xuống, đó là tại vĩ độ 42°8'72”, kinh độ là.....”

Đây là chỗ quan trọng nhất nhưng chữ số đã phai đến nỗi không rõ là chữ gì nữa nên không có cách nào tìm ra được chữ số liên quan chính xác. Ta không thể chỉ bằng sự tưởng tượng mà điền vào mấy con số, ta tin chắc Phạm Bằng nói câu “Tấm bản đồ -” kia là đang ám chỉ “bản đồ đã khuyết số của kinh độ”. Ta cũng đoán người ghi lại đoạn văn này cũng đã nghi ngờ đó là bảo tàng cho nên hắn mới nhớ kỹ phương vị như vậy và ghi lại. Mặc dù không biết số kinh độ nhưng vĩ độ lại được ghi hết sức chính xác, vì vậy trong lòng ta và Thạch Cúc đều dâng lên quyết tâm tìm kiếm kho bảo tàng này cho bằng được.

Chúng ta tới Monte Carlo và thuê hai phòng tại một khách sạn xinh đẹp, sau đó ta và Thạch Cúc liền tắm rửa thay đồ.

Tiếp theo, ta liền điện thoại cho người quản lý của ta bảo anh ta chuyển tiền cho ta. Hắn mặc dù làm theo lời ta nhưng cũng nhấn lại một câu, khuyên ta đừng nên trầm mê vào bài bạc.

Ta tin chắc rằng lời của Phạm Bằng nói “Tử Thần đang ở tại Monte Carlo” đó là sự thật.

Tuy nhiên sau đó liên tiếp ba ngày, ta và Thạch Cúc đã tìm đến rất nhiều casino nhưng cũng không có phát hiện ra tung tích của Tử Thần.

Thương thế của Thạch Cúc đã khỏi hẳn. Vào ngày thứ tư khi chúng ta chuẩn bị rời đi Monte Carlo thì đột nhiên có tiếng gõ cửa. Ta mở cửa thì thấy có một người phục vụ tay cầm một cái khay đựng một tấm danh thiếp đưa cho ta. Trong lòng ta cảm thấy hết sức kỳ quái bởi vì chúng ta ở tại Monte Carlo này hầu như không có người nào biết cả. Lúc đó, Thạch Cúc cũng đang ở trong phòng của ta.

Ta lập tức cầm tấm danh thiếp lên, vừa nhìn vào ta không khỏi ngẩn người. Tên trên tấm danh thiếp xin thứ lỗi ta không thể tiết lộ. Hắn chính là người ta đã gặp mặt trước đó và ta gọi hắn là Nelson.

Ta liếc mắt nhìn về Thạch Cúc một cái, nói “Tất cả mọi chuyện sẽ do ta ứng phó, cô đừng lên tiếng nhé”

Thạch Cúc cũng thấy được tên trên tấm danh thiếp này, nàng gật đầu.

Ta liền nói với người phục vụ “Hãy mời vị tiên sinh đó đến đây”

Người phục vụ “vâng” một tiếng rồi đi khỏi. Chỉ trong chốc lát, đã có tiếng gõ cửa vang lên, ta lớn tiếng nói “Xin mời vào, Nelson tiên sinh”

Nelson đẩy cửa bước vào, mặt hắn đầy vẻ tươi cười nói “Xin chào Vệ tiên sinh, Thạch tiểu thư, chúng ta lại gặp nhau!”

Ta không biết dụng ý của hắn đến đây là gì nhưng trước đó ta cũng đã định ra chủ ý là tuyệt không cùng cảnh sát có quan hệ gì cả.

“Hoan nghênh! Hoan nghênh!” Mặt ta cũng tràn đầy vẻ tươi cười nói, “ở casino thắng được nhiều không?”

Nelson cười ha ha rồi ngồi xuống. Thạch Cúc rót ba ly rượu rồi mang ra. Hấn cầm ly lên uống một hơi hết nửa ly, và dường như tinh thần phấn chấn hơn khi có rượu vào, mặt hấn đỏ hết cả lên, đang nói chuyện về các cảnh sát của Monte Carlo, hấn đột nhiên chuyển đề tài “Vệ tiên sinh, bản thân ta rất bội phục cách làm người của anh nhưng ta cũng không tán thành thái độ của anh khi gặp hình cảnh quốc tế”

Ta suy nghĩ một chút rồi mỉm cười nói “Nelson tiên sinh, anh không thể bắt buộc một người làm chuyện mà người đó không muốn làm, đúng không?”

Nelson lại cười to, nửa ly rượu trong tay hấn cũng đổ ra vài giọt.

Ta và Thạch Cúc liếc mắt nhìn nhau, không hiểu được Nelson cười to như vậy là có ý gì. Một hồi lâu sau, hấn mới dừng cười rồi nói “Vệ tiên sinh nói không sai, ta tuyệt không thể miễn cưỡng người khác, nhưng ta lại có thể miễn cưỡng làm điều đó, anh có đồng ý với ta không?”

Trong lòng ta liền thầm đánh giá hấn nhưng nét mặt của ta vẫn không tỏ ra vẻ gì, liền nói “Nelson tiên sinh, ta xin lỗi -”

Nelson liền ngắt lời ta, nói lớn “Vệ tiên sinh, ta muốn miễn cưỡng anh làm một chuyện”

Ta lập tức đứng lên nói “Nelson tiên sinh, ta nghĩ anh hiện có rất nhiều công vụ và nhất định rất bận rộn.”

Ta cũng hoàn toàn không khách khí, liền nói lời đuổi khéo hấn.

Nelson mỉm cười nói “Không sai, ta rất bận rộn công vụ nhưng ta ở chỗ này cũng là đang làm nhiệm vụ đấy”

“Ồ,” Ta chậm chọc “cho đến hôm nay ta mới biết được phong cách làm việc của hình cảnh quốc tế đấy, đó là tay cầm ly rượu nổi nóng quát tháo với một người không muốn cùng cảnh sát hợp tác”

Công phu giữ bình tĩnh của Nelson cũng rất cao, vẻ mặt của hấn vẫn giữ được vẻ mỉm cười như cũ.

Nhưng ta tin chắc trong lòng của hấn hiện đang hết sức phẫn nộ, ít nhất là không quen vì đối với địa vị của hấn mà nói thì có rất ít người dám ở trước mặt hấn tỏ thái độ và nói chuyện như vậy với hấn.

“Vậy,” Hấn cười cười, nhẹ nhàng nâng ly rượu lên hớp một hớp sau đó nói “theo anh thì nhiệm vụ của chúng ta làm là gì?”

Ta lớn tiếng nói “Truy tìm tội phạm.”

Nelson nghe xong thoải mái ngồi xuống, nói “Ồ, vậy thì ta đang làm nhiệm vụ đó đây”

Ta thật sự bị thái độ của Nelson làm cho nổi nóng, nhưng ta cũng nở nụ cười nói “Nelson tiên sinh thân mến, vậy ý anh ám chỉ hai người chúng ta là tội phạm à, xin hỏi chúng ta phạm vào tội gì?”

Ta nghĩ lời nói của ta sẽ làm cho Nelson không thể trả lời được nhưng ngoài dự đoán của ta, Nelson đưa cặp mắt giống như đang nhìn tội phạm nhìn ta, rồi hung hãn nói “Mưu sát”

Mưu sát! Ta cơ hồ nhảy dựng lên!

Nelson lại mỉm cười nói “Vệ tiên sinh, anh giết mình à? Mưu sát! Anh đã giết tối thiểu là năm người”

Ta thật sự không nhận được nữa liền lạnh lùng thốt lên “Nelson tiên sinh, đây là chuyện vu khống hoang đường nhất mà ta đã từng nghe, nếu nói ta là tội phạm thì xin hỏi chúng có đâu? Không có hả Nelson tiên sinh!”

Nelson liền đưa tay vào trong người lấy ra mấy tấm ảnh, nhưng cũng không cho ta xem, hấn cầm chúng vấy vấy rồi nói “Vệ tiên sinh, tại hiện trường ở cảng Bastia, ta tin rằng anh nhất định có đọc báo rồi.”

Ta hiên ngang đứng đó trả lời “Vậy thì sao?”

Hấn cũng không tỏ vẻ tức giận mặc dù ta vẫn chọc giận hấn. Hấn nói tiếp “Vậy thì anh nhất định có đọc qua thông tin là tìm được một khẩu súng có dấu vân tay trên đó và đang điều tra, đúng không?”

Ta cảm thấy lòng bàn tay của ta đang chảy mồ hôi, tuy nhiên ta vẫn bình tĩnh nói “có đọc qua, nhưng cho hỏi có liên quan gì đến ta?”

“Thật không may,” Nelson lắc đầu nói “thật không may, dấu vân tay đó ta đã cho người xác minh, đó là của anh lưu lại. Vệ tiên sinh, việc này anh giải thích thế nào đây?”

Hắn vừa nói vừa vừa cầm ba tấm ảnh trong tay đưa ra. Ta cũng đưa tay tiếp lấy và xem. Một tấm là ảnh của cây súng, hai tấm còn lại chụp một phần của cây súng, trong đó có dấu vân tay rõ ràng. Vừa liếc mắt nhìn vào, ta liền có thể nhận ra được đó là dấu vân tay của mình.

Ta cũng biết Nelson không thể vô sự mà tới đây nhưng nói thật ta cũng không ngờ tới, hắn lại có trong tay những chứng cứ như vậy.

Ta miễn cưỡng mỉm cười nhưng thật sự giờ đây cơ mặt ta đã cứng lại hết, vẻ tươi cười nhất định rất khó coi. Ta đứng đó, nhìn chằm chằm vào ba tấm ảnh, không hề lên tiếng.

Đột nhiên, Thạch Cúc kích động kêu lên “Là anh ấy giết những người đó thì đã sao, chẳng lẽ không giết được à? Đó không phải cái gọi là vì xã hội trừ hại sao?”

Nelson gật đầu nói “Thạch tiểu thư, về mặt làm người, chúng tôi đồng ý với lời giải thích của cô. Tuy nhiên điều không may là Nelly ở tại Rome này là một giám đốc của một công ty lớn. Dựa trên pháp luật mà nói thì hắn là thương nhân, cái chết của hắn là do Vệ tiên sinh gây ra, cho dù có nắm được bằng chứng phạm tội của Nelly thì khi tòa xử hắn xong nhưng cũng không thể phán hắn án tử hình được. Huống chi Vệ tiên sinh và cảnh sát cũng không có quan hệ gì cả, tiểu thư, cô có hiểu không, đây là một vụ mưu sát đấy!”

Thạch Cúc nhìn ta, ta cũng nhìn nàng. Cả hai người chúng ta một câu cũng nói không nên lời.

Nelson chà chà hai tay nói “ta muốn kể cho hai vị nghe một câu chuyện, có một tử tù đã được phán án tử hình và đã được định ngày giờ đem đi xử bắn. Người có thù hằn với hắn quyết định muốn chính tay mình giết hắn cho nên đã hối lộ và đem một tử tù khác chết thay cho hắn. Kết quả, người có thù với hắn cũng giết được hắn nhưng anh ta lại bị tòa phán tội mưu sát, tội danh thành lập.”

“Vậy tại sao anh không bắt ta đi?” Ta vô lực nói

“Vệ tiên sinh,” Nelson mỉm cười nói “thành thật mà nói, tổng cục cảnh sát Ý và Pháp đáng lẽ ra phải tặng huân chương khen thưởng cho anh, còn hình cảnh quốc tế cũng rất cảm kích anh. Ta là người bảo lãnh, trước mắt biết được dấu vân tay đó là của anh chỉ có một ít người. Chuyện này có thể không trở thành con sóng to đâu, sẽ yên tĩnh chìm xuống thôi”

Ta cười khổ nói “Nelson tiên sinh, anh muốn gì cứ nói thẳng ra đi”

Nelson hưng phấn đứng lên rồi đi qua đi lại vài bước, xong đưa tay vỗ vỗ vào vai của ta nói “Anh bạn trẻ, đối với sự dũng cảm và cơ trí của anh, bản thân ta rất bội phục. Ta cũng biết anh là một cao thủ võ thuật của Trung Quốc. Nhân tài như anh -”

Ta không đợi cho hắn nói hết liền ngắt lời hắn “Ta tuyệt đối không gia nhập”

Nelson cười nói “Ta hiểu rõ tính tình của người Trung Quốc và cũng rất đồng tình với anh, tuy nhiên ta thề rằng trên cao có hoàng thiên, ta tuyệt không dám miễn cưỡng anh”

Thật nghĩ không ra Nelson cũng thề thốt theo kiểu Trung Quốc. Ta liền đáp “Vậy anh muốn sao?”

Nelson nói “Rất đơn giản, hai vị cùng Tử Thần và Mafia tranh đấu, rồi việc anh đến Bastia, là vì nguyên nhân gì?”

Ta không thể làm gì khác hơn là trả lời “Ta không tin hình cảnh quốc tế không biết chuyện này”

Nelson nói “Chúng tôi biết chứ nhưng không đầy đủ. Vệ tiên sinh, phần còn thiếu đành phải nhờ anh bổ sung vậy”

Ta nhìn Thạch Cúc, nói “Nếu ta từ chối thì sao?”

Nelson cười nói “Sẽ không đâu, anh là người thông minh và quyết đoán mà, vả lại.....”

Ta ngắt lời của hắn “Được rồi, không cần ca tụng ta như thế, chuyện này ta không thể làm chủ được, nó thuộc quyền quyết định của Thạch tiểu thư đây”

Ta lại nhìn về Thạch Cúc nói “Cô có thể từ chối không nói, ta có thể lo được vụ giết người tại tòa”

Thạch Cúc nói “Vệ đại ca, vấn đề ở đây chính là Mafia sẽ không dễ dàng buông tha cho anh. Cho dù tại tòa án anh có thể biện hộ nhưng anh có an toàn rời khỏi Châu Âu này không?”

Ta nói “Cô không cần để ý tới ta, hãy tự hỏi chính mình xem giải quyết chuyện này như thế nào đi”

Mặt Thạch Cúc hiện lên vẻ rất do dự, xem ra dường như ta đang làm khó nàng. Nàng tuyệt không muốn tăng thêm phiền toái cho ta nhưng nếu không như vậy thì sự phiền toái đó sẽ tự đến với nàng.

Ta cũng suy nghĩ một hồi rồi nói “Chúng ta từ chối hẳn nhé”

Thạch Cúc lắc đầu nói “Không!”

Ta lập tức khuyên nàng “Cô đừng để tình cảm lấn át sự việc nhé”

Thạch Cúc nói “Ta không dùng tình cảm để làm việc, thậm chí không trở về được Tây Tạng cũng không sao”

Ta nói tiếp “Cô che giấu sự thật, cô không trở về Tây Tạng thì cũng sẽ có người sẽ đến tìm cô thôi”

Thạch Cúc ngẩng người một hồi lâu, nét mặt lập tức hiện ra vẻ cực kỳ kiên quyết nói “Vệ đại ca, ta đã có quyết định rồi”

Lúc này đây hai người chúng ta dùng tiếng Trung nói chuyện với nhau. Ta không muốn để Nelson nghe được, nhưng khi Thạch Cúc vừa nói ra lời cuối thì Nelson lập tức nói ngay “Ta tin tưởng sự quyết định của Thạch tiểu thư, đó là một quyết định sáng suốt”.

Nelson nói mấy câu nói này dùng tiếng Trung Quốc rất chuẩn. Hai người chúng ta không khỏi ngẩn người. Nelson nói tiếp “Ta từng sống tại Hà Bắc ba năm, thôi đừng để ý đến nó nữa, các vị đến Bastia này chỉ là vì bảo tàng thôi sao?”

Thạch Cúc gật đầu nói “Đúng vậy”

Nelson cảm thấy hứng thú hỏi tới “Thật sự là vậy à? Là bảo tàng của ai thế, của thương nhân Carthage hay của thủy thủ Xin-Bát?”

Thạch Cúc cũng không cười bởi vì lời nói đùa của Nelson, nàng trầm giọng nói “Không phải, là bảo tàng của Rommel”

Chú thích:

(1) Nice: Nice là thành phố tỉnh lỵ của tỉnh Alpes-Maritimes, thuộc vùng hành chính Provence-Alpes-Côte d’Azur nằm ở miền nam của nước Pháp, có dân số là 347.100 người (thời điểm 1999)

Thạch Cúc rốt cục cũng nói ra sự thật, trong lòng ta cảm thấy muốn thốt lên tiếng xin lỗi nàng, vì chương môn của Bắc Thái Cực Môn nhất định sẽ phải rất nhiều người đi tìm kiếm tung tích của nàng và đưa nàng vào chỗ chết khi nàng tiết lộ bí mật – nhưng dù sao cũng hy vọng bằng vào tình phụ tử có thể khiến nàng thoát khỏi tội hình. Tuy nhiên từ nay về sau Thạch Cúc cũng sẽ chỉ có trốn tránh, vĩnh viễn trốn tránh mà thôi.

Ta nghĩ Nelson nghe xong nhất định sẽ cảm thấy thỏa mãn nhưng đột nhiên trong lúc đó ta phát hiện trên mặt của hắn hiện ra một vẻ rất kỳ lạ, tiếp theo nó chuyển biến thành vẻ hết sức tức cười. Sau đó nửa phút, hắn đã cười ha hả thật to.

Ta và Thạch Cúc ai cũng đều cảm thấy kỳ quái bởi vì cho dù Nelson có cao hứng đi nữa thì cũng không thể có thể cười to như vậy được. Một hồi lâu sau, hắn dừng cười, tiếp đó ho khan một tiếng rồi đứng lên, vừa mỉm cười vừa nói “Bảo tàng của Rommel à, thật tuyệt quá, nó trị giá tới hơn ba trăm triệu mỹ kim đấy. Có được nó thì có thể ngay lập tức trở thành một tỷ phú giàu nứt tiếng trên thế giới. Ha ha, một tấm bản đồ cũ nát, chữ ghi trên đó thì rất thần bí và mơ hồ, chỉ có kinh độ thôi có đúng hay không, hai người bạn thân mến? Ha ha, tấm bản đồ như vậy bán đầy tại Paris cho du khách, chỉ có mười đô một tấm mà thôi”

Ta và Thạch Cúc nghe xong liền ngẩng người. Một hồi lâu sau ta mới có thể lên tiếng “Nelson tiên sinh, ý anh muốn nói là chuyện liên quan đến bảo tàng Rommel căn bản không tồn tại?”

Nelson lại cười một trận rồi nói “Vệ tiên sinh, anh hỏi ta chuyện như vậy chứng minh anh mặc dù có tài năng phi phàm nhưng đến tột cùng thì tuổi đời của anh cũng còn quá trẻ”

Trong nháy mắt, trong đầu ta hiện ra không biết bao nhiêu vấn đề, từ việc Tử Thần truy đuổi Hoàng Tuấn và Thạch Cúc cho đến Mafia tung ra nhiều lực lượng của chúng, chẳng lẽ tất cả mấy thứ đó có thể giả được sao? Rồi lần đầu tiên ta gặp được Hoàng Tuấn trên tàu chẳng phải hắn đã dùng kim cương ném xuống biển hay sao, điều đó tuyệt đối cũng không phải là giả tạo. Hơn nữa, những viên kim cương mà hắn ném xuống biển thì ta cũng nhìn ra được đó là kim cương được mài khắc theo kiểu của thập niên 1930 – 1940.

Tiếp đó ta cũng nghĩ tới thái độ của Hoàng Tuấn khi đưa hình người yêu của hắn cho ta xem cùng với vẻ mặt của hắn khi muốn ta giao ra bản đồ. Ta bắt đầu hiểu rõ được tại sao Hoàng Tuấn lại ném kim cương xuống biển, đó là bởi vì trong lòng hắn đang đau khổ cực độ, tiền tài đối với hắn mà nói đã không còn tác dụng gì. Đương nhiên chỉ có tình yêu mới có sức mạnh như vậy mà thôi.

Vấn đề ta nghĩ ra thực sự còn nhiều lắm nhưng ta vẫn còn giữ được sáng suốt để phán đoán, đó là Nelson đã sai và ta đã đúng.

Có thể những lời của Nelson về bảo tàng là thật và do có nhiều người biết đến truyền thuyết về bảo tàng nên lợi dụng thông tin để kiếm lợi, tuy nhiên những điều đó cũng không thể chứng minh được tấm bản đồ của chúng ta là giả.

Nelson lại cười nói “Có lẽ hai vị cũng có một tấm bản đồ trong tay, đúng không?”

Ta đáp “Không sai, chúng ta đang có một tấm”

Nelson liền nói “Có lẽ yêu cầu này của là hết sức ngu xuẩn nhưng ta có thể xem qua nó một chút được không?”

Ta nhìn Thạch Cúc, thấy thạch cục gập đầu, ta mới lấy ra tấm bản đồ đưa cho Nelson. Nelson vừa nhìn vào thì lại cười ha hả lên, nói “Anh dùng bao nhiêu tiền mua nó vậy?”

Ta vươn tay ra hiệu cho Thạch Cúc đứng lên tiếng rồi nói “Một ngàn bảng”

Nelson thở dài một hơi nói “Đây cũng không thể xem là tội danh lừa đảo được, một ngàn bảng đó là anh tự nguyện bỏ ra”. Sau đó hắn đứng lên, ném tấm bản đồ lên sofa rồi đi ra cửa, sau đó vẫy tay nói “Hẹn gặp lại!”

Trong lòng ta cảm thấy cao hứng vội hỏi “Nelson tiên sinh, vậy chuyện của ta -”

Hắn nở nụ cười nói “Yên tâm, ta trở về rồi đem chuyện có liên quan đến anh hủy đi”

Ta liền nói “Sau này có gì cần giúp đỡ thì hãy thông báo cho ta”.

Nelson trầm ngâm một hồi rồi nói “Chuyện thật ra cũng có, hơn nữa không phải sau này mà là ngay bây giờ”

Ta liền nói “Có chuyện gì xin cứ nói”

Nelson nói “Anh và Thạch tiểu thư đừng có mê muội trong giấc mộng ba trăm triệu mỹ kim nữa, đây là chuyện ta yêu cầu”

Mặt của ta và Thạch Cúc thoáng đỏ lên, Nelson lại mỉm cười sau đó mở cửa bước ra. Ta và Thạch Cúc muốn bước theo sau để tiễn hắn nhưng khi chúng ta vừa tiến ra ngoài cửa thì lập tức dừng lại. Phía hành lang bên kia có hai người đang đi ngang qua, là bọn họ làm cho chúng ta dừng bước.

Ta dừng lại rồi lập tức đưa tay vẫy ra hiệu cho Thạch Cúc xoay người đi, ta cũng làm thế để tránh bị hai người kia nhìn thấy.

Hai người đó, một người mặc một cái áo khoác ngoài của giới quý tộc thường mặc, tay cầm một cây gậy, khí khái mười phần, đó đúng là Tử Thần. Còn người phụ nữ đi bên cạnh hắn cũng mặc một cái áo khoác ngoài màu trắng, ta mặc dù chỉ thấy nàng lướt qua nhưng ta cũng có thể khẳng định nàng chính là Lê Minh Mai.

Ta, Thạch Cúc và Nelson ai cũng giật mình. Nelson lập tức xoay người lại rồi dùng tốc độ nhanh như gió trở lại phòng, sau đó hắn nói vài câu băng quơ. Đợi cho Tử Thần và Lê Minh Mai đi khuất, hắn mới mỉm cười chào chúng ta rồi bước ra khỏi phòng.

Ta vội vã chạy ngay đến chỗ hành lang thì vẫn còn kịp lúc nhìn thấy bóng dáng của Tử Thần và Lê Minh Mai. Ta liền lập tức đi theo thì phát hiện hai người họ đang đứng trước cửa phòng số 417, sau đó ta liền quay trở về phòng.

Khi ta vừa trở lại phòng, Thạch Cúc liền hỏi ta “Bây giờ chúng ta nên làm sao?”

Ta phát tay nói “Hiện tại xin cô đừng làm phiền ta, trong lòng ta hiện đang rất rối loạn”

Thạch Cúc bước tới nói “Tại sao? Vì Tử Thần à?”

Ta liền đáp lời một cách hàm hồ “Có thể là đúng cũng có thể không”

Thạch Cúc ngậy người một hồi rồi xoay người đi, nói “Vệ đại ca, nếu ta là anh, ta sẽ đi gặp mặt người ấy”

Ta ngậy người một chút rồi lên tiếng “Đi gặp ai?”

Thạch Cúc nói “Đi gặp cái người đi bên cạnh Tử Thần chứ ai, vì cô ta mà lòng anh cảm thấy loạn phải không?”

Ta liền đưa tay đặt lên vai Thạch Cúc kéo người nàng xoay lại đối diện với ta rồi nói “Chúng ta cùng đi gặp cô ấy vậy, cô ấy là Lê Minh Mai và cũng là mẹ của cô”

Thấy Thạch Cúc vẫn bất động đứng đó không lên tiếng, ta liền nói thêm “Ta tin chắc thân thể của cô rất phức tạp, cô không muốn biết rõ sao?”

Thạch Cúc lạnh lùng nói “Bất luận anh có nói gì đi nữa thì ta cũng nhất quyết không đi gặp cô ấy”

Ta ngậy người một hồi rồi nói “Nếu nói như vậy thì cô nỡ để ta một mình đi mạo hiểm sao?”

Thạch Cúc mở to hai mắt nhìn ta, ta cầm lấy áo khoác lên rồi nói “Cũng tốt, cô hãy ở đây chờ ta nhé”

Không đợi cho ta ra khỏi cửa Thạch Cúc đã kêu lên “Vệ đại ca, ta cùng đi với anh”

Chúng ta sóng vai đi tới trước cửa phòng 417, ta cũng không có gõ cửa liền đẩy luôn cửa bước vào.

Lê Minh Mai đang ngồi dựa lưng về phía chúng ta, còn Tử Thần khi nhìn thấy chúng ta thì lập tức đứng lên. Hắn nhìn thấy chúng ta, trong lòng nhất định hết sức kinh hãi nhưng mặt của hắn vẫn không tỏ ra một chút điểm sợ hãi nào.

“Minh Mai,” Hắn gọi “hãy xem ai tới kìa”

Lê Minh Mai xoay người lại. Nhìn thấy ta, vẻ mặt của nàng liền trở nên khó coi, thật khiến kẻ khác khó có thể đoán ra nàng đang nghĩ gì. Ta đóng cửa lại, sau đó cẩn thận nhìn xung quanh một chút, phát hiện trong phòng không giống như có người mai phục.

Ngay lúc đó Tử Thần mỉm cười lên tiếng “Hãy yên tâm đi, không có ai mai phục trong phòng dành cho đôi uyên ương đang hưởng tuần trăng mật đâu”

Hai chữ “Trăng mật” như mũi tên bén nhọn bắn vào tim ta, ta thất thanh kêu lên “Minh mai”

Lê Minh Mai liền đứng lên, thì thào “Đừng gọi nữa”

Thái độ của Tử Thần hết sức trấn định, quay về Lê Minh Mai nói “Minh Mai, đừng nói nữa có được không?”

Lời nói của hắn không có chút ý đe dọa nào nhưng khi Lê Minh Mai nghe được liền cúi đầu rồi ngồi xuống, nói “Được được.....”

Sau đó Tử Thần quay đầu lại mỉm cười nói “Vệ tiên sinh, anh có nghe hiểu không vậy? Trong phòng trăng mật dành cho uyên ương đồng dạng cũng không tiếp khách đâu, hai vị nghĩ có đúng hay không?”

Hắn vừa nói vừa bước đến bên điện thoại nhấc lên gọi, ta lập tức phóng nhanh đến bên cạnh hắn đưa tay chụp lấy cái điện thoại, sau đó dùng lực kéo ống nghe ra khỏi dây. Lúc này cây gậy trong tay Tử Thần cũng đã giương lên, ta thấy được liền xuất ra một cước tấn công hắn.

Một cước này ta đá vào trúng vào tay hắn làm cho mũi gậy hướng lên trần. Tử Thần trúng một cước của ta đã lui về sau vài bước. Sau đó “bùm” một tiếng, đạn bay ra khỏi cây gậy cắm vào phía trên trần, tuy nhiên âm thanh rất nhỏ. Ta lại nhanh chóng xuất trảo chụp tới cánh tay hắn. Tử Thần thấy thế liền rút cánh tay lại rồi quơ gậy tấn công vào đầu ta.

Ta vội hụp người xuống tránh một kích của hắn, đồng thời tấn công vào cái chân giả của hắn làm hắn ngã xuống đất.

Khi hắn ngã xuống, ta liền đưa tay đoạt lấy cây gậy.

Tử Thần lập tức đứng lên, mặt hắn đỏ bừng. Cho tới giờ ta cũng chưa từng thấy qua thần thái nổi giận đến cực điểm của hắn. Hắn dường như không để ý tới ta, liền bước tới cầm lấy ly rượu đang đặt trên bàn làm một hơi cạn sạch. Sau đó, sắc mặt hắn mới trở lại bình thường, tiếp đó hắn nói “Không sai, anh cũng biết lợi dụng điểm yếu của người khác”

Ta nghe liền hiểu ra, hắn nổi giận là vì ta đã tấn công vào cái chân giả của hắn.

Hắn lại cầm chai rượu đổ ra ly rồi uống cạn, sau đó nói “Việc ấy ta cũng biết đấy người anh em à, ta cũng biết lợi dụng điểm yếu của người khác đấy”

Ta không để ý tới hắn nữa, liền nói với Lê Minh Mai “Minh Mai, chúng ta đi”

Tuy nhiên ngoài sự dự đoán của ta, Lê Minh Mai lắc đầu nói “Ta không đi, hai người hãy đi đi”

Mấy lời đó như sét đánh vào tai ta, ta liền nói “Minh Mai, cô nói gì vậy? Đây là Thạch Cúc, con của cô đấy, tại sao cô lại bảo là không đi?”

Mặt của Lê Minh Mai toát lên vẻ hết sức lạnh lùng làm cho người khác rất khó đoán được tâm sự của nàng. Nàng lại lắc đầu, nói “Ta không đi!”

Tử Thần đột nhiên cười ha hả nói “Lão đệ ơi, so với anh thì ta còn thua xa về mặt lợi dụng nhược điểm của người khác à”

Ta bước tới trước mặt Lê Minh Mai nói “Minh Mai, cô sợ hắn à? Chúng ta mau đi khỏi đây, Thạch Cúc đang đợi cô nói cho cô ấy hiểu rõ thân thế, tại sao cô không rời khỏi hắn?”

Lê Minh Mai đưa mắt nhìn Thạch Cúc một cái, sau đó nói “Cô ấy cần biết để làm chi? Còn anh, anh đừng tốn công khuyên ta nữa”

Ta liền đưa ta chụp lấy tay của Lê Minh Mai, muốn kéo nàng đứng lên, nhưng khi ra sức, Lê Minh Mai vẫn bất động ngồi đó. Võ công của nàng cao hơn ta cho nên ta muốn lay động nàng thật không phải chuyện dễ. Ta liền nói “Minh Mai, trong lòng cô cũng biết hai người chúng ta đang nghĩ gì, thế tại sao còn do dự chi nữa?”

“Vệ tiên sinh,” Lê Minh Mai quay đầu đi chỗ khác, nói “Xin anh tôn trọng ta một chút, ta và ông ấy đã kết hôn rồi”

Từng chữ trong lời nói của Lê Minh Mai giống như là những viên đạn bắn vào ngực ta, từng viên từng viên lần lượt xé rách tim ta. Ta không biết về mặt của ta khi đó như thế nào nữa bởi vì ta không thể tự mình trông thấy nhưng ta lại thấy vẻ mặt Thạch Cúc nghiêm trọng hẳn lên.

Ta đứng bất động như tượng. Còn Lê Minh Mai thì chậm rãi đứng lên bước tới bên Tử Thần. Ta chỉ cảm thấy đầu óc quay cuồng, thân thể loạng choạng như muốn ngã. Thạch Cúc lập tức bước tới bên cạnh đỡ lấy ta. Nàng hung hăng trừng mắt nhìn Lê Minh Mai mắng “Cô là một người đàn bà hạ tiện”

Lê Minh Mai vẫn đưa lưng về phía chúng ta, thân thể nàng cũng không nhúc nhích. Tử Thần lúc này liền lên tiếng “Thạch tiểu thư, xin cô phát ngôn cẩn thận một chút”

Tử Thần nói lời này vô tình đã trở thành ngòi nổ.

Thạch Cúc lập tức cười ha hả nói “Tại sao phải cẩn thận? Ông và bà ấy là một đôi cầu nam nữ, đúng là một cặp trời sinh”

Ta tuyệt không có nghĩ đến Thạch Cúc lại dùng những lời lẽ như thế mặt sát Tử Thần và Lê Minh Mai. Đương nhiên, ta cũng hiểu rõ lý do tại sao Thạch Cúc lại làm như vậy. Đó là Thạch Cúc vì ta mà làm vậy, chỉ vì cô ấy thấy Lê Minh Mai đã làm tim ta bị thương.

Sự phẫn nộ của Thạch Cúc vô tình đã làm cho ta bình tĩnh lại được đôi chút. Ta lấy lại bình tĩnh, nói “Cô không thể mắng chửi mẹ của cô như vậy được”

Thạch Cúc nghe xong liền cười to, nói “Vệ đại ca, trước đây ta vốn có vài phần tin lời anh nhưng hiện tại ta không còn tin nữa”

Lê Minh Mai vẫn đứng bất động tại đó cho dù Thạch Cúc dùng những lời lẽ ác độc mắng nạt, nhưng lúc này đây nàng lập tức xoay người lại.

Sắc mặt của nàng trắng bệch tới đáng sợ, nói “Vệ tiên sinh, anh đã nói với nó?”

Ta thở dài, gật đầu đáp “Đúng vậy. Cô đã nói với ta rằng Thạch Cúc là con của cô, vậy tại sao ta không thể nói điều đó cho cô ấy biết?”

Lê Minh Mai vừa nghe ta nói xong, đột nhiên miệng nở nụ cười. Một lúc sau thì từ mắt nàng có hai dòng nước chảy ra.

Sau đó nàng lên tiếng “Anh là người ngốc nhất mà ta từng gặp, một câu nói dối anh cũng tin là thật nữa”

Ta đưa mắt nhìn chằm chằm vào Lê Minh Mai.

Lê Minh Mai dừng lại một chút rồi nói tiếp “Làm sao ta lại có đứa con gái lớn như thế này được? Ha ha...”

Ta liền nói “Chuyện này chả có gì đáng cười cả. Lời là cô nói với ta, ta chỉ là thuật lại thôi”

Lê Minh Mai nói “Thật không có gì đáng cười sao? Thôi, xin mời hai vị đi cho”

Ta lại tiến lên một bước nói “Minh Mai -”

Tuy nhiên Thạch Cúc không đợi ta nói xong đã cướp lời “Vệ đại ca, chúng ta đi thôi, còn ở đây làm gì nữa?”

Ta ngừng lại một chút, trong lòng suy nghĩ về lời nói của Thạch Cúc: ở đây làm gì. Ta ở đây là vì muốn hỏi Lê Minh Mai và nghe câu trả lời của cô ấy. Ta liền lên tiếng “Minh Mai, những điều cô nói với ta có phải toàn là thật không?”

Thân thể Lê Minh Mai có chút run run nói “Đương nhiên toàn là thật cả, Vệ tiên sinh, thật xin lỗi!”

Nghe xong những lời này, thân thể ta liền lùi ra sau mấy bước. Thạch Cúc gắt gao theo sát ta. Chúng ta đồng loạt đi ra tới cửa, rồi ta nói “Ta sẽ làm rõ chân tướng của chuyện này!”

Tử Thần cười lạnh một tiếng, nói “Hy vọng anh có thể”

Ta cơ hồ nhịn không được muốn phóng ngược trở lại giết hắn nhưng ta biết làm như vậy không hề có lợi gì cả. Ta không thể giết chết hắn tại nơi này. Tuy nhiên, ta vẫn còn do dự.

Thạch Cúc đứng bên cạnh đã thấy được mặt ta có thần sắc khác thường, nàng liền lập tức mở cửa kéo ta ra khỏi phòng của Tử Thần, sau đó đóng mạnh cửa lại nghe cái “rầm”.

Ngay khi Thạch Cúc vừa đóng cửa lại thì ta nghe được tiếng khóc của Lê Minh Mai vang lên bên trong.

Khi đó, tâm trạng của ta quả thực khó có thể hình dung ra, ta lại muốn trở vào nhưng ta biết dù có trở vào cũng không có tác dụng gì. Ta ngơ ngác đứng đó cho đến khi thân thể bị Thạch Cúc kéo đi.

Ngay lúc đó, ta nghe được tiếng của Lê Minh Mai vang lên “Tử Thần, ông đã đáp ứng ta rồi mà”

Tiếp theo, vang lên giọng nói lãnh khốc của Tử Thần “Đương nhiên, ta đã đáp ứng nàng, ta tuyệt sẽ không giết hắn, nàng hãy yên lòng đi”

Lê Minh Mai lại nói “Vậy là ông chuẩn bị -”

Tử Thần không đợi nàng nói hết liền ngắt lời “Ta không có chuẩn bị gì cả”

Ta chỉ nghe được đến đó thì đã bị Thạch Cúc kéo đi xa, không thể nghe được những lời tiếp theo nữa. Lúc ấy, lòng ta rối loạn tới cực điểm, qua những lời nói đó thì ta biết nội dung họ đang nói có liên quan tới ta.

không bao lâu sau chúng ta đã về lại trước cửa phòng của mình. Thạch Cúc mở cửa rồi đẩy ta vào. Ta lảo đảo ngã về phía trước, vừa mới ổn định thân thể một chút thì đột nhiên có nòng súng chạm vào sau lưng của ta.

Sau đó ta nghe được tiếng cười từ sofa truyền đến cùng với tiếng nói “Thạch tiểu thư, vui lòng đóng cửa lại dùm”

Thạch Cúc trong tình thế như vậy bất đắc dĩ phải làm theo lời nói đó.

Lúc này từ trong toilet trong phòng có một người bước ra, nói “Sư muội!”

Tên này là Hoàng Tuấn.

“Xin mời ngồi, Vệ tiên sinh” Cái tên đang chĩa súng vào lưng ta liền nói. Ta hiện không thể làm gì khác hơn là làm theo lời mời của hắn.

Sắc mặt của Thạch Cúc chuyển thành màu xanh nói “Hoàng sư huynh, hai người này là do huynh mang đến phải không?”

Hoàng Tuấn bước đến, gật đầu nói “Đúng vậy”

Thạch Cúc giọng the thé nói “Huynh nghĩ chuyện của chúng ta thế nào?”

Hoàng Tuấn thở dài một hơi nói ”Sư muội, hai người chúng ta đã cùng lớn lên bên nhau, chúng ta cũng đã từng yêu nhau, sau đó chỉ vì một chuyện nhỏ mà muội không để ý tới ta nữa – “

Thạch Cúc ngắt lời hắn, lạnh lùng thốt “Việc nhỏ à?”

Hoàng Tuấn hít một hơi nói “Sư muội, ta xem ra chuyện ấy là chuyện nhỏ mà. Ta đã lừa một người, không sai, nhưng chuyện đó thì có liên quan gì đến chúng ta đâu? Muội nói ta hèn hạ, không quan trọng, ta không để ý đâu, điều quan trọng hiện giờ là ta đã thực sự yêu một người”

Sắc mặt của Thạch Cúc vẫn như cũ, hắng giọng nói “Vậy thì có liên quan gì đến chuyện của chúng ta?”

Mặt của Hoàng Tuấn hiện lên vẻ thống khổ. Lúc này ta mới hiểu được phong cách làm người của Hoàng Tuấn. Hắn là một người chỉ vì chính bản thân hắn mà thôi, để đạt được mục đích thì không tiếc thủ đoạn.

Hoàng Tuấn nói tiếp “Người ta yêu hiện đang rơi vào trong tay của người khác. Ta đã quyết định không trở về Tây Tạng cũng là vì nàng ấy”

Thạch Cúc nói “Vậy thì cũng không có liên quan đến chuyện của chúng ta?”

Hoàng Tuấn nói “Ta không còn cách nào khác, chỉ còn cách đem hai người để trao đổi Thi Duy Cơ mà thôi”

“Trao đổi với ai?” Ta lần đầu tiên mở miệng hỏi.

Hoàng Tuấn nói “Ngay cả ta cũng không biết. Trước đó ta chỉ nhận được một lời nhắn ra điều kiện với ta là chỉ cần ta có thể giao ra bản đồ bảo tàng thì ta có thể dùng nó để trao đổi với Thi Duy Cơ. Hiện tại điều kiện của đối phương đã thay đổi rồi, đó là đem hai người để trao đổi với cô ấy”

Ta nhún vai nhưng lập tức dừng lại. Ở phía sau ta truyền đến một tiếng “crak”, đó là tiếng lên đạn của súng. Ta biết đó là lời cảnh cáo dành cho ta, nói rằng ta không nên lộn xộn, bởi vậy ta lập tức bất động nói “Hoàng Tuấn, ta có một câu muốn hỏi người.”

Hoàng Tuấn nói “Ta biết rõ ta làm như vậy là không đúng, ta thành thật xin lỗi hai người nhưng do muốn cứu Thi Duy Cơ, ta thật không còn cách nào khác.”

Ta liền nói “Không phải chuyện này. Ta muốn hỏi chuyện khác”

Hoàng Tuấn nói “Ông cứ hỏi”

Ta liền hỏi “Người tìm ra bảo tàng rồi phải không?”

Hoàng Tuấn lắc đầu nói “Không có.”

Ta lập tức lại nói “Nói vậy thì cái túi kim cương kia người tìm được ở đâu?”

Hoàng Tuấn nói “Là Duy Cơ cho ta”

Ta biết người tên Thi Duy Cơ mà Hoàng Tuấn đang nói là cô gái ở trong hình mà hắn đã đưa cho ta xem. Ta lạnh lùng thốt “Cô ấy là con của triệu phú hả?”

Hoàng Tuấn nói “Đương nhiên không phải – ý của ông muốn nói gì?”

Ta nói “Người không nghĩ là Thi Duy Cơ có được cái túi kim cương ấy từ đâu sao?”

Hoàng Tuấn ho khan một tiếng, rồi hắn nói “Thôi đừng nhiều lời nữa, các người theo ta đi thôi”

Hắn nói xong rồi hướng hai người kia vung tay ra hiệu. Một tên khác lập tức đưa súng chĩa về Thạch Cúc. Ta và Thạch Cúc hiện như cá nằm trên thớt.

Sau đó, một tên lại lấy áo khoác đưa cho ta và Thạch Cúc mặc vào.

Tiếp đó Hoàng Tuấn lên tiếng “Chúng ta hãy giả dạng như những người bạn thân và cùng đi ra ngoài khách sạn. Vì Thi Duy Cơ, cái gì ta cũng có thể làm. Sư muội, Vệ tiên sinh, các người nên thông minh một chút”

Ta cười lạnh nói “Đương nhiên, chúng ta hiểu được cái gì người cũng có thể làm. Ta có thể mặc áo khoác vào được chưa?”

Hoàng Tuấn suy nghĩ rồi nói “Không cần nữa, hai người hãy đi ở phía trước đi”

Ta và Thạch Cúc đành phải đồng loạt bước ra ngoài.

9. Định Nhân Thần Bí

Khi đó trong lòng ta thật sự cảm thấy rất tò mò muốn biết Hoàng Tuấn rốt cục muốn đem chúng ta giao cho ai đây.

Tử Thần? Không có khả năng bởi vì chúng ta vừa rời khỏi phòng của hắn.

Mafia? Khả năng cũng không lớn bởi vì trong hai tên thủ lĩnh thì một đã chết, một bị trọng thương còn đang nằm ở bệnh viện. Mafia đang trong vòng hỗn loạn, cảnh sát Ý cũng đang nhân cơ hội này dùng hết lực lượng đối phó bọn chúng. Bọn chúng lo còn không kịp thì còn tâm trí đâu mà bận tâm đến chúng ta.

Nhưng bọn kia là ai? Tại sao chúng lại muốn có được chúng ta?

Ta và Thạch Cúc vẫn sống vai bước đều, không có ai phát hiện ra chúng ta đang bị súng chĩa vào. Đi tới cửa khách sạn, người gác cửa gọi taxi cho chúng ta, sau đó năm người chúng ta đồng loạt lên xe. Tuy nhiên xe chạy được một khoảng không xa lắm thì Hoàng Tuấn liền kêu tài xế ngừng lại, lúc này đây có một chiếc xe lớn khác chạy tới đậu lại bên xe chúng ta.

Chúng ta lại đồng loạt chuyển xe, đi được khoảng mấy dặm thì bọn chúng dùng vải đen bịt mắt chúng lại, dưới sự uy hiếp của súng ống chúng ta cũng chẳng làm gì được.

Sau đó, ta chỉ cảm giác được chiếc xe từ từ quẹo phải. Chạy được một lúc thì nó chạy vào một con đường gập ghềnh. Qua một hồi lâu, ta ước toán được lộ trình dài khoảng sáu mươi dặm. Tiếp theo chiếc xe dừng lại, chúng ta bị áp giải xuống xe, súng vẫn chĩa vào lưng của chúng ta.

Ta chỉ nghe được một giọng nữ hết sức mê người vang lên “Hoàng Tuấn”, đồng thời cũng nghe được Hoàng Tuấn kêu lên “Thi Duy Cơ”

Lúc này chân ta cảm giác được đang đi trên một nơi có nhiều cỏ. Tiếp theo, ta nghe được tiếng chân chạy vội vã của hai người, đương nhiên đó là tiếng chân của Hoàng Tuấn và Thi Duy Cơ hai người chạy đến ôm nhau.

Tiếp theo, ta lại nghe được một giọng nói “Hoàng tiên sinh, anh tuyệt không thể kể với kẻ nào về chuyện này, nếu không Thi Duy Cơ vẫn phải trở về đây đây, anh hiểu không?”

Hoàng Tuấn cuống quýt nói “Tôi hiểu rồi. Tôi hiểu rồi”

Giọng nói đó lại vang lên “Anh bây giờ có thể đi, hy vọng hai người có thể quên hết mọi chuyện hôm nay”

Tiếng bước chân lại vang lên, tiếp theo đó là tiếng xe mô tô nổ máy và chạy đi. Hiển nhiên là Hoàng Tuấn và Thi Duy Cơ đã đi xa.

Sau đó, ta lại nghe được giọng nói đó phân phó cho hai tên đang áp giải ta và Thạch Cúc. Bọn chúng đang dùng một loại ngôn ngữ kỳ lạ nói chuyện với nhau.

Ta thậm chí không thể nghe ra được đây là loại ngôn ngữ gì. Ta thấy hai tên đó nước da mặc dù đen nhưng cũng không phải là dân châu phi, thân hình bọn chúng rất cao, trong mắt toát ra ánh mắt của thú dữ, bọn chúng là người phương nào đây? Bọn chúng đang nói chuyện gì? Bọn chúng làm thế nào để xử lý chúng ta?

Trong đầu ta suy nghĩ rất nhiều vấn đề, lúc này thân thể ta lại bị súng chĩa vào và bị ép bước về phía trước.

Ta từng cố gắng mở miếng vải che mắt nhưng khi tay của ta vừa mới đưa lên thì súng đã áp sát vào người, ta không có chút cơ hội phản kháng. Cho dù ta có khả năng chạy được thì trong lúc gỡ miếng vải bịt mắt xuống nhất định sẽ bị trúng đạn, bởi vậy ta chỉ theo lệnh bước tới, và hy vọng Thạch Cúc cũng giống như ta, đừng vọng động vào lúc này.

Chúng ta đi lên một bậc thang đá, ta thầm đếm được có tổng cộng hai mươi ba bậc thang. Sau đó ta bước vào một căn phòng.

Ta liền mở miệng nói “Mặc dù ta là tù binh của các người nhưng các người cũng phải lịch sự mở vải che mắt cho ta chứ”

Không có tiếng trả lời.

Ta không thể làm gì khác hơn là tiếp tục bước về phía trước cho đến khi có tiếng mở cửa vang lên. Lúc này ta mới biết được bọn áp giải ta đã rời khỏi. Ta thử thăm dò giờ cánh tay lên, thấy không có phản ứng gì, ta liền gỡ vải bịt mắt xuống. Vừa gỡ xuống thì ta cũng nhìn thấy được Thạch Cúc đang gỡ miếng vải bịt mắt.

Thạch Cúc lập tức chạy đến phía ta nói “Vệ đại ca, chúng ta đang ở đâu thế?”

Ta nói “Làm sao ta biết được?”

Một mặt nói như vậy, một mặt ta dùng ánh mắt quan sát xung quanh. Đây là một gian phòng mang phong cách cổ điển của Pháp, có thể kết luận được nơi này trước kia nhất định là có một quý tộc người Pháp sống tại đây. Ta liền chạy đến bên cửa sổ, định mở nó để thoát ra nhưng vô vọng.

Lúc này Thạch Cúc đang đứng trước cửa chính tìm cách mở nó nhưng cũng không có kết quả. Tiếp đó hai người chúng ta ngồi xuống ghế sofa, đảo mắt nhìn quanh.

Trên một cái bàn bằng gỗ anh đào gần đó có đặt rất nhiều loại rượu ngon đắt tiền. Ta liền bước đến rót ra hai cái ly, sau đó ta đưa cho Thạch Cúc một ly.

Tay Thạch Cúc cầm ly có chút phát run, nói “Vệ đại ca, cái này có phải là do Tử Thần xếp đặt không?”

Ta lắc đầu nói “Có thể không phải.”

Ta vẫn quan sát bốn phía. Trong phòng có một giá sách lớn, tất cả sách đều là sách nghiên cứu và chỉ một chủ đề, đó là đều nghiên cứu về các dân tộc ở Châu Phi.

Ước chừng khoảng mười lăm phút trôi qua, chúng ta đột nhiên nghe được tiếng ho khan vang lên, rồi giọng nói của một người từ trên trần truyền xuống, nói “Hai vị có lẽ không quen, nhưng chúng ta chỉ cần sự hợp tác của hai vị thôi”

Ta ngẩng đầu nhìn lên, thấy trên trần có gắn loa và micro, đương nhiên lời chúng ta nói tên vừa lên tiếng cũng có thể nghe được. Ta lạnh lùng nói “Các người là ai?”

Giọng nói lại vang lên, trong giọng nói vẫn không có chút cảm tình nào “Điều này hai vị không cần để ý, có hợp tác với chúng ta hay không, hãy trả lời đi”

Tên này dùng tiếng Anh hết sức chuẩn nhưng bởi vì quá chuẩn nên ta có thể khẳng định hẳn không phải là người Anh.

Ta liền hỏi “Hợp tác chuyện gì, ta có thể biết được không?”

Giọng nói vang lên “Về chuyện bảo tàng của Rommel, trong đó có một số đồ đối với hai vị vô dụng”

Ta lấy làm kinh hãi, không tự chủ nắm chặt lấy tay của Thạch Cúc đang ngồi cạnh bên.

Ta thật không ngờ đến, chỉ vì muốn hưởng thụ một chút không khí yên tĩnh trong bầu trời đêm trên biển đã làm cho ta gặp phải nhiều phiền toái như vậy.

Qua lời nói của chúng thì ta cũng có thể hiểu được, vì theo truyền thuyết thì trong bảo tàng của Rommel có một số lớn kim loại quý hiếm, đó là “uranium”. Hiển nhiên là hẳn đang nói tới thứ này. Đương nhiên bình thường thì hình như không có bất cứ kẻ nào đối với cái loại chất phóng xạ này cảm thấy hứng thú.

Điều này làm cho ta nghĩ đến ta đang bị cuốn vào cuộc đấu tranh của gián điệp các nước.

Và ta cũng hiểu rõ tên đang lên tiếng này là một người cực kỳ đáng sợ, so với Tử Thần và Mafia thì còn đáng sợ hơn nhiều! Bọn xã hội đen thì vẫn còn có tính người, nhưng bọn gián điệp hoặc đặc vụ thì muốn tìm ra một tên có nhân tính là điều không tưởng, bởi vì nghề nghiệp của bọn chúng căn bản không hề có hai chữ “nhân tính” tồn tại!

Lúc ấy, ta ngậy người một hồi lâu, rồi nói “Vị tiên sinh kia, ta sợ anh đã tìm lắm người rồi, bởi vì cho đến bây giờ chúng ta cũng chỉ có duy nhất tấm bản đồ trên tay mà thôi”

Đối phương lên tiếng “Ta biết, tấm bản đồ của hai vị chả hề có giá trị gì”

Ta liền nói “Nếu vậy thì anh còn mời chúng ta đến đây để làm chi. Chúng ta đâu có cái gì để hợp tác đâu”

Giọng nói lại vang lên “Là do hai vị đã gặp qua thi thể của Peite Luck Leica”

Ta lấy làm kinh hãi, nghĩ không ra đối phương lại biết được nhiều việc như thế. Hiện ta có thể khẳng định bọn này có tình báo nằm trong Mafia. Ta nói “Đúng vậy thì sao?”

Tiếng cười vang lên, rồi nói “Thì sao hả? Vị tiên sinh, chuyện như thế nào thì phải coi sự hợp tác của anh!”

Ta không tự chủ được liền đứng lên, lớn tiếng nói “Chúng ta không có phát hiện cái gì trên thi thể của hắn cả”

Đối phương nghe xong liền im lặng một lúc lâu, sau đó nói “Anh hãy cố gắng suy nghĩ lại một chút xem. Cho đến khi anh muốn cùng chúng ta hợp tác thì anh có thể nhấn cái nút đỏ nằm ở trên bàn. Nếu như anh muốn cái gì khác thì hãy nhấn cái nút màu lam. Chúc may mắn”

Ta dùng sức ném ly rượu xuống đất, ly rượu bị ném mạnh vỡ tan trên thảm. Ta lập tức đi tới bên cạnh cái bàn rồi dùng sức ấn vào cái nút màu đỏ. Sau đó tiếng của đối phương lại vang lên “Nhanh vậy đã quyết định rồi sao?”

Ta lớn tiếng thốt lên “Mau thả chúng ta ra, nếu không chúng ta sẽ tìm cách thoát”

Thanh âm lại vang lên “Nếu không ngại thì anh cứ thử”

Ta lập tức nói ngay “Các người là ai? Quân Xô Viết à?”

Giọng nói cùng tiếng cười vang lên “Mấy con heo Nga ư? Ha ha”

Ta lập tức lại hỏi “Các người là người Mỹ?”

“Đương nhiên cũng không phải heo Mỹ”

Ta liền đâm một quyền lên bàn nghe cái rầm rồi nói “Đủ rồi, ta nói cho người biết, người đã có được tình báo sai lầm, ta căn bản không có gì để hợp tác cùng người, người chỉ đang lãng phí thời gian mà thôi”

Đối phương nói “Hãy bình tĩnh một chút nào. Nếu anh suy nghĩ thông suốt thì hãy nhấn cái nút màu đỏ”

Ta lại ngồi xuống sofa, trong đầu suy nghĩ tên này nếu không thuộc hai quốc gia lớn thì hẳn là người nước nào đây? Ta hiện cũng không có nhiều thời gian để suy nghĩ vấn đề này vì chuyện chính trị ta không có hứng thú. Điều ta lo lắng lúc này là làm thế nào để thoát khỏi nơi đây.

Thạch Cúc nhìn ta, thấp giọng nói “Chúng ta nên giả bộ muốn ăn một chút thức ăn để xem bọn chúng làm sao mang tới cho chúng ta”

Đây là một ý kiến quá hay, ta liền đưa tay nhấn cái nút màu lam, ngay lập tức ở trên trần lại phát ra giọng nói nhưng lúc này lại là giọng nữ “Tiên sinh, anh có gì phân phó?”

Ta nói “Vui lòng chuẩn bị cho ta một bữa tiệc dành cho hai người, à ta còn muốn hai cây súng, loại giảm thanh đấy”

Ta thật không ngờ yêu cầu của ta được đáp ứng ngay tức khắc. Giọng cô gái vang lên “Bữa tiệc dành cho hai người cần có thời gian chuẩn bị, còn súng thì... có ngay”

Ta lấy làm kinh hãi, hỏi “Ở đâu?”

Giọng cô gái lại vang lên “Mời hai vị nhìn về phía cửa”

Ta và Thạch Cúc lập tức nhìn ra phía cửa nhưng không thấy chuyện gì xảy ra. Ước chừng khoảng nửa phút sau chúng ta mới nghe được giọng nữ kia vang lên “Thật xin lỗi hai vị, ta nói sai, bây giờ xin hai vị hãy nhìn về phía sofa. Tiên sinh, ta hy vọng anh không phải cần súng để tự sát”

Ta lập tức hiểu ra lời nói này chỉ là muốn dời đi sự chú ý của chúng ta. Ta liền quay đầu nhìn lại thì thấy trên sofa đã được đặt hai cây súng tại đó, thật thần bí. Đương nhiên, ta cũng hiểu được hai cây súng nằm trên sofa cũng chẳng có gì thần bí cả, đó là vì trong tường có cửa ngấm nên bọn chúng mới có thể làm được điều này, âm thầm mang súng đặt lên sofa. Tuy nhiên điều làm ta cảm thấy khó hiểu chính là tại sao bọn chúng có thể theo yêu cầu mà đưa súng cho chúng ta, điều này quả thật là nằm ngoài dự đoán.

Ta liền bước tới nhặt hai cây súng lên rồi đưa cho Thạch Cúc một cây. Sau đó ta sử dụng thủ pháp cực nhanh kiểm tra cây súng trên tay, thấy nó là một cây súng rất tốt.

Khi ta đã kiểm tra súng xong thì nghe được hai tiếng “bùm”, “bùm” vang lên, Thạch Cúc đang đứng trước cửa dùng súng bắn vào cửa.

Ta liền cười khổ nói “Vô dụng thôi”

Thạch Cúc liền đưa tay nắm lấy chốt cửa rồi dùng sức đẩy, nhưng cánh cửa vẫn không nhúc nhích một phân nào.

Thạch Cúc xoay người lại nói “Vệ đại ca, ta cũng biết là vô dụng nhưng ta không thể không thử”

Ta gật đầu nói “Bọn chúng không chút do dự đưa súng cho chúng ta, đương nhiên là có bảo đảm. Ta tin chắc nơi này nhất định là lãnh sự quán của một nước nào đó”

Thạch Cúc nghe xong liền thở dài một hơi, ta cũng để súng qua một bên rồi ngồi xuống sofa. Chỉ một lát sau chúng ta liền nghe được một tiếng “kịch” cực kỳ nhỏ vang lên. Chúng ta vội vàng nhìn về hướng âm thanh phát ra thì thấy ở phía trên sofa có treo một bức tranh sơn dầu đang tự động dời sang một bên. Tiếp đó, ta thấy được ở phía sau có một cái miệng đường hầm khoảng ba thước vuông.

Vừa nhìn thấy nó, ta vội vàng đứng lên thuận tay chụp lấy cái đĩa cổ bằng đồng để trên bàn phóng tới miệng đường hầm.

Khi ta đến được trước miệng đường hầm thì thấy có một cái hộp hạ xuống bên trong, đồng thời giọng nữ kia cũng vang lên “Bữa ăn của các vị đã được mang đến”

Ta lấy từ trong hộp ra hai phần thức ăn, sau đó cái hộp tự động được kéo lên, bức họa cũng tự động trả về vị trí cũ. Ta liền đem cái đĩa bằng đồng đặt chặn lại để bức họa không tự động chạy nữa.

Ta lập tức đưa đầu vào quan sát đường hầm, sau đó đưa tay vào quơ quơ nhưng bốn phía vẫn là tường chắc chắn. Tuy nhiên chiều cao của đường hầm lại nhìn không thấy đáy, nó trông giống như đường dành cho thang máy. Ở giữa đường hầm có một sợi dây thép dày đứng thẳng.

Lúc này, Thạch Cúc cũng đã đi tới trước miệng đường hầm đưa mắt nhìn vào trong, sau đó nàng hoài nghi hỏi ta “Vệ đại ca, chúng ta có thể thoát ra ngoài từ nơi này không?”

Ta thật sự cũng không dám chắc là có thể hay thoát được ra ngoài hay không từ đường hầm này nhưng dù sao đây cũng là con đường duy nhất. Ta hít một hơi, nói “Chúng ta phải thử một lần”

Thạch Cúc khẩn trương nắm chặt tay ta nói “Vây..... vậy có mạo hiểm quá không?”

Ta cười nói “Cúc, chúng ta không thể không mạo hiểm. Trong phòng này nếu có máy giám sát thì hành động của chúng ta nhất định đã bị chúng phát hiện rồi. Bây giờ lại không có động tĩnh gì cả, ta tin chắc chúng vẫn chưa phát hiện ra gì đâu”

Thạch Cúc nói “Chúng ta cứ thử một lần vậy”

Ta liền lấy từ trong túi ra một cây “điện bút”. Đây là một dụng cụ thử điện, chỉ cần chạm vào vật nào có điện thì đèn trong cây bút sẽ tự động sáng lên.

Ta dùng cây bút chạm vào dây thép thì thấy không có điện.

Sau đó, ta quay ra đi đến cái bàn ẩn nhẹ lên cái nút màu đỏ thì một giọng nói nam lập tức truyền tới “Vệ tiên sinh, anh đã nghĩ thông suốt rồi phải không?”

Ta đáp “Tiên sinh, ta cần thêm thời gian suy nghĩ, trong vòng một giờ tới xin đừng cho người đến làm phiền ta”

Người nọ nói “Có thể, nhưng hai vị không nên có ý nghĩ chạy trốn, vừa rồi căn cứ theo báo cáo thì hai vị đã từng dùng súng bắn vào cửa. Vệ tiên sinh, đây là một hành động hết sức xuẩn đố”

Ta mỉm cười nói “Ông nói không sai, ta hoàn toàn đồng ý với ông”. Ta vừa nói vừa nháy mắt ra hiệu cho Thạch Cúc, ý bảo nàng cầm súng lên. Tiếp đó chúng ta cầm lấy súng rồi bước đến phía trước đường hầm.

Trong lòng ta lo lắng một chút, nói “Cúc, chúng ta cứ theo sợi dây mà đi, cô leo xuống còn ta thì leo lên phía trên. Như vậy trong hai chúng ta ít nhất sẽ có một người có thể chạy thoát”

Thạch Cúc nghe xong lắc đầu nói “Không, có đi thì ta và anh cùng nhau đi”

Ta thấy ánh mắt của nàng rất kiên định khi nói những lời đó, ta liền thở dài một hơi, nói “Vây chúng ta hãy cùng nhau đi xuống”

Thạch Cúc gật đầu, ta lại hít một hơi rồi đưa tay nắm sợi dây thép tụt xuống. Khi xuống được khoảng bảy tám thước, ta ngẩng đầu lên nhìn thì thấy Thạch Cúc cũng đang tụt xuống.

Một lúc lâu sau, chúng ta chạm đất. Nơi này quả thực một chút ánh sáng cũng không có.

Ta lấy ra bật lửa rồi mở, “cách” một tiếng, lửa đã cháy lên. Nơi chúng ta đang đứng rộng chừng năm thước vuông và hết sức ẩm ướt. Ta quan sát xung quanh thì thấy có một cái thang máy nhưng không có lối ra vào. Ta tắt bật lửa thì Thạch Cúc nói “Vệ đại ca, nơi này không còn đường nữa”

Ta suy nghĩ một chút rồi nói “Vây nếu thang máy bị hư thì công nhân sửa chữa vào đây bằng cách nào?”

Thạch Cúc vui vẻ nói “Nói như thế thì nơi này nhất định là có đường ra?”

Ta đáp “Ta tin như thế, chúng ta hãy tìm kiếm cẩn thận một chút”, vừa nói ta vừa mở bật lửa.

Ánh lửa phát ra cũng không sáng lắm nhưng cũng đủ để cho chúng ta có thể cẩn thận quan sát nơi này. Chỉ trong chốc lát, chúng ta liền phát hiện được một cánh cửa nhỏ bằng sắt. Cánh cửa cao khoảng hai thước, rộng một thước. Ta giao bật lửa cho Thạch Cúc rồi dùng sức mở cửa. Sau đó, Thạch Cúc giơ bật lửa hướng vào phía trong thì thấy một cái ống bằng sắt rất to, tuy nhiên nó thông đến nơi nào thì chúng ta cũng không biết.

Ta liền ra hiệu cho Thạch Cúc tắt bật lửa, trong bóng tối Thạch Cúc lên tiếng hỏi ta “Vệ đại ca, anh nghĩ cái ống này dẫn tới đâu và nó được dùng để làm gì?”

Ta đang suy nghĩ vấn đề này nhưng ta lại không thể rút ra kết luận được. Ở nơi này, cái ống sắt này có tác dụng nhiều lắm. Nó có thể vận chuyển than đá, có thể thải rác và cũng có thể còn nhiều tác dụng nữa. Nhưng hiện tại chúng ta nhất định phải nhờ nó để thoát khỏi nơi đây.

Ta suy nghĩ một chút rồi nói “Cúc, cô hãy theo sát phía sau ta nhé, ta vào trước, nếu ta gặp chuyện bất trắc thì cô không cần lo cho ta, hãy lui về phía sau ngay, sau đó theo đường cũ trở lại gian phòng kia. Nếu nơi này vẫn không có đường thoát thì không còn nơi nào để thoát ra nữa rồi”

Trong bóng đêm, ta nhìn không thấy Thạch Cúc, và ta cũng không nghe được tiếng nàng trả lời. Ta nói mấy lời đó xong rồi liền quỳ xuống bò vào cái ống.

Mới bò được một đoạn ngắn thì ta còn có thể thoải mái nhưng khi bò được một thước thì ống hẹp lại rất nhiều. Ta cảm giác được Thạch Cúc đang ở phía sau ta cho nên ta cố hết sức trườn về phía trước. Trong lúc này ta cũng cảm giác cái ống dường như là dài vô tận.

Ta cố gắng trườn đi, đôi lúc ta cũng nghỉ thôi thì quay trở lại cho xong. Trở lại căn phòng kia, chúng ta sẽ được nghỉ ngơi thoải mái, có thức ăn rượu ngon để nhắm nháp. Mặc dù bị giam lỏng nhưng vẫn tốt hơn nơi này nhiều lắm. Tuy có ý nghĩ như vậy nhưng ta vẫn tiếp tục trườn về phía trước. Trong đường ống tối tăm chẳng biết ngày hay đêm này thật không thể chịu nổi nhưng ta thầm tin ở phía cuối đường ống sẽ là ánh sáng cùng tự do.

Đương nhiên, điều chờ đợi ta ở phía trước cũng có thể là tử vong nhưng ta phải cược liều một ván.

Không biết trải qua bao lâu, ta mở đèn trên đồng hồ, nhìn vào thì thấy chỉ mới có nửa tiếng thôi.

Trong ống, việc hít thở rất khó khăn vì không khí có mùi rất khó ngửi. Ta hướng Thạch Cúc cười khổ một chút, Thạch Cúc cũng miễn cưỡng mỉm cười với ta.

Ta lại tiếp tục trườn đi. Ước chừng khoảng mười phút sau, tay ta chạm được một vật ở phía trước làm ta cơ hồ nhảy căng lên, ta lập tức mở bật lửa thì phát hiện vật ở phía trước trông giống như một cái cửa sắt nhỏ.

Ta tin tưởng với sức của ta có thể mở nó nhưng khi ta đưa tay nắm lấy song cửa chuẩn bị kéo nó thì nghe được bên ngoài có âm thanh “đình đang” của búa vang lên, đồng thời cũng có tiếng người.

“Bên ngoài có người! Bên ngoài có người!” Thạch Cúc cũng thấp giọng cảnh cáo ta.

Ta trả lời “Chuẩn bị súng”

Thạch Cúc khe khẽ lên tiếng đáp ứng, ta không để ý tới gì nữa, nắm song cửa sắt ra sức kéo, “Phách” một tiếng, cánh cửa bung ra.

Ta và Thạch Cúc liền nhảy ra khỏi ống. Tiếp đó, ta lập tức quát lên “Giơ tay lên”

Tiếp theo, ta thấy được có mấy người đứng đó, họ giơ tay lên với vẻ mặt vô cùng kinh ngạc. Bọn họ ai cũng mặc đồ công nhân.

Mấy người công nhân này đang sửa chữa đường ống máy lạnh tại đây. Qua hình dáng ta nhận ra được họ là người Pháp.

Ta liền xin lỗi rồi mỉm cười nói “Xin lỗi, nơi này là chỗ nào?”

Một trong ba công nhân lên tiếng “Nơi này không phải lãnh sự quán XX sao?”

Ta nghe ra “XX” liền hiểu là mấy tên bắt cóc thuộc nước nào. Ta đã nói qua, ta đối với chính trị không có hứng thú nhưng ta cũng tuyệt không phải làếch ngồi đáy giếng, không biết đến thế sự bên ngoài.

Lúc ấy, ta vừa nghe được tên quốc gia thì ta thật sự rất là kinh hãi. Bởi vì bất luận như thế nào ta cũng nghĩ không ra, một quốc gia hầu như không có tên tuổi gì trên thế giới cũng để ý đến vật liệu chế tạo vũ khí hạt nhân và có hứng thú lớn như vậy. Xin lỗi ta không thể tiết lộ ra tên quốc gia này và xin phép gọi lãnh sự của nước này là G.

Ta ngậy người một lúc rồi lại lên tiếng hỏi lại một câu cho đến khi ta xác định nơi này đích thật là lãnh sự quán XX thì ta mới nói “Thành thật xin lỗi, đã làm phiền ba người”

Tiếp đó ta hướng Thạch Cúc đưa tay ra hiệu, Thạch Cúc liền dùng thủ pháp nhanh nhạy điểm vào huyệt đạo của ba công nhân.

Sau đó, chúng ta đi tới gần cái cổng, mở cửa rồi theo thang lầu bước lên phía trên. Chỉ trong chốc lát chúng ta đã tới được nhà bếp.

Trong nhà bếp lúc này có không ít người đang bận rộn chuẩn bị thức ăn. Chúng ta không chế bọn họ, sau đó chúng ta liền bắt một tên bảo vệ trong lãnh sự quán rồi kêu hắn dẫn chúng ta đến phòng của tên lãnh sự.

Chỉ trong chốc lát, ta và Thạch Cúc đã đến được một căn phòng hoa lệ. Khi chúng ta bước vào, có một người đang ngồi trong phòng đưa mắt nhìn chăm chăm vào chúng ta. Ta đóng cửa phòng rồi xoay người nói “Tiên sinh, ông nên tổ chức tiệc mừng cho chúng ta về việc trốn chạy thành công chứ”

Không đợi hắn trả lời, ta đã chụp lấy chai rượu trên bàn của hắn tu một hơi. Hắn liền cười khan nói “Anh điên rồi!”

Ta hỏi “Ông là lãnh sự của nước XX?”

Sắc mặt của hắn đổi màu, rồi gật đầu nói “Đúng, ta gọi là G.”

Ta cười lạnh nói “Ngài lãnh sự, năng lực làm việc của ông yếu quá đó”

Thân thể của hắn có chút phát run, ta lạnh lùng thốt “Ta không phải nói ông yếu ở lĩnh vực nhốt người, ở phương diện này ông quả là tài giỏi, mặc dù chúng ta có thể thành công trốn thoát nhưng điều này ngay cả chúng ta cũng không thể tin được, có thể nói là một kỳ tích. Năng lực của ông yếu là bởi vì ông tin vào tình báo sai lầm, thú thật chúng ta chẳng tìm được bảo tàng của Rommel hay bất cứ thứ gì thuộc về bảo tàng đó”

Hắn chậm rãi vươn tay ra muốn ấn vào cái nút màu đỏ nhưng ta lập tức chụp lấy tay hắn nói “Ngài lãnh sự, cây súng này là ông đưa cho ta, ta không hy vọng dùng nó để tiễn đưa ông”

Hắn thở dài một hơi, nói “Ta đã đánh giá anh quá thấp”

Ta nhún vai, nói “Ta cũng đánh giá thấp quốc gia của ông rồi”

Sắc mặt của hắn ngày càng khó coi, nói “Vệ tiên sinh, ta hiện tại đang ở vị trí bại trận, vốn ra chẳng có lý do gì để đưa ra yêu cầu nhưng ta có một việc xin anh”

Khi hắn nói mấy lời này, sắc mặt hắn trắng bệch, hai tay run rẩy trông giống như là một người đang đứng giữa làn ranh sinh tử. Ta không khỏi cảm thấy tò mò, nói “Nếu không ngại hãy nói ra nghe xem ”

Về mặt của hắn vẫn khấn trương, nói “Ta xin anh đừng đem chuyện xảy ra ở đây nói ra ngoài”

Ta chỉ đơn giản trả lời “Không có khả năng”

Nghe xong sắc mặt của hắn lại trở nên trắng bệch không còn chút máu, nói “Vệ tiên sinh, ta rất yêu đất nước của ta, ta ta không thể bởi vì năng lực thấp kém của ta mà khiến cho bí mật quốc gia bị công khai”

Về mặt của hắn vận vẹo do quá kích động, trực giác của ta cảm thấy quốc gia của hắn sẽ có hy vọng bởi vì nó có những công dân yêu nước như hắn. Ta lo lắng một chút rồi nói “Có thể, nhưng ta có một điều kiện”

Hắn cười khổ, nói “Đương nhiên, lúc hai vị an toàn rồi đi, ta sẽ lập tức tự sát”

“Tự sát?” Ta cơ hồ kêu lên, ta hoàn toàn không phải có ý đó. Điều kiện của ta hoàn toàn không phải như vậy.

Về mặt của hắn hiện lên vẻ kỳ quái, nói “Vậy anh muốn sao?”

Ta nói “Thứ nhất ta và Thạch tiểu thư đây muốn tắm rửa và thay đồ”

Hắn ngậy người một chút rồi đột nhiên mỉm cười, nụ cười rất miễn cưỡng. Tiếp đó nụ cười của hắn lại trở thành tự nhiên hơn. Hắn đứng lên khỏi ghế, giơ tay ra, ta cũng không chút do dự đưa tay bắt tay hắn, hắn

kích động nói “Vệ tiên sinh, hành động của anh đã gây nên thất bại cho ta nhưng ta tin tưởng anh là người có thể giúp được đất nước của ta. Chúng ta có thể thể làm bạn không?”

Ta nói “Đương nhiên có thể, nhưng ta còn có một điều muốn hỏi”

Hắn cười nói “Anh cứ nói”

Ta nhìn hắn, ta biết ta đã quen được một người bạn tốt. Với địa vị của hắn thì có thể giúp cho ta rất nhiều, đây là một thu hoạch ngoài dự liệu. Ta nói “Lần đầu tiên gặp ông thì ông dùng loại ngôn ngữ của nước nào vậy?”

Hắn lại nở nụ cười, nói “Đó là tiếng địa phương của quê hương ta, sau này có thời gian, ta sẽ cùng anh nghiên cứu”

Ta gật đầu, hơn nữa còn đưa cây súng cho hắn.

Hắn nhận lấy súng rồi đặt lên bàn, sau đó lấy từ trong hộc bàn ra một cái hộp bằng gỗ, nói “Trong hộp này có hai cây súng ngắn được điêu khắc rất đẹp và tinh xảo, có thể nói là đồ nghệ thuật, anh xem đi”

Ta đưa tay nhận lấy rồi mở nắp hộp ra, thấy bên trong có một miếng vải nhung màu tím phủ ở trên, gỡ nó ra thì thấy có hai cây súng ngắn được làm bằng ngà voi. Vỏ ngoài của hai cây súng đúng là được điêu khắc rất đẹp và tinh xảo, quả thực làm cho người khác nhìn vào khó có thể tưởng tượng đây là thứ vũ khí giết người. Ta luôn không thích mang theo súng tuy rằng nó rất quan trọng trong cuộc sống đầy mạo hiểm của ta nhưng bởi vì súng là vũ khí giết người và ta không thích làm bạn với nó.

Tuy nhiên khi kiểm tra hai cây súng thì ta mới thấy đây là hai cây súng thật.

Ta liền đưa một cây cho Thạch Cúc, rồi nói “Cảm ơn ông”

Hắn đưa tay rung chuông, sau đó có một người hầu bước vào, hắn liền phân phó “Hãy đưa vị tiên sinh và vị tiểu thư này đến phòng tắm”

Ta không chút do dự liền xoay người đi ra ngoài, Thạch Cúc cũng bước theo sau ta, nói “Vệ đại ca, tại sao anh có thể tin tưởng hắn? Lỡ hắn có âm mưu gì thì sao?”

Ta mỉm cười nói “Rất khó nói. Tin tưởng một người nào đó có đôi khi phải dựa vào trực giác”

Thạch Cúc gật đầu ra vẻ đã hiểu.

Nửa giờ sau, ta và Thạch Cúc đã tắm rửa và thay quần áo xong. Lãnh sự G đang đứng tại ban công ngoài phòng chờ chúng ta.

Ta hỏi hắn “Ông bắt người yêu của Hoàng Tuấn rồi lại bắt cóc chúng ta chính là vì ông nghĩ rằng chúng ta đã tìm được bảo tàng của Rommel?”

Miệng hắn vẫn cười cười, cũng không có cự tuyệt thảo luận về vấn đề này, nói “Đúng vậy, ta đích xác nghĩ như vậy”

Ta không thể không lấy làm ngạc nhiên, ta liền hỏi lại “Ông biết rõ tám bản đồ trên người ta là phế vật, vậy dựa vào đâu ông nghĩ là chúng ta đã tìm được bảo tàng?”

Hắn do dự một chút rồi nói “Vệ tiên sinh, ta và anh đã là bạn tốt rồi phải không?”

Ta phát phát tay, ngắt lời hắn “Nếu là bạn tốt thì tại sao còn xưng hô với ta như vậy?”

Hắn cao hứng cười cười, nói “Vệ, có thể quen biết được anh ta rất vui, trong lòng ta nghĩ như vậy vì Hoàng Tuấn đã nói cho ta biết”

Ta lấy làm kinh hãi, nói “Hoàng Tuấn?”

Hắn gật đầu, nói “Chính là hắn.”

Ta nói “Chỉ với một câu nói của hắn mà ông cũng tin sao?”

Hắn lắc đầu, nói “Không, hắn có chứng cứ”

Vốn ấn tượng của ta đối với Hoàng Tuấn trước đây vẫn rất tốt nhưng khi hắn mang người đến khách sạn bắt ta và Thạch Cúc thì ta đã có cái nhìn hoàn toàn khác về hắn.

Bởi vậy khi ta nghe được lãnh sự G nói như thế, thân thể ta cơ hồ nhảy dựng lên, nói “Chúng có, chúng có gì?”

Lãnh sự G nhìn ta với vẻ ngạc nhiên, sau đó đi tới kết bảo hiểm đưa tay xoay mặt mã. Tiếp đó mở cửa kết rồi lấy từ bên trong ra một kết bảo hiểm nhỏ hơn. Sau đó, hắn lại mất khoảng năm phút nữa để mở mặt mã của cái kết bảo hiểm nhỏ.

10. Đóa Hoa Kim Cương Mộng Ảo

Khi nhìn thấy được món đồ trên tay của hắn thì ta và Thạch Cúc không tự chủ được giật mình và cơ hồ phát ra tiếng kêu. Trong tay hắn là một đóa hoa hồng bằng kim cương.

Một đóa hoa hồng nhỏ rất xinh đẹp được điêu khắc từ một viên kim cương thô chứ không phải là dùng nhiều viên kim cương nhỏ để tạo thành. Thật là một kỳ trân dị bảo. Nó vốn thuộc về một người thương nhân của Pháp nhưng trong thế chiến thứ hai đã mất tung tích. Trong thị trường châu báu quốc tế vẫn mong chờ nó xuất hiện từng ngày. Thật không ngờ hôm nay nó lại xuất hiện trước mắt ta.

Lãnh sự G đưa đóa hoa kim cương cho ta xem, ta liền nhận lấy và xem xét. Đây là những tâm huyết kết tinh qua nhiều thế hệ của những người thợ điêu khắc kim cương tại Hà Lan. Điêu khắc một viên kim cương thành một đóa hoa hồng thì quả thật là quá vô song.

Khi ta xem xong thì giao nó cho Thạch Cúc. Thạch Cúc xem một hồi rồi nói “Vật này làm sao có thể chứng minh được chúng ta đã tìm được bảo tàng?”

Lãnh sự G nói “Chúng ta phát hiện, Rommel từng viết một bức thư gửi cho Hitler nói rằng hắn đã có được đóa hoa kim cương này và chuẩn bị tặng cho người tình của Hitler. Tuy nhiên sau đó Rommel lại nhận được lệnh của Hitler mang hết tất cả châu báu chôn xuống biển và đóa hoa kim cương này cũng nằm trong số châu báu đó”

Ta lập tức nói ngay “Vậy thì đóa hoa kim cương này cũng chỉ có thể chứng minh đã có người phát hiện ra bảo tàng, tuy nhiên không thể chứng minh là chúng ta”

Mặt của lãnh sự G xuất hiện thần sắc ngạc nhiên, ngay người một hồi lâu vẫn không lên tiếng.

Ta lại đưa tay lấy đóa hoa từ trong tay Thạch Cúc để xem. Nó quả thật xinh đẹp và huyền lệ và mộng ảo. Nếu người không phải là người có lòng tham vô đáy thì nhất định sẽ không nghĩ tới giá trị của nó khi nhìn thấy nó. Điều này cũng giống như nếu người không phải là người háo sắc điên cuồng thì người nhất định sẽ không nghĩ đưa một phụ nữ đẹp lên giường khi vừa nhìn thấy cô ta.

Một hồi lâu sau, lãnh sự G mới nói “Vệ, ta nghĩ anh và ta nên thật lòng với nhau đi”

Ta ngẩn người nói “Ta có chỗ nào lừa ông?”

Hắn nói “Đóa hoa kim cương này là do một thủ hạ của ta tìm được trong hành lý của anh. Ta có thể kêu hắn đến đối chứng”

“Không cần đâu,” Ta nói “G, chuyện này có vấn đề, có người muốn ông tin rằng chúng ta đã tìm được bảo tàng, vì vậy đã đem đóa hoa kim cương này đặt trong hành lý của ta”

Chuyện đã rất rõ ràng, đây là một âm mưu dùng để giáo hóa cho chúng ta.

Lãnh sự G vội hỏi “Vậy anh có biết hắn là ai không?”

Trong đầu ta hiện cũng đang nghĩ “Tên đó là ai?”. Đây là chuyện rất quan trọng, người nào đã đem đóa hoa kim cương này để trong hành lý của ta tức là người đó đã tìm được bảo tàng của Rommel. Ta suy nghĩ một lúc thì trong đầu liền hiện lên tên một người, trong lòng ta thầm thốt lên “Là Hoàng Tuấn”, nhưng ta cũng không có nói ra suy nghĩ của mình. Ta vỗ vỗ vai của lãnh sự G, nói “Ta không hy vọng quốc gia của ông tham gia vào vấn đề hạt nhân”

Hắn vội vàng nói “Chúng ta....”

Ta lập tức lên tiếng ngăn cản hắn “Đừng hỏi ta nữa, ta hiện thật sự cũng không biết là ai”

“Vây,” Hắn nói “nếu anh biết được thì có thể nói cho ta biết không?”

Ta liền đáp “Đợi đến lúc đó rồi hãy nói”

Hắn nghe xong, mặt liền lộ ra vẻ thất vọng. Sau đó hắn vươn tay ra nắm lấy tay ta rồi cầm đóa hoa kim cương nhét vào tay ta, nói “Tặng cho anh làm kỷ niệm”

Ta liền nói “Nhưng ta đã được tặng cây súng rồi mà”

Hắn mỉm cười nói “Chỉ có phụ nữ Trung Quốc xinh đẹp mới có thể thích hợp với vật trang sức như nó. Anh có thể giữ lại và tặng cho người con gái mà anh yêu”

Ta nghe vậy liền không khách khí nữa, đem đóa hoa kim cương bỏ vào người.

Lãnh sự G đưa chúng ta ra khỏi cổng, sau đó gọi taxi đưa chúng ta về khách sạn. Thạch Cúc vẫn trầm mặc không nói. Cho đến khi xe đã đi được một khoảng rất xa thì nàng mới lên tiếng “Vệ đại ca, đóa hoa kim cương đó anh anh có từng nghĩ là.....tặng cho ta không?”

Nàng vừa nói vừa đưa cặp mắt trong như nước nhìn ta. Ta ngây người một chút rồi nói “Không có”

Trong mắt nàng liền chảy ra nước mắt nói “Ta biết anh sẽ không tặng ta, anh muốn tặng nó cho người đàn bà dễ tiện kia”

Ta lập tức nói “Cúc, cô im miệng đi, dù sao cô ấy cũng là mẹ của cô”

Thạch Cúc hiện giống như người điên, kêu lên “Bà ấy không phải mẹ của ta, chẳng phải bà ta đã phủ nhận rồi sao”

Ta nhin không liền quát “Chẳng lẽ cô không thấy được hai người rất giống nhau sao?”

Nghe xong những lời đó, hai hàng nước mắt nàng chảy dài xuống. Cho tới bây giờ ta cũng chưa từng gặp qua một người phụ nữ khóc như vậy. Nàng đưa mắt nhìn ta một hồi lâu rồi đột nhiên lên tiếng nói lớn “Dừng xe”

Tài xế taxi liền dừng xe lại, ta liền kêu lên “Cô muốn làm gì?”

Nàng đột nhiên xoay người rồi mở cửa xe phóng ra ngoài. Ta thấy thế cũng liền đuổi theo, nhưng lúc này vô tình có một chiếc xe chở hàng đang chạy với tốc độ cao ngang qua. Thạch Cúc thi triển khinh công, nhoáng cái đã phóng lên sau xe. Ta ngây người một chút rồi vội vã quay trở lại taxi, hét “Mau đuổi theo”

Người tài xế đột nhiên mỉm cười nói với ta “Quý khách, khi làm phụ nữ tức giận bỏ đi, tốt nhất hãy để cho cô ấy bình tĩnh lại một chút”

Ta gấp đến độ cơ hồ muốn ra tay đập hắn. Ta quát lên “Mau đuổi theo đi”

Người tài xế nhún vai một cái rồi rờ rỏ máy đuổi theo, nhưng khi đó chiếc xe chở hàng đã chạy quá xa. Đuổi theo ước chừng được khoảng mười phút thì đã mất dấu. Ta liền kêu tài xế chạy về khách sạn, sau đó chán nản ngồi trong xe đưa mắt nhìn dòng xe qua lại.

Một lúc sau, taxi đã đến trước cửa khách sạn.

Lúc này ta thật sự cảm thấy rất phiền. Một cô gái yêu ta, chuyện phiền toái này so với đấu với tên cường địch Tử Thần còn phiền toái hơn, tuy nhiên nếu là chuyện này thì hề là người sẽ không thoát khỏi.

Cho đến khi tài xế taxi nói với ta “Tới rồi” thì ta mới thoát ra giấc mộng và xuống xe. Trước cửa khách sạn ta vô tình gặp được Tử Thần và Lê Minh Mai. Lê Minh Mai trông thấy ta nên lập tức quay đầu đi. Ta muốn gọi lên tiếng gọi nàng nhưng miệng không thể mở được.

Tuy nhiên lúc này ta chỉ hy vọng Thạch Cúc đã về khách sạn và đang ở trong phòng. Ta vào khách sạn, không muốn phí thời gian đợi thang máy nên ta liền chạy thang bộ lên. Vào đến phòng, ta lập tức thất vọng, trong phòng không còn hình bóng của Thạch Cúc nữa. Ta chán nản ngồi ở sofa, ngây ngốc một hồi

lâu rồi mới lấy đóa hoa kim cương từ trong người ra. Như lãnh sự G đã nói, ta có thể tặng nó cho người con gái ta yêu, ta dám chắc hẳn nghĩ ta muốn tặng nó cho Thạch Cúc.

Nhưng ở trong tim ta lại căn bản không có chỗ cho Thạch Cúc, mà là Lê Minh Mai. Thạch Cúc bỏ đi không có nói thêm lời nào là vì nàng biết rõ tâm ý của ta.

Ta nhìn đóa hoa kim cương đang chiếu lấp lánh, dường như thấy được hình ảnh của Lê Minh Mai trong đó.

Nói đến thì cũng kỳ quái, lúc ta thấy được ảo ảnh của Lê Minh Mai, nàng đang dùng đôi mắt u oán nhìn ta, môi mấp máy dường như muốn nói với ta điều gì nhưng cũng không ra lời.

Ta nghĩ vì ta quá dễ tâm và lo lắng đến Lê Minh Mai nên ta thấy nàng có bộ dáng như vậy.

Ta đứng lên rồi đem đóa hoa kim cương để vào hành lý, sau đó đi qua đi lại trong phòng suy nghĩ. Lúc ta vừa mới trông thấy đóa hoa kim cương kia thì ta đã nghi ngờ là Hoàng Tuấn đã bỏ nó vào trong hành lý của ta.

Chỉ có Hoàng Tuấn mới có thể làm cho lãnh sự G tin chắc ta và Thạch Cúc đã tìm được bảo tàng, và theo đó thì hẳn mới có thể đem ta và Thạch Cúc đi trao đổi với cô gái người Ý kia.

Nói như vậy chẳng lẽ là Hoàng Tuấn đã tìm được bảo tàng của Rommel rồi?

Chiếu theo lý thì ta đã có thể khẳng định nhưng trong lòng ta vẫn còn do dự. Tuy nhiên ta lại mơ hồ cảm giác được mọi chuyện không phải là do Hoàng Tuấn gây ra.

Xét theo những việc đã phát sinh xoay quanh chuyện bảo tàng của Rommel thì ta và Thạch Cúc, Tử Thần, lãnh sự G, Peite Luck Leica ai cũng đều là người thất bại.

Và Hoàng Tuấn lại có vẻ cũng không giống là người thắng cuộc. Có lẽ người thắng cuộc là một người khác và hẳn chưa lộ diện mà thôi.

Dòng suy nghĩ của ta phát triển đến đây thì đột nhiên lại hiện lên cái tên Thi Duy Cơ. Ta mặc dù chưa từng gặp qua nàng ta nhưng ta đã thấy diện mạo của nàng ấy trong tấm ảnh Hoàng Tuấn đưa cho xem.

Trong ảnh, nàng rất đẹp, thân thể đầy đặn cao ráo, tóc dài, rất mê hoặc người. Chẳng lẽ là nàng?

Ta lại suy nghĩ đến lời nói của Hoàng Tuấn đó là Thi Duy Cơ đã tặng cho hẳn cái túi kim cương nhưng chẳng phải Hoàng Tuấn đã đem từng viên kim cương ném xuống biển hay sao, vậy có thật là Thi Duy Cơ yêu hẳn không...?

Chuyện này thật sự là một điều bí ẩn, một câu đố không thể giải.

Trong đầu ta, dòng suy nghĩ vốn đang hỗn loạn tới cực điểm nhưng tới lúc này dần dần đã trở nên trật tự. Ta cảm thấy được tầm quan trọng của cô gái người Ý đó trong cuộc chiến truy tìm bảo tàng này.

Ta liền ra khỏi phòng với mục đích tìm kiếm cô nàng và Hoàng Tuấn. Ta đã dùng suốt thời gian một buổi chiều để tìm kiếm khắp nơi nhưng cũng không có một chút tin tức. Tiếp đó ta gọi điện thoại cho lãnh sự G hỏi hẳn đã bắt Thi Duy Cơ ở đâu thì được hẳn báo cho một địa danh, hơn nữa hẳn còn nói cho ta biết thêm một tin tức quan trọng đó là về quê quán và nghề nghiệp của Thi Duy Cơ. Quê hương của nàng nằm ở vùng phụ cận của Bastia và nghề nghiệp của nàng là thợ lặn biển chuyên thu thập các đồ vật chìm dưới biển và bán chúng.

Khi nghe được những thông tin đó từ lãnh sự G thì ta đã dám chắc chắn bảo tàng của Rommel và cô nàng người Ý này có liên quan. Cô nàng từ lúc mười ba tuổi đã bắt đầu làm nghề thợ lặn, đến nay ít nhất cũng được khoảng bảy tám năm. Trong thời gian đó cô nàng có vô tình phát hiện được bảo tàng hay không? Có thể xảy ra lắm.

Nàng ta và Hoàng Tuấn có lẽ hiện giờ đã trở lại quê quán của nàng rồi. Vốn trước đó ta đã có ý định chuẩn bị tốt dụng cụ lặn biển để trở lại Bastia tiếp tục tìm kiếm bảo tàng nhưng hiện tại ta lại không thể rời đi Monte Carlo được bởi vì ta còn chưa tìm được Thạch Cúc.

Ta quay trở về khách sạn và vẫn không thấy Thạch Cúc. Ta liền viết một bức thư lưu lại trong phòng cho Thạch Cúc để khi nàng quay về đọc được sẽ không tự ý rời khỏi và ở trong phòng chờ ta. Sau đó ta vội vã đi ăn một chút đồ ăn.

Ta tuyệt không nắm chắc có thể tìm được Thạch Cúc, muốn tìm được nàng ta hiện tại chỉ trông vào vận khí mà thôi. Thạch Cúc mất tích, mặc dù đi tìm nhưng ta cũng không có lo lắng nàng gặp biến cố gì trên đường bởi vì nàng ta không phải là một cô gái bình thường. Võ công của nàng cực cao, lại tinh thông vài loại ngôn ngữ, hơn nữa trong người cũng có không ít tiền, có lẽ nàng đi đâu đó chơi rồi sẽ quay lại thôi.

Ta lái xe đi khắp các con đường nhỏ, chậm rãi nhìn vào các nhà hàng cũng như khách sạn mong trông thấy Thạch Cúc nhưng một chút tin tức cũng không có. Cho đến khi trời tối, ta đã đến được Nice (lãnh sự quán G nằm ở nơi đây). Ta cũng muốn quay về nhưng nghĩ lại dù sao cũng đã đến đây, cứ hỏi thăm thử cũng chẳng mất mát cái gì nên ta vào một nhà hàng ăn tối và hỏi thăm.

Tuy nhiên tại đây lại có một chuyện làm cho ta cảm thấy rất tò mò. Khi ta hỏi ông chủ tiệm ăn có nhìn thấy một cô gái người Trung Quốc không thì hắn lại nói “Người Trung Quốc? Anh là người Trung Quốc hả? A, vậy thì nhất định đám người kia là thân thích của hoàng đế rồi”

Ta liền bảo hắn hiện Trung Quốc không có hoàng đế nhưng hắn lại thao thao bất tuyệt về chuyện của đám người kia, nào là xe rồi phong cách....., sau lại còn kể cho ta ông nội của hắn đã từng đến Bắc Kinh khi chiến tranh tại Trung Quốc. Ta liền hiểu ra là hắn đang nói đến việc tám nước liên minh tấn công vào Trung Quốc và ta cũng chẳng có hứng thú gì.

Hắn lại nói “Họ rất giàu có a, vung tay rất phóng khoáng, ngay cả người giàu nhất khu này cũng không so được”

Trong lòng ta không khỏi dâng lên sự tò mò và hiếu kỳ. Ta vội hỏi phương hướng mà đám người Trung Quốc kia đã đi, sau đó lập tức lái xe chạy đi.

Chạy không được bao xa thì tới được ngoại ô của thành phố Nice. Tuy gọi là ngoại ô nhưng lại là khu rất náo nhiệt, nếu ăn uống tại đây thì phải là người có tiền. Ta đậu xe lại trước một nhà hàng vì ta thấy được chiếc xe màu xám bạc mà ông chủ tiệm ăn miêu tả đang đậu tại đây.

Cẩn cứ theo lời ông chủ tiệm ăn nói thì “Đám người thân thích của hoàng đế Trung Quốc” đúng là ngồi trong chiếc xe này. Ta đậu xe lại thì có một tên giữ xe chạy đến. Ta giơ tay chỉ chiếc xe và hỏi hắn “Chiếc xe đó thật đẹp, của ai vậy?”

Tên giữ xe cười nói “Tiên sinh, họ là của đồng hương Trung Quốc của ông đó. Ông ta cho boia cho tôi rất nhiều tiền”

Ta mỉm cười rồi cũng cho boia cho hắn, hắn liền giúp ta lái xe đi đậu vào bãi xe.

Trong quán ăn ánh sáng rất lu, không khí rất yên tĩnh, âm nhạc cũng rất nhẹ nhàng, khách cũng không nhiều. Ta vừa bước vào thì có một người phục vụ mời ta đến ngồi tại một cái bàn. Sau khi ngồi xuống và quan sát ta lập tức thấy được đám người Trung Quốc kia.

Vừa nhìn thấy ta liền giật mình.

Đó là một lão già khoảng sáu mươi tuổi, ngồi bên cạnh hắn là bốn đại hán trung niên, tổng cộng năm người. Diện mạo của lão già này ta cảm thấy hết sức quen thuộc nhưng trong khoảng thời gian ngắn ta chẳng nhớ được lão là ai. Nguyên nhân khiến ta giật mình là vì ta nhìn thấy huyết Thái Dương của lão lộ lên, hai mắt thần quang lấp lánh, khí độ phi phàm, thật đúng là hiếm thấy, vừa nhìn liền biết đây là một người có công phu rất cao thâm, có thể nói là tông sư. Bốn người đại hán ngồi bên cạnh cũng vậy, liếc mắt cũng thấy được đó là cao thủ.

Ta vốn tưởng rằng “đám người Trung Quốc” mà ông chủ tiệm ăn nói tới bất quá chỉ là hoa kiều đến ăn uống mà thôi, ai ngờ họ lại là cao thủ.

Ta nhìn thoáng qua bọn họ rồi lập tức quay đầu đi chỗ khác, đồng thời, tay ta cũng lấy ra dụng cụ nghe lén đặc ở bên tai. Bởi vì không biết Thạch Cúc hiện đang ở đâu cho nên ta đối với năm người này rất nghi ngờ.

Qua giọng bọn họ nói, ta có thể nghe ra đây là giọng của người ở Hà Bắc.

Nghe được một hồi thì đột nhiên lão già ho khan một tiếng nói “Cô ấy và Tử Thần ở cùng một chỗ sao?”

Ta vừa nghe lão già nói như thế tim liền đập loạn lên bởi vì chữ “cô ấy” mà lão già nói rõ ràng là ám chỉ Lê Minh Mai.

Lại nghe được một đại hán trả lời “Vâng, hai người họ đang ở Monte Carlo”

Lão già lại nói “Thủ hạ của Tử Thần có cao thủ không?”

Người đại hán đáp “Có hai người, đó là hai đại long đầu của Hoàng Hà Xích Thủy Bang”

Khi nghe được đến đây ta lại càng thêm giật mình.

Hoàng Hà Xích Thủy Bang chính là một bang hội rất bí mật tại Trung Quốc. Xích Thủy Bang cùng các bang hội khác không giống nhau, nó thu nhận bang chúng rất khó khăn và nghiêm ngặt, đồng thời chỉ duy trì ba trăm sáu mươi bang chúng mà thôi nhưng người nào cũng có khả năng đặc biệt.

Khi có một người nào chết thì bang hội mới tuyển một người khác bổ sung, tuyệt sẽ không để nhân số vượt qua số ba trăm sáu mươi người.

Ta từng có thời gian sống tại Hoa Bắc và từng cùng hai người bang chúng Xích Thủy Bang kết thành sinh tử chi giao. Bọn họ đã từng nói với ta nếu có cơ hội sẽ giới thiệu ta gia nhập vào Xích Thủy Bang. Hai người này trong Xích Thủy Bang chỉ là bang chúng bình thường, tuy nhiên một trong hai người đó lại là một thủ lĩnh của Thanh Bang, dưới tay cũng có hơn hai ngàn huynh đệ. Bởi vậy không nói cũng biết Xích Thủy Bang chọn người khe khắt và có tài như thế nào.

Ta cũng từng được nghe một trong hai người đó nói qua, trong bang tổng cộng có mười hai long đầu. Tên thật của mười hai long đầu này thì hầu như trong toàn Xích Thủy Bang cũng không có thể biết hết được. Mười hai long đầu này ai cũng là người văn võ toàn tài, là nhân vật vạn người có một. Tuy nhiên sau đó ta lại không có cơ hội gia nhập Xích Thủy Bang bởi vì ngoại tổ mẫu của ta chết và ta phải trở về để thọ tang. Từ đó trở về sau ta và hai người bang chúng của Xích Thủy Bang cũng không có liên lạc nữa. Hiện tại vì ta nghe được có hai vị long đầu ở bên cạnh Tử Thần nên ta mới giật mình.

Đồng thời, ta cũng dâng lên mối nghi ngờ đối với lai lịch của Tử Thần. Tử Thần xuất thân từ đâu thực sự không có ai biết được. Hiện tại đang có hai long đầu của Xích Thủy Bang âm thầm hỗ trợ hắn, qua đó ta có thể kết luận rằng hắn nhất định là xuất thân từ Xích Thủy Bang bởi vì long đầu của Xích Thủy Bang là nhân vật thể nào, làm sao có thể tùy ý để cho người khác sai bảo? Nói không chừng Tử Thần cũng có thể là đại long đầu, tuy nhiên tuổi tác của hắn lại quá nhỏ, không thể được.

Mặc dù ta giật mình nhưng cũng vẫn để tâm lắng nghe. Chỉ nghe được lão già ngạc nhiên nói “Có việc như thế sao? Hai long đầu đó các ngươi có biết không?”

Một đại hán đáp lời “Chúng tôi không biết họ nhưng vì chúng tôi nhìn thấy được người lái xe cho Tử Thần trên người có đeo long đầu kim bài. Còn người kia thì đi cùng và cũng có đeo kim bài”

“Người lái xe cho Tử Thần?” Ta cố gắng nhớ lại diện mạo của người nọ nhưng lại không có ấn tượng, ta một mặt tự trách mình quá hời hợt, một mặt lại ngạc nhiên vô cùng.

Ta ngạc nhiên bởi vì võ công của Tử Thần không bằng ta nhưng có hai cao thủ ở bên, vậy tại sao hắn không gọi bọn họ ra đối phó ta? Đây đúng là một chuyện thật nan giải.

Chỉ nghe lão già nói tiếp “Chúng ta đây phải nên cẩn thận một chút. Tên tiểu tử Hoàng Tuấn đâu? Các ngươi có tìm được nó không?”

Một đại hán lên tiếng đáp “Không có nhưng chúng tôi lại tìm được tiểu thư.”

Ta vừa nghe được bọn họ nói đến đó, thì trong lòng càng giật mình hơn. Vốn, ta đối với thân phận của lão già kia đã có hoài nghi, hiện tại lại nghe được tên đại hán đó nói thế thì ta đã dám khẳng định lão già này chính là cha của Thạch Cúc, một đời võ lâm hào kiệt, là nhân vật được biết bao anh hùng kính ngưỡng, ngưỡng mộ của Bắc Thái Cực Môn, Thạch Hiên Đình.

11. Một Đời Vô Lâm Dị Nhân

Lão già “hừ” một tiếng, nói “Nó sao vậy, định bắt chước Hoàng Tuấn à?”

Một đại hán nói “Không, tiểu thư thế nào có thể làm vậy, nghe nói cô ấy đang ở chung với đồ đệ của Dương Châu Phong Kim Nhị. Khi chúng tôi nhìn thấy tiểu thư thì cô ta đang đi lang thang một mình, không thấy tên đồ đệ của lão ăn mày kia”

Đồ đệ của Dương Châu Phong Kim Nhị, chẳng phải hắn đang nói tới ta sao?

Thạch Cúc đã bị bọn họ phát hiện nhưng thật sự cô ấy đang ở đâu đây? Ta nóng lòng muốn biết được điều này.

Một tên đại hán lại cười cười nói “Xin chưởng môn yên tâm, chúng tôi đương nhiên sẽ không bắt kính với sư muội”

Tên đó chưa nói hết lời thì Thạch Hiên Đình đã vỗ mạnh một chưởng lên bàn nói “Không cần khách khí với nó”

Ta nghe đến đó trong lòng liền chấn kinh. Ba người đại hán khác cũng ngạc nhiên đưa mắt nhìn nhau. Thạch Hiên Đình lại nói “Nó đang ở đâu? ”

Tên đại hán nói “Hiện đang ở tại khách sạn nơi chúng tôi ở”

Thạch Hiên Đình quát lên “Phạm Dũng, người chẳng lẽ không sợ nó chạy đi sao? Nhanh, bằng bất cứ giá nào phải mang nó về đây”

Tên đại hán lập tức đứng lên rồi vội vã đi ra. Trong lòng ta cảm thấy lo lắng vô cùng, liền lấy tiền ra để trên bàn rồi cũng phóng theo tên đại hán.

Ta biết rõ nếu còn ở lại tiếp tục nghe lén thì có thể biết được chưởng môn Bắc Thái Cực Môn Thạch Hiên Đình đến đây để làm gì. Tuy nhiên ta không thể không đi tìm Thạch Cúc bởi vì ta nhìn thấy sắc mặt và giọng nói của Thạch Hiên Đình đối với Thạch Cúc cực hận, loại thái độ đó tuyệt không phải là sự giận dữ bình thường đối với con cái. Thạch Hiên Đình đã phái Thạch Cúc đi giết Hoàng Tuấn, đương nhiên sẽ xử trí nghiêm khắc đối với Thạch Cúc nếu cô ấy không hoàn thành nhiệm vụ, ta tuyệt không thể để cho Thạch Cúc rơi vào tay bọn họ.

Hơn nữa, ta còn phải tìm được Thạch Cúc rồi cùng nàng đi tìm bảo tàng của Rommel, mặc kệ có bảo tàng thật hay không.

Ta vừa đi ra bên ngoài cửa thì đã thấy tên đại hán kia vẫy tay kêu taxi và lên xe đi, ta vội quay lại xe của mình và lái đuổi theo.

Chiếc xe taxi chạy về trung tâm thành phố phồn hoa, ta cũng bám sát theo sau nhưng khi đến một quảng trường lớn chiếc xe taxi đột nhiên ngừng lại.

Ta biết tên đại hán nhất định sẽ trở về khách sạn hắn đang ở để xác định Thạch Cúc còn đang ở trong phòng hay không nhưng xung quanh quảng trường này, các tòa nhà đều là của chính phủ, tuyệt không có một cái khách sạn nào.

Ta cảm thấy nghi hoặc đành phải dừng xe lại. Tên đại hán vừa xuống xe taxi thì dùng một thân pháp cực nhanh phóng tới xe của ta, sau đó vung tay sử ra một chưởng đánh vào cửa kính xe.

Một chuồng này phát ra âm thanh cũng không lớn nhưng lại làm cho kính xe nát vụn. Qua lực đạo của chưởng ta thấy được tên này có võ công cực cao.

Trong tình hình như vậy, ta cố gắng giữ bình tĩnh nói “Tiên sinh, ông muốn làm gì thế?” Ta dùng tiếng Pháp hỏi hắn, làm ra bộ dáng là một hoa kiều đang sống tại đây.

Nhưng hắn cười lạnh một tiếng nói “Bằng hữu, đừng giả vờ nữa, tại sao phải theo dõi ta. Người là ai?”

Ta thầm bội phục ánh mắt lợi hại cùng kiến thức quảng bác của hắn. Ta mỉm cười nói “Bằng hữu, người không thấy là đánh nhau ở chỗ này sẽ làm cho người ngoại quốc chê cười chúng ta sao?”

Tên đại hán lại cười lạnh nói “Vậy muốn đấu ở chỗ nào?”

Ta lắc đầu nói “Không cần đấu, ta và ngươi không thù không oán, sao phải phân cao thấp làm chi?”

Ta vừa nói vừa dùng chân đạp ga vọt xe tới phía trước rồi quẹo vào một con đường nhỏ, sau đó nhanh chóng mở cửa xe phóng ra, tiếp đó núp qua một bên tiếp tục theo dõi tên đại hán.

Lúc này cũng thấy hán đang nhanh chóng phóng về hướng ta chạy đi. Ngay trong lúc hán tới gần, trong lòng ta không khỏi lo lắng bởi vì nếu hán nếu tới gần chút nữa là nhìn thấy được chiếc xe của ta thì hán nhất định có thể đoán biết là ta, và khi đó hán sẽ rất cẩn thận. Kế hoạch theo dõi hán nhất định khó có thể thực hiện.

Cũng may khi hán tới gần thì quẹo vào một con đường khác cho nên cũng không có phát hiện ra xe của ta. Tìm kiếm một lúc lâu thì hán bỏ đi. Ta chờ khi hán đi ra xa khoảng bảy tám thước thì ta liền rời khỏi chỗ núp bước theo hán.

Trên đường người đi bộ rất nhiều, mặc dù hán rất cẩn thận luôn luôn xoay đầu về phía sau nhìn nhưng cũng không thể phát hiện ra ta trong đám người dày đặc.

Chỉ trong chốc lát ta đã nhìn thấy hán đi vào một khách sạn lớn. Ta đợi một chút rồi cũng bước vào. Khi vào đại sảnh ta liền thấy hán đang ở trong thang máy, sau đó ta đợi một chút thì thấy thang máy dừng lại ở tầng bốn. Ta lập tức dùng tốc độ nhanh nhất theo thang bộ chạy lên tầng bốn.

Khi ta vừa bước vào hành lang tầng bốn thì trông thấy được hán đang đẩy cửa phòng bước vào. Có thể là do ta chạy vội nên tiếng bước chân phát ra hơi lớn nên khi hán vừa vào phòng thì lại quay đầu ra quan sát. Hán liền trông thấy ta.

Hán thấy ta sắc mặt liền hiện lên sự phẫn nộ. Ta không đợi hán có phản ứng liền phóng đến. Hán thấy vậy liền vung tay sử ra một chưởng đánh về phía ta.

Ngay lúc này có một cặp vợ chồng người Mỹ đang cười hỉ hả từ phía hành lang bên kia đi đến. Ta không thể để bọn họ phát hiện ra ta và người khác đang đánh nhau bởi vì người Mỹ luôn thích quản chuyện không đâu. Do đó ta lập tức vận mười thành lực đạo, xuất ra một chưởng nghênh đón chưởng của tên đại hán. Song chưởng tương giao, “bụp” một tiếng, tên đại hán bị chưởng lực của ta chấn lui ba bước, lảo đảo ngã vào phòng. Ta nhân cơ hội đó cũng phóng vào phòng rồi đóng cửa lại.

Ngay lúc ta đóng cửa và quay lại thì tên đại hán lại hung hăng phóng đến tấn công ta. Thân hình ta nhanh chóng né qua một bên rồi thuận tay điểm vào “Nhuyễn huyết” của hán. Tên đại hán lập tức té ngã trên mặt đất.

Ta cũng không để ý tới hán, kêu lên “Cúc, cô đang ở -”

Nhưng chữ “đâu” còn chưa ra khỏi miệng thì nghe được ở phía sau lưng có tiếng gió vang lên. Ta vội vàng quay đầu lại thì nhìn thấy một thanh chủy thủ đang hướng ngực của ta công đến. Lúc này mũi của nó chỉ còn cách ta khoảng ba bốn tấc, nguy hiểm cực kỳ.

Ta vội vàng nhảy về phía sau để tránh, tuy nhiên tên cầm đao lại tiến lên một bước, thanh chủy thủ lại đến gần ngực của ta.

Ta không khỏi há mồm kêu một tiếng “Thủ pháp quá nhanh”

Thân thể ta liền nghiêng về một bên, tay ta cũng vung ra, ngón tay hình thành một móc câu đánh về phía hán. Chiêu này chính là sư phụ của ta truyền lại gọi là “Phong Tử Mại Tử” (tên diên mua rượu ^.^).

Chớp mắt khi ta tấn công hán thì thân hình của hán liền đảo qua né tránh. Do lỗ trốn nên thân hình hán vẫn tiến về phía trước, thanh chủy thủ liền cắm sâu vào tường.

Ta không để cho hán có cơ hội quay lại, liền tiến lên trước một bước vung cước đạp vào lưng hán làm hán cũng ngã xuống ngất đi.

Ngay lúc này thì ta lại nghe được chốt cửa phòng ngủ chuyển động. Ta mỉm cười nói “Cô nhóc, còn không bước ra?”

Lời vừa nói xong, cửa phòng ngủ đã mở ra. Ta vừa nhìn thì không khỏi giật mình. Đứng trước cửa phòng ngủ không phải Thạch Cúc mà là một người đại hán có vóc dáng rất cao, mặt nhung nhúc thịt, tuổi khoảng năm mươi, tuy nhiên hai mắt thần quang lấp lánh. Trên người hắn mặc dù bận đồ tây nhưng ta nhìn vào cũng biết được hắn tuyệt không phải là người thường xuyên mặt tây phục, bộ dáng của hắn có vẻ hết sức quái dị.

Hắn vừa nhìn thấy ta, liền nở nụ cười quái dị nói “Con nhóc? Vệ bằng hữu, anh đang gọi ta hả?”

Ta cố gắng giữ lấy bình tĩnh nói “Người là ai?”. Ta mặc dù lên tiếng hỏi nhưng trong lòng lại cảm thấy bất an bởi vì nếu hắn xuất hiện ở chỗ này thì nhất định là tay chân của Thạch Hiên Đình.

Tuy nhiên ngay lập tức ta biết phán đoán của mình sai lầm.

Hắn đưa tay cởi áo vét ra rồi cầm nó vỗ vỗ vài cái. Ta liếc mắt nhìn thì nổi bất an trong lòng cũng nhiều lên. Ngay thắt lưng hắn có đeo một miếng long đầu kim bài, vậy hắn chính là một trong mười hai long đầu của Xích Thủy Bang, một trong hai cao thủ mạnh nhất dưới tay của Tử Thần.

Hắn lại mỉm cười nham hiểm nói “Vệ bằng hữu, thật nghĩ không ra chúng ta lại gặp nhau tại đây, thật không phải tốn công sức tìm anh”

Ta lui về phía sau một bước, nói “Nguyên là long đầu của Xích Thủy Bang, thất kính thất kính. Chẳng biết các hạ tìm ta có chuyện gì chỉ giáo?”

Ta vừa nói vừa lùi về sau thêm mấy bước nữa, lưng dựa vào tường chờ cơ hội. Tuy nhiên hắn vẫn bất động đứng tại cửa, vẻ mặt và thần thái tự tiểu phi tiểu (cười mà không cười ^.^). Ta lúc này phải rất cẩn thận bởi vì long đầu của Xích Thủy Bang ai cũng thân mang tuyệt kỹ, là nhân vật trí dũng song toàn.

Hắn lạnh lùng thốt “Cũng không có gì chỉ giáo, bất quá muốn mời các hạ đi đến một chỗ mà thôi”

Ta lập tức hỏi lại hắn “Đến đâu?”

Hắn đột nhiên lại mỉm cười nói “Địa ngục”

Ta liền ngẩn người, tuy nhiên thừa dịp trong lúc hắn đang còn cười ta nhanh chóng rút súng ra quát lên “Đứng -”

Tuy nhiên ta vừa mới thốt ra một chữ thì nghe được một tiếng “Ba” vang lên, đồng thời cũng nhìn thấy một ánh sáng màu vàng chợt lóe lên. Ngay sau đó một trận đau nhói ngay cổ tay của ta phát ra, năm ngón tay ta không tự chủ được buông luôn cây súng đang cầm. Nhưng cây súng còn chưa kịp rơi xuống đất thì một tiếng “Ba” lại vang lên, ánh sáng màu vàng cũng lóe lên, cây súng bị hai viên kim liên tử (hạt sen bằng vàng ^.^) bắn trúng văng ra xa.

Trong lòng ta liền sợ hãi đến nỗi không thể diễn tả bởi vì khi ta nhìn thấy mấy viên kim liên tử đó thì ta đã biết lai lịch của hắn.

Hắn bắn ra hai viên kim liên tử xong, thân thể vẫn đang đứng bất động trước cửa phòng, dường như chưa từng cử động qua.

Sắc mặt ta trắng bệch nói “Đại sư bá nguyên lai là người”. Nhìn thấy mấy viên kim liên tử thì ta liền biết ngay hắn chính là đại sư bá của ta. Sở học cả đời ta rất nhiều nhưng sư phụ chính thức của ta là Dương Châu Phong Kim Nhị.

Sư phụ của ta trước đây vốn là diêm thương (buôn bán muối). Ông ta được xem là người giàu có nhất nhì trong vùng nhưng tính cách làm người của sư phụ ta là vốn rất khinh tài trọng nghĩa.

Vào năm sư phụ ta mười lăm tuổi, ông ấy không để ý đến sự phản đối của người trong nhà liền đem một nửa gia sản bán lấy tiền để giúp đỡ dân chúng bị nạn hạn hán ở Tô Bắc. Năm ba mươi tuổi, ông ta đã dùng số tài sản khổng lồ còn lại trong tay đi cứu trợ hết rồi trở thành hành khất (ăn mày). Mặc dù có một số người nói sư phụ ta là bại gia chi tử (tên phá của ^.^) nhưng trong thành Dương Châu, người được ông ta giúp đỡ thật sự rất nhiều. Mặc dù sư phụ ta mang tiếng là “Hành khất”, nhưng thật ra đi tới đâu thì việc cơm áo gạo tiền cũng không cần lo lắng gì cả, đều được những người trước đây ông giúp đỡ cứu mang.

Sư phụ thường nói với ta rằng tài sản chỉ dùng để nhìn thì không bằng đem chúng ra giúp đỡ cho những người cùng khổ, giúp cho họ có được cuộc sống tốt hơn. Năm bốn mươi tuổi, sư phụ ta gặp được sư tổ và bá sư. Sư tổ của ta là người ra sao ta cũng không biết vì chưa từng nghe sư phụ nói qua, chỉ được nghe rằng võ công của sư tổ đã đạt tới cảnh giới xuất thần nhập hóa rồi.

Một thân bản lĩnh của sư phụ ta không phải do sư tổ truyền lại mà là được đại sư huynh, cũng chính là đại sư bá của ta trực tiếp chỉ dạy. Khi ta bá Phong Kim Nhị làm sư phụ thì tuổi của ông ta đã hơn sáu mươi rồi. Bởi vì sư phụ ta gia nhập sư môn sau nên tuổi so với đại sư bá lớn hơn.

Đương nhiên ta cũng đã từng hỏi sư phụ về tính cách làm người của đại sư bá nhưng sư phụ ta nói ông ta cũng không rõ lắm, chỉ nói với ta rằng là đại sư bá tính tình âm trầm, ngoại trừ võ công tuyệt đỉnh ra, ông ấy còn có một môn công phu ám khí kim liên tử độc bộ thiên hạ. Sư phụ cũng từng nói với ta, con người của đại sư bá rất cổ quái, và dặn dò rằng sau này nếu có gặp được ông ấy thì phải cẩn thận không được đắc tội. Nếu có đắc tội thì biện pháp thoát thân duy nhất là thấp giọng năn nỉ và nhận lỗi với ông ta.

Những lời căn dặn của sư phụ ta vẫn ghi tạc trong lòng, tuy nhiên trong hơn mười năm lần lộn giang hồ ta cũng không có gặp được đại sư bá. Thật sự là vạn lần không ngờ hôm nay lại gặp được ông ấy trong tình huống như vậy. Ta cũng không ngờ tới được đại sư bá lại trở thành hộ vệ của Tử Thần, trong lòng ta thật không muốn thấp giọng nhận lỗi với ông ấy.

Tuy nhiên cân nhắc kỹ một chút, thứ nhất ông ấy dù sao cũng là sư bá của ta, thứ hai, ta đang ở trong tình cảnh nguy hiểm. Do đó ta mới lên tiếng kêu một tiếng “đại sư bá”

Mặt của đại sư bá hiện lên thần sắc kỳ quái khiến cho người khác nhìn vào không biết ông ta đang suy nghĩ cái gì, sau đó ông ta lên tiếng, lạnh lùng hỏi “Người gọi ta là gì?”

Ta hít một hơi nói “Con..... con gọi người là đại sư bá.”

Hắn dùng mắt nhìn ta đánh giá một chút rồi nói “Nói vậy thì ngươi là đệ tử của Kim Nhị à?”

Ta liền gật đầu và ta cũng hiểu rõ với mối quan hệ như vậy thì ta đã có cơ hội thoát thân.

Bỗng nhiên sắc mặt của hắn trầm xuống khiến kẻ khác nhìn vào mà sợ, tiếp đó cười lạnh nói “Sư phụ ngươi mặc dù xuất thân phú quý, là người tài giỏi nhưng không ngờ lại thu một đồ đệ không ra gì như ngươi, hừ...”

Ta vừa nghe được những lời đó, trong lòng không nhịn được liền lên tiếng “Con có chỗ nào không đúng xin đại sư bá cứ chỉ bảo”

Đại sư bá cười to nói “Đã là người học võ sao lại dùng súng? Ta bình sinh hận nhất là người nào sử dụng súng, chẳng lẽ sư phụ ngươi không nói cho ngươi biết sao?”

Lúc ông ấy nói hai câu này, ngữ khí quả nhiên là sắc bén. Ta hoàn toàn có thể hiểu rõ được tâm tình của ông ta bởi vì trên sự thật ta cũng là người rất ít khi sử dụng súng. Nếu không phải Lãnh sự G tặng cho ta cây súng này thì trên người ta cho tới bây giờ cũng không hề có thứ đồ chơi nóng này. Từ khi các thế lực phương tây xâm lấn Trung Quốc gần trăm năm qua, nền võ thuật của Trung Quốc rất điêu linh, nguyên nhân chính cũng là mấy thứ đồ chơi nóng này. Cho dù có võ công tuyệt đỉnh cũng khó mà chống cự.

Đại sư bá của ta là một kỳ nhân trong chốn võ lâm, đương nhiên đối với mấy thứ đồ chơi này rất ghét. Đây cũng có thể nói là người võ lâm thời cận đại quá lạc hậu, thật sự là chuyện bi ai. Tuy nhiên người có bản lĩnh võ công càng cao cường thì loại chuyện bi ai này càng thâm hơn.

Ta ngây người một chút rồi nói “Đại sư bá, cây súng đó là do một người bạn tặng cho con. Bởi vì con thấy được võ công của người cao hơn con rất nhiều nên mới có ý tưởng dùng súng tiên phát chế nhân.”

Đại sư bá cười lạnh rồi bước về phía trước hai bước. Thấy vậy là liền nói tiếp “Đại sư bá, sư phụ từng nói với con, sư bá võ công tuyệt đỉnh, tuy nhiên con lại không hiểu tại sao người lại ở chung với người như Tử Thần” Giọng nói của ta hết sức khách khí và cũng hết sức nhẹ nhàng nhưng thật tế lại cực kỳ bén nhọn bởi vì kẻ học võ đều giữ đạo hành hiệp trượng nghĩa, tuyệt không trợ Trụ làm ác. Lời ta nói là nhằm chỉ trích ông ta tại sao lại giúp Tử Thần làm ác.

Chỉ thấy sắc mặt của sư bá hơi đổi, thân thể cũng hơi run. Ta bình tâm tĩnh khí chờ câu trả lời.

Một hồi lâu sau, sư bá mới lạnh lùng nói “Người đang chỉ trích ta phải không?”

Ta cười khở nói “Đại sư bá, con chỉ là cảm thấy kỳ quái, sư phụ lão nhân gia đối với người rất khâm phục, bởi vậy trong lòng con đối với người cũng vậy, nhưng...”

Đại sư bá không đợi ta nói hết liền ngắt lời “Không cần phải nói nữa”

Ta lập tức ngậm miệng lại. Sư bá bước đến ghế sofa ngồi xuống rồi phất tay bảo ta ngồi, sau đó mới chậm rãi nói “Cha của Tử Thần đối với ta có ơn lớn, trước khi ông ta lâm chung, ta đã từng thề sẽ bảo vệ cho đời sau của ông ta, đại khái người đã hiểu rồi phải không?”

Ánh mắt của sư bá mặc dù vẫn toát ra sát khí nhưng giọng nói cũng đã hòa hoãn rất nhiều.

Ta nghĩ do mối quan hệ sư môn đã khiến cho thái độ của sư bá đối với ta tốt hơn. Chờ đại sư bá nói xong ta mới dùng giọng khẩn thiết lên tiếng “Đại sư bá, thứ con cả gan nói lời này, Tử Thần sớm muộn sẽ không có kết quả tốt đâu. Nếu người vẫn bảo hộ hần thì hãy khuyên bảo hần quay đầu để có thể tránh đi những kết quả không tốt”

Đại sư bá thở dài một hơi, sau đó đứng lên đi qua đi lại, nói “Thôi đừng nói chuyện này nữa, người hãy mau rời khỏi đây đi”

Ta vội vàng hỏi “Đại sư bá, Thạch tiểu thư đang ở đâu? Cô ấy có ở trong tay của người không?”

Đại sư bá liếc mắt nhìn ta rồi nói “Cô ta là gì của người?”

Ta trả lời “Cô ấy không có quan hệ gì với con.....”

Chưa đợi ta nói hết lời, đại sư bá đã lên tiếng “Vậy người đừng quản việc này nữa”

Ta thật không nghĩ đến sư bá lại dùng lời lẽ đơn giản như vậy kêu ta bỏ qua việc này.

Ta vội la lên “Đại sư bá, con tuyệt không thể không quản”

Sắc mặt đại sư bá trầm xuống, nói “Thế nào? Người muốn đối nghịch với ta à? Nếu người không phải là sư đệ của ta, ta cũng tuyệt không buông tha cho người. Sau này, đối với những việc không liên quan thì đừng lo nữa, tiết kiệm hơi sức đi”

Ta hít sâu một hơi, muốn tiếp tục tranh chấp nhưng nghĩ đến lợi hại nên ta cố nhẫn không lên tiếng nữa, tiếp đó đi nhặt cây súng lên rồi bước ra khỏi phòng. Vừa ra khỏi cửa, ta liền phóng vội đến một bên hành lang núp vào đó.

Chỉ trong chốc lát, ta thấy được cửa phòng mở ra, tiếp đó đại sư bá và Thạch Cúc hai người cùng nhau bước ra. Tay của Thạch cúc bị đại sư bá nắm chặt lấy, sắc mặt của cô ấy tái nhợt đến đáng sợ. Nhìn thấy hai người bọn họ bước vào thang máy, ta liền dùng hết sức chạy thang bộ xuống theo, sau đó lại núp vào bên cạnh cửa lớn quan sát. Không bao lâu sau, hai người bọn họ đã bước ra khỏi thang máy, ra khỏi cửa chính bước lên một chiếc xe taxi. Ngay khi đó ta liền quyết định dùng phương pháp mạo hiểm là đuổi theo bọn họ.

Ngay khi đại sư bá cùng Thạch Cúc bước vào trong xe thì ta vội lao ra khỏi cửa chính, sau đó nép mình vọt ra đến đường cái. Lúc xe taxi chạy xẹt qua người ta, may mắn đại sư bá cũng không có phát hiện ra ta. Ta liền mở cửa một chiếc xe nhảy vào nổ máy. Trên đường có người kêu to lên có trộm, cảnh sát nghe thấy tiếng hô to cũng chạy tới, nhưng xe của ta đã nhanh chóng lao đi như tia chớp tới ngã tư và rẽ phải nhanh chóng đuổi theo chiếc taxi của đại sư bá.

Ta lái xe theo tới ngoài bến cảng rồi ngừng lại, tiếp đó ta mở cửa chuồn êm tới một nơi khuất núp vào. Ta trông thấy được hai người bọn họ bước xuống xe, sau đó đi tới cảng. Chờ cho bọn họ đi được một khoảng xa, ta liền lẳng lặng đi theo, tiếp đó ta nhìn thấy hai người họ bước lên một chiếc thuyền nhỏ. Khi lên thuyền, Đại sư bá lập tức khởi động máy chạy đi.

Ta nhìn thấy cảnh đó, trong lòng liền thầm kêu không ổn.

Chuyện phi thường rõ ràng, đại sư bá theo lệnh của Tử Thần đến đây lấy tính mạng của chúng ta.

Chỉ bất quá bởi vì ta là sư diệt của ông ta cho nên ông ta mới kêu ta mau mau rời khỏi. Tuy nhiên nếu người mà Tử Thần phái đi không phải là đại sư bá mà là một long đầu khác thì lúc này trên chiếc thuyền kia không chỉ có một mình Thạch Cúc mà là hai người chúng ta.

Dòng suy nghĩ của ta rối loạn tới cực điểm, tuy nhiên cũng có một ý nghĩ rất rõ ràng, đó chính là nhất định phải cứu được Thạch Cúc, bất luận là rơi vào tay ai ta đều phải cứu nàng.

Ta vội chạy tới bến cảng. Hiện bến cảng chẳng có một bóng người.

Ta biết, nếu như cùng đại sư bá đối địch chính diện thì ta nhất định không có biện pháp cứu Thạch Cúc. Ta chỉ có thể lợi dụng một điểm là ông ta chưa hề phát giác ra có người theo dõi và bí mật đối phó ông ta thôi. Ta cũng phóng lên một chiếc thuyền khác đậu cạnh đó, sau khi kiểm tra một chút thì thấy được nó còn đủ nhiên liệu để có thể chạy một khoảng xa.

Tiếp đó ta nổ máy kiểm tra động cơ thì thấy cũng không có gì bất thường, đây là một chiếc thuyền vẫn còn trong tình trạng rất tốt.

Ta lập tức cởi ngay áo khoát ngoài, chỉ chừa lại cái áo sơ mi, sau đó xé một mảnh áo khoát bịt mặt lại rồi nổ máy chạy khỏi bến cảng. Không bao lâu sau đã đến rất gần chiếc thuyền của bọn họ.

Ta cúi đầu nhìn về phía trước, chỉ thấy đại sư bá đột nhiên quay đầu lại quát lớn: “Người nào?”

Ta một tiếng cũng không dám ho, âm thầm bò tới mũi thuyền để có thể tiếp cận được thuyền của bọn họ nhanh chóng, ngay lúc đó thì nghe được tiếng vỡ của đồ vật, nhìn lại trước mặt thì ra là một miếng kính lớn của thuyền đã bị Kim Liên Tử của đại sư bá làm cho nát bấy.

Ta vội chuyển thân thể tránh được mảnh vỡ của kính. Ngay lúc này ta bỗng nghe được tiếng của Thạch Cúc kêu to. Ta vội ngẩng đầu nhìn thì thấy Thạch Cúc đã bị đại sư bá quăng ra ngoài khơi khang sáu bảy trượng. Ta không biết đại sư bá có biết bơi hay không, tuy nhiên lúc ta đang suy nghĩ thì chiếc thuyền của ta không ai điều khiển đã đâm vào chiếc thuyền nhỏ của đại sư bá.

Chiếc thuyền nhỏ lập tức gãy thành hai đoạn, đại sư bá vội vàng phóng lên cao. Tta nhìn thấy cảnh đó, trong lòng không khỏi hoảng sợ.

Vốn dĩ, kế hoạch của ta là đẩy ông ta xuống biển, sau đó sẽ dùng dây kéo Thạch Cúc lên. Tuy nhiên, chiếc thuyền nhỏ mặc dù bị gãy thành hai đoạn nhưng mảnh vỡ của nó vẫn nổi trên mặt nước. Nhìn thấy đại sư bá phóng lên cao, ta biết ý đồ của ông ta đang muốn phóng qua thuyền của ta.

Lúc này thuyền vẫn tiếp tục phóng tới, ta cũng không chần chờ, lấy dây quăng ra. Thạch Cúc cũng biết có người đến cứu nàng liền đưa tay nắm lấy sợi dây. Ta cũng không dám dừng thuyền lại để kéo Thạch Cúc lên, vì vậy chiếc thuyền vẫn với tốc độ cao lao về phía trước, Thạch Cúc phía dưới bị kéo đi hình thành một dãy bọt trắng dài. Ngay trong lúc thân thể Thạch Cúc vừa rời mặt nước thì hai quả Kim Liên Tử bỗng chốc phóng nhanh đến nàng.

Ta quay đầu lại, vừa nhìn thì thấy đại sư bá đã rơi vào nước, ta liền nắm chặt dây kéo Thạch Cúc sang một bên tránh được ám khí, sau đó ta vội kéo nàng lên thuyền rồi lái thuyền chạy vào bờ. Chiếc thuyền quá tốc độ lao luôn vào bờ cát mới dừng lại, ta vội nắm tay Thạch Cúc, nói: “Đi mau!”

Đến lúc này Thạch Cúc mới biết được là ta.

Nàng nói “Vệ đại ca, thì ra là anh”

Ta quay đầu nhìn lại thì thấy đại sư bá đang bơi nhanh vào bờ, ta vội nói: “Đừng nói nữa, chúng ta chạy mau, ông ta là đại sư bá của ta, chúng ta tuyệt không phải là đối thủ của ông ấy”

Ta vội kéo nàng chạy về phía chiếc xe đang đậu, lên xe, nổ máy chạy vội về phía trước. Xe chạy được một hồi trong lòng ta mới thở phào nhẹ nhõm, lột miếng vải trên mặt xuống.

Ngay lúc ta gỡ miếng vải che mặt xuống thì bỗng dưng nhớ ra một việc, trong lòng liền cảm thấy kinh hãi. Lúc này xe đã cách xa bến cảng lắm rồi.

Hành động của ta vốn dĩ cực kỳ thành công, đại sư bá cũng chẳng hề biết người tới cứu Thạch Cúc là ai, nhưng là ta đã quên một điểm, cái áo khoát của ta vẫn còn để trong chiếc thuyền, đại sư bá chỉ cần kiểm

tra một chút thì sẽ dễ dàng phát hiện ra danh thiếp của ta để trong đó và biết được chuyện này là do ta gây nên.

Mặc dù đây là một chuyện hi hữu ngoài ý muốn, nếu là người khác thì có lẽ nhìn thấy áo khóat của ta cũng chưa chắc đã lục soát. Tuy nhiên, đại sư bá của ta là người ra sao? Ông ta làm sao có thể bỏ qua từng chi tiết ấy được?

Ta cũng biết lúc này muốn trở lại bến cảng lấy áo khóat đã không còn kịp nữa rồi.

Trong lòng ta hiện tại loạn cả lên, trong cả đời ta cho tới bây giờ cũng chưa hề cảm thấy loạn lên như vậy. Ta không sợ đắc tội Tử Thần, càng không sợ tranh chấp với mafia, nhưng là, ta tuyệt không thể tưởng tượng, nếu ta và Đại sư bá đối nghịch thì có một tia thắng lợi dành cho ta không?

Thạch Cúc cũng nhìn ra ta đang lo lắng, nàng nhìn ta một hồi lâu, sau đó lên tiếng hỏi: “Vệ đại ca, có chuyện gì ngoài ý muốn à?”

Ta một mặt cứ điều khiển xe lướt nhanh về phía trước, chỉ chốc lát đã vào được đường chính của Monte Carlo, một mặt trong đầu cứ suy nghĩ tìm đối sách, thậm chí không hề để ý đến Thạch Cúc đã hỏi gì.

Thạch Cúc cắn môi hỏi lại lần nữa. Lúc này ta mới thở dài một hơi, nói: “Phiền toái lớn tới rồi.”

Thạch Cúc cúi đầu nói “Đều là do tôi không tốt”

Ta muốn an ủi nàng vài câu, nhưng là trong đầu ta lúc này thật sự quá hỗn loạn, liền nói hơi lớn tiếng: “Lúc này không phải là lúc tự trách cứ, sự phiền toái mà chúng ta gặp phải bây giờ thật sự quá lớn rồi”

Thạch Cúc ngẩn người, đôi mắt đã hồng cả lên, hai giọt nước mắt rơi xuống má, nàng nói: “Vệ đại ca, rốt cuộc là phiền toái lớn gì vậy?”

Ta suy nghĩ một chút, nói: “Cha của cô tới đây rồi, cô biết chưa?”

Thạch Cúc “a” một tiếng, thân thể không tự chủ được ngã về phía sau, thốt: “Cha tôi sao?”

ta gạt đầu, đem chuyện gặp tại quán ăn ở Nice kể cho thạch cúc nghe “Thủ hạ của cha cô”

Thạch Cúc nói: “Người đó tôi biết, tôi gặp phải hắn trên đường, hắn đã lừa tôi vào trong khách sạn”

Ta gạt đầu nói: “Không sai, lúc cô bị hắn lừa thì đã bị đại sư bá phát hiện cho nên cô mới rơi vào tay ông ta. Tử Thần hiện tại có thể đã biết hình cảnh quốc tế đang chú ý tới hắn nên đã ngày càng cẩn trọng, hoặc là có thể vì một nguyên nhân gì đó cho nên hắn mới hạ lệnh cho đại sư bá của tôi hủy thi diệt tích. Thật trùng hợp và may mắn ông ta là đại sư bá của tôi, nếu hắn phái ra một cao thủ khác thì nói không chừng chúng ta đã chôn vùi theo bảo tàng của Rommel rồi”

Thạch Cúc lẳng lặng nghe ta nói xong, mới nói “Không phải bây giờ chúng ta đã chạy thoát rồi sao?”

Ta cười khổ nói: “Phải, chúng ta đã chạy thoát nhưng áo khóat của tôi vẫn còn ở trên thuyền, điểm chết người chính là trong đó có danh thiếp của tôi”

Thạch Cúc ngây người một hồi lâu rồi nói: “Vô công của đại sư bá anh rất lợi hại phải không?”

Ta thở dài một hơi nói: “Cho dù cả hai người chúng ta cũng tuyệt đối không có cách nào địch lại ông ta”

Thạch Cúc nghe thấy ta nói như vậy cũng lo lắng hẳn lên, vội hỏi: “Bây giờ chúng ta phải làm sao?”

Ta suy nghĩ một hồi lâu, mới nói: “Chúng ta trở về khách sạn thu xếp rồi sau đó lập tức rời khỏi nơi này”

Thạch Cúc lại ngây người một hồi lâu, lẩm bẩm: “Ta ta bây giờ biết đi đâu đây?”, nàng nói đến đây lại có hai giọt nước mắt rơi xuống.

Ta nói: “Tôi nghi ngờ có thể bạn gái của Hoàng Tuấn là người đã phát hiện ra bảo tàng của Rommel. Chúng ta trước tiên quay lại Bastia, sau đó đi tìm hai người họ”

Thạch Cúc than thở “Cha tôi đối với tôi như vậy, tìm được bảo tàng bây giờ còn có tác dụng gì nữa?”

Ta cười khổ nói: “Ngay cả tôi cũng không biết có tác dụng gì nhưng tôi nhất quyết phải tìm ra nó, tôi không muốn công sức của chúng ta đổ sông đổ biển. Tôi nhất định sẽ tìm ra nó”

Thạch Cúc im lặng không nói. Cho đến khi xe chạy đến trung tâm của Monte Carlo, ta mới giảm tốc độ chạy chậm lại, ta biết lúc này đại sư bá nhất định cũng đã tìm được xe và đang trở lại Monte Carlo này.

Bởi vậy, trong lúc lái ta không ngừng nhìn vào kính chiếu hậu để xem phía sau có người nào đuổi theo không, may mà mãi cho đến khi chúng ta tiến trung tâm vẫn không có người nào theo dõi. Ta lái xe đến trước khách sạn, cho tên giữ xe tiền bo nhờ hắn giúp kiểm chỗ đậu rồi trở lại phòng.

Vào đến phòng, hai người chúng ta dùng tốc độ nhanh nhất thu xếp hành trang, chúng ta đã quyết định bỏ đi rất nhiều đồ vật. Sau đó chúng ta hóa trang. Thạch Cúc hóa trang thành một người phụ nữ trung niên, còn ta thì cũng hóa trang thành một thân sĩ có tuổi. Khi ta làm thủ tục trả phòng xong xuôi, vừa bước ra khỏi cửa chính thì nhìn thấy đại sư bá, sắc mặt đang giận dữ từ một chiếc taxi phóng xuống.

Lúc này, trái tim của ta dường như đã ngừng đập, Thạch Cúc nắm lấy khuỷu tay ta kéo đi, thật là may mắn cho chúng ta, đại sư bá không hề để ý đến, chỉ vội vã tiến vào khách sạn.

Ta biết ông ta nhất định là trở về báo cho Tử Thần biết nhiệm vụ đã thất bại.

Tử Thần đương nhiên là không dám trách cứ gì ông ta, bởi vì ông ta là trưởng bối của hắn. Tuy nhiên ta có thể biết chắc một điều là trong lòng đại sư bá nhất định sẽ cảm thấy bất an bởi vì không có hoàn thành sự ủy thác của Tử Thần. Ông ta nhất định sẽ hận hai người chúng ta tận xương tủy và sẽ bắt được chúng ta mới cam tâm, vì ông ta là loại người bảo thủ và cố chấp.

Ngay phút chúng ta gặp được đại sư bá, mặc dù ông ta không phát hiện ra nhưng tư thế của chúng ta đã trở nên giống như tượng gỗ vậy, bởi vì toàn thân cơ thể của chúng ta do khẩn trương mà trở nên cứng đờ. Mặc dù ta đã trải qua không biết bao nhiêu kỳ hiểm, nhưng ta cho tới bây giờ cũng chưa từng trải qua loại cảm giác kinh khủng này.

Chúng ta đi một hồi rồi lên taxi ra bến cảng rời khỏi Monte Carlo. Hai ngày sau đó, chúng ta vẫn giữ nguyên hình ảnh hóa trang đến được Bastia.

Chúng ta trở lại Bastia và vẫn ở trọ tại khách sạn Ngân Ngư. Nơi này vẫn chẳng thay đổi chút nào so với lúc chúng ta rời đi. Nghỉ ngơi được nửa ngày, ta liền tra bản đồ tìm kiếm quê hương của Thi Dục Cơ. Quê hương của cô ta nằm tại phía bắc của Bastia, địa danh là do Lãnh sự G nói cho ta biết, đó là một cái thôn rất nhỏ, có tên là Palagaccio.

Chúng ta quyết định sáng sớm ngày mai sẽ đi bộ vào đó. đêm đó, chúng ta thay phiên nhau ngủ và canh gác. Lúc nửa đêm ta nghe được Thạch Cúc gọi tên của ta trong mộng. Tuy nhiên, cả đêm dài ta lại nhớ tới Lê Minh Mai, nhớ tới việc nàng cùng Tử Thần kết hôn, ta không tự chủ được, nắm chặt lấy bàn tay.

12. Bí Mật Của Phụ Nữ

Một chiếc Rolls Royce bóng loáng đang chậm rãi chạy trên đường. Trong thị trấn nhỏ này rất khó có được chiếc xe đắt tiền như vậy, tiếng ồn là do bọn trẻ con nhìn thấy chiếc xe chạy theo đuôi la hét inh ỏi.

Chiếc xe này ta đã nhìn thấy qua một lần, đó là xe của Thạch Hiên Đình, cha của Thạch Cúc, sử dụng.

Thạch Cúc bị ta đánh thức, vội chạy đến cửa sổ, ta chỉ vào chiếc xe nói: “Cha cô cũng tới rồi!”

Ta nhìn chiếc xe một hồi rồi nói: “Nhanh, chúng ta mau rời khỏi nơi này, rất có thể Tử Thần và đại sư bá cũng đã đến đây rồi. Chúng ta phải nhanh chóng tìm ra Hoàng Tuấn trước bọn họ, bây giờ là tranh đua về thời gian đây”

Nàng gật đầu, sau đó chúng ta nhanh chóng sửa lại hóa trang rồi rời khỏi khách sạn. Bắt đầu chậm rãi đi về phía trước, rời khỏi thị trấn, nhìn thấy trên đường không người, chúng ta liền khinh công nhanh chóng chạy đi.

Khi gặp được người trên đường, chúng ta liền ngừng lại.

Hôm nay bầu trời rất trong xanh, mùa xuân đã dần kéo đến. Khoảng mười giờ sáng, chúng ta đã đến được thôn Palagaccio.

Đây là một cái thôn nhỏ đến đáng thương, trong thôn chỉ có khoảng bảy tám hộ gia đình, chúng ta thậm chí tìm không ra một người nào có thể nghe hiểu được tiếng Pháp, bọn họ chỉ nói tiếng mẹ đẻ của họ mà thôi.

Mất không ít thời gian tìm hiểu, chúng ta mới biết được, Thi Duy Cơ và người chồng Trung Quốc của cô ta đang ở tại một nhà kho lớn ở phía đông của thôn. Chúng ta lập tức đi về phía đông, được khoảng hai ba dặm đường thì nhìn thấy được một nhà kho lớn.

Nhà kho này phần trên được phủ bằng một tấm vải bạt lớn. Ở bên cạnh kho có vài đồng rơm cao khoảng hai ba trượng. Khung cảnh chung quanh hết sức yên tĩnh, hầu như không có người qua lại.

Chúng ta đi tới mục tiêu nhưng không nhìn thấy có người nào cả. Ta đang muốn lên tiếng gọi thì đột nhiên nghe được một tràng tiếng cười vui vẻ vang lên sau một đồng rơm.

Tiếng là của một nam một nữ, chúng ta lập tức nhận ra, tiếng của người nam đúng là Hoàng Tuấn.

Hai người chúng ta vội tiến về phía đồng rơm, chỉ thấy Hoàng Tuấn đã hoàn toàn thay đổi cách ăn mặc. Hắn mặc một bộ đồ nông dân địa phương, đang cùng một cô gái hết sức xinh đẹp chơi trò đuổi bắt, đối với việc chúng ta đi tới hầu như không có phát giác gì.

Ta cơ hồ không muốn lên tiếng gọi hắn, bởi vì cuộc sống của bọn họ ở chỗ này thật sự là rất yên bình, rất hạnh phúc đến nỗi không kẻ nào muốn quấy rầy và phá đi cuộc sống của bọn họ.

Ta và thạch cúc hai người bước gần tới bọn họ thêm chút nữa, bọn họ liền ngừng việc chơi đùa, xoay lại nhìn chúng ta.

Trong cái thôn nhỏ này rất ít có người lạ tới, nhất là người ngoại quốc. Trên mặt của bọn họ hiện lên vẻ ngạc nhiên, Thi Duy Cơ đích thật là một người phụ nữ xinh đẹp vô ngần, so với hình ảnh ta đã nhìn thấy trong bức hình của Hoàng Tuấn đưa còn động lòng người hơn, bởi vì hình ảnh là vật chết không có sức sống. Nàng là một người con gái tràn ngập hơi thở thanh xuân, nếu ta là một điêu khắc gia mà nói thì nhất định sẽ lập tức mời nàng về làm người mẫu, tiếp đó sẽ điêu khắc một bức tượng của tuổi thanh xuân tuyệt đẹp.

Nàng nhìn chúng ta mỉm cười, sau đó hỏi: “Cho hỏi các vị tìm ai?”

Ta cũng cười cười rồi dùng tiếng Trung nói: “Hoàng tiên sinh, anh không nhận ra tôi sao?”

Hoàng Tuấn lấy làm kinh hãi lui về phía sau từng bước một, vẻ mặt hơi bị thất sắc. Thi Duy Cơ hiển nhiên nghe không hiểu tiếng Trung nhưng bằng vào trực giác nàng có thể cảm nhận được việc chúng ta đến đây sẽ bất lợi đối với Hoàng Tuấn, nàng lập tức đứng ngăn trước người hắn, thốt lớn: “Các người muốn làm gì?”

Ta mỉm cười, nói: “Tiểu thư, cô yên tâm, chúng tôi tuyệt sẽ không làm gì thương tổn đến các người, tuy nhiên không phải ai cũng như chúng tôi đâu”

Trong mắt của Thi Duy Cơ liền lộ ra vẻ nửa tin nửa ngờ.

Thạch Cúc lạnh lùng thốt: “Sư huynh, cha muội đã tới rồi!”

Sắc mặt của Hoàng Tuấn xám như tro tàn, hỏi: “Ở đâu?”

Thạch Cúc nói: “Muội nhìn thấy cha ở thị trấn Bastia, hiển nhiên là vì huynh mà tới đây”

Cả người Hoàng Tuấn ngây dại.

Ta tiến lên trước một bước, nói: “Tuấn lão đệ, bất kể người có tin hay không, ta đây vẫn nguyện ý trợ giúp người”

Hoàng Tuấn đột nhiên nói: “Người không giúp được ta, ai cũng không giúp được ta, ngày tàn của ta đã tới rồi”

Ta bước tới trước hắn, vỗ vỗ vai làm cho hắn trấn tĩnh lại rồi nói: “Nghe ta nói, đừng nên hoảng loạn, người không nghĩ cho bản thân thì cũng phải nghĩ cho Thi Duy Cơ chứ”, hắn vừa nghe ta nói như thế đột nhiên trấn tĩnh lại rất nhiều.

Ta lại nói: “Trước tiên người hãy đem mọi chuyện khó khăn gặp được cùng với việc Thi Duy Cơ kể lại xem”

Hoàng Tuấn gật đầu, sau đó nhìn về phía Thi Dục Cơ nói cái gì đó.

Thi Dục Cơ đứng bên cạnh sắc mặt cũng trở nên trắng bệch, ta lập tức nói ngay: “Thi Dục Cơ, cô cần phải xem chúng tôi là bạn, phải nói thật với chúng tôi”

Thi Dục Cơ liền gật đầu, ta hỏi: “Cô đã tìm thấy bảo tàng của Rommel phải không?”

“Bảo tàng của Rommel?”, vẻ mặt nàng hiện ra vẻ ngạc nhiên và hỏi lại ta.

Ta trầm giọng đáp: “Đúng vậy.”

Nàng lắc đầu, nói: “Không có”

Ta nói: “Vậy thì những viên kim cương mà cô tặng cho Hoàng Tuấn cùng với đóa hoa kim cương kia từ nơi nào mà có được?”

Thi Dục Cơ nhìn về Hoàng Tuấn, muốn ra hiệu cho Hoàng Tuấn gì đó thì ta giục: “Thi Dục Cơ, cô phải nói, nếu không cô có thể mất hết tất cả đấy”

Thi Dục Cơ mở to hai mắt nhìn ta một hồi lâu, sau đó có chút không tin tưởng hỏi: “Có thật là nghiêm trọng như vậy không?”

Ta dùng sức gật đầu, trả lời: “Không sai, tôi hy vọng cô hãy tin tưởng những điều tôi nói”

Thi Dục Cơ nói: “Đó là trong lúc tôi lặn dưới biển vô tình tìm được”.

Câu trả lời của nàng vốn nằm trong sự dự liệu của ta, ta lập tức hỏi tiếp: “Còn gì khác không?”

Mặt của nàng lại hiện ra vẻ lúng túng, nói: “Còn gì nữa à? Mấy thứ đồ đó đâu có tác dụng gì đâu?”

Lời nàng nói nghe như là quá ngây thơ nhưng ta lại tin tưởng nàng. Nàng vốn dĩ không biết, sự không biết này rất đáng yêu bởi vì nàng là một người rất thuần phác.

Ta nói: “Thi Dục Cơ, cô chẳng lẽ không biết, những đồ vật cô tìm được là kim cương sao?”

Thi Dục Cơ vui vẻ nói: “Thật vậy à?”, nhưng nàng lập tức nhìn về Hoàng Tuấn một chút rồi nói tiếp: “Cho dù là kim cương thật thì đối với tôi cũng chẳng có tác dụng gì, có Hoàng Tuấn là tôi đã có tất cả”

Ta và Thạch Cúc liếc mắt nhìn nhau, cả hai người chúng ta đều hiểu được lời nói của Thi Dục Cơ là xuất phát từ sự thật tâm.

Ta hỏi Hoàng Tuấn: “Anh bạn, chuyện đã đến nông nổi này rồi, người hãy đem mọi chuyện trải qua kể ra đi, nói cái gì đi chứ. Ta cho rằng hiện tại người rất cần sự giúp đỡ của chúng ta, vì vậy tốt nhất là hãy đem tất cả sự tình từ đầu tới cuối kể lại một lần đi”

Hoàng Tuấn suy nghĩ một hồi, thốt: “Được.”

Hắn nói xong thì ngừng lại một chốc, sau đó nói tiếp: “Chưởng môn cho rằng tám bản đồ đó là thật nên đã phái ta đi tìm bảo tàng, lúc ta tới được Pháp rồi mới phát hiện ra tám bản đồ đó là đồ giả, ta có thể dùng mấy đồng lẻ mua nó tại bất cứ đâu trên đường phố Paris”

Ta gật đầu, nói: “Chuyện này ta biết”

Hoàng Tuấn nói tiếp: “Tuy nhiên ta vẫn tiếp tục đi đến Bastia này và ta đã gặp được Thi Dục Cơ.”

Hắn nói đến đây liền đưa mắt nhìn về Thi Dục Cơ, sau đó thở dài một hơi rồi tiếp: “Sư muội có lẽ cho rằng ta là người một dạ hai lòng nhưng khi ta gặp được Thi Dục Cơ thì ta biết ta chỉ yêu có một mình nàng mà thôi”

Ta không nhịn được nói: “Điểm này chúng ta có thể nhìn ra, người mau nói vào điểm chính yếu đi”

Hoàng Tuấn nói: “Khi ta quen được Thi Dục Cơ thì chuyện tìm bảo tàng vốn đã quên mất. Tuy nhiên có một ngày, Thi Dục Cơ nói với ta rằng trong kiếp sống thơ lặn nhiều năm qua nàng đã phát hiện được vài món đồ vật ‘trong suốt như thủy tinh’ và một đóa ‘hoa thủy tinh’ dưới đáy biển. Ta liền bảo nàng mang ra cho ta xem, lúc đó ta cũng không thể xác định chúng có phải là kim cương hay không nữa”

Ta vội hỏi: “Cô ta tìm được chúng ở đâu?”

Hoàng Tuấn nói: “Phía đông một viên, phía tây một viên, qua nhiều năm nòng đã tìm thấy được một túi lớn”

Ta gật đầu hỏi tiếp: “Có phải cái túi mà ta đã thấy người cầm ở trên thuyền hơi nước không?”

Hoàng Tuấn đáp: “Không sai, đang lúc ta hoài nghi chúng là đồ thật thì trùng hợp sư muối gửi điện báo cho ta bảo ta mau chóng đến gặp nòng. Ta liền tạm thời chia tay với Thi Dục Cơ để đến gặp nhưng sư muối lúc ấy đang bị Tử Thần truy đuổi nên không đến nơi đã hẹn”

“Điểm này ta cũng đã biết.” Ta nói: “Bởi vì lúc ấy ta và người ở cùng một chỗ, tất cả tình hình ta đều chứng kiến”

Hoàng Tuấn gật đầu nói: “Không sai, ta tìm không được sư muối, trên thuyền hơi nước lại xảo ngộ gặp được Vệ huynh đây, còn hiểu lầm đánh nhau một trận nữa”

“Đúng vậy!” Ta nói: “Nhưng sao lúc đó người lại ném kim cương xuống biển vậy?”

Đây là một vấn đề mà ta để trong lòng đã lâu, ta cần phải hỏi.

Bởi vì nếu ta không phát hiện Hoàng Tuấn lấy kim cương ném xuống biển thì hiện tại ta đã không bị cuốn vào dòng nước xoáy này rồi.

Hoàng Tuấn lại liếc mắt nhìn Thi Dục Cơ, sau đó nói: “Đó là một chuyện hiểu lầm, lúc ta đến nơi hẹn gặp mặt và không thấy sư muối nên ta đã đánh điện báo cho Thi Dục Cơ, tuy nhiên không nhận được phản hồi. Ta thật không biết khi đó nòng đã bị rơi vào tay lãnh sự quán XX, ta nghĩ rằng nòng trách ta thay lòng nên lúc ấy tất cả mọi sự việc đối với ta không còn ý nghĩa nữa, cho nên, ta biết rõ đồng kim cương này là thật nhưng do buồn bã ta ném chúng xuống biển vậy thôi ”

“Cho nên -” Ta tiếp lời nói: “chúng ta vừa vào được hoang đảo thì người đã đem ảnh của Thi Dục Cơ cho ta xem”

Hoàng Tuấn đáp: “Đúng vậy, ta rất nhớ nòng”

Mọi chuyện diễn ra sau đó ta cũng đã trải qua nên không cần phải hỏi nhiều, ta nói: “Hoàng Tuấn, người bảo Thi Dục Cơ mang chúng ta đến nơi nòng tìm thấy kim cương để chúng ta lặn thử một lần xem sao”

Hoàng Tuấn liền chuyển đạt ý tứ của ta, Thi Dục Cơ lập tức nói ngay: “Có thể, bao giờ đi?”

Ta lập tức nói: “Ngay bây giờ!”

Thi Dục Cơ vừa định cất bước thì có tiếng xe hơi kêu lớn truyền tới, thì ra có một chiếc Roll Royces đang lao đến phía chúng ta.

Xe dừng, từ trong xe có bốn người đàn ông nhảy ra, liếc nhìn chúng ta một cái rồi sau đó đứng khom người bên cạnh cửa xe, từ trong xe lại bước ra thêm một người, đó là một ông già.

Hoàng Tuấn vừa thấy được lão già kia, sắc mặt đã trở nên tái mét, thân thể cũng run rẩy hẳn lên. Lão già đó chính là chủ môn của Bắc Thái Cực Môn - Thạch Hiên Đình!

Thạch Hiên Đình dùng ánh mắt uy nghiêm phóng thẳng đến chúng ta, tiếp đó chậm rãi đảo qua Thạch Cúc. Nòng nhìn thấy ông ta thân thể cũng hơi run.

Hoàng Tuấn vội quỳ xuống, kêu lên: “Sư phụ -”

Thi Dục Cơ kinh hãi thất sắc, hỏi: “Hoàng Tuấn, có chuyện gì thế?”

Thạch Hiên Đình lạnh lùng nói: “Bắt lấy người phụ nữ đó”

Một tên thủ hạ đứng bên cạnh lên tiếng đáp ứng rồi hướng về Thi Dục Cơ đi tới.

Ta liền đứng ra chắn ngay trước mặt hắn, quát: “Không được động vào cô ta”

Hắn nhếch mép cười rồi xuất ra một quyền đánh tới trước ngực ta, quyền phong dễ sợ.

Thạch Hiên Đình ở đây, ta biết rõ dù có động thủ thì chúng ta cũng không thể nào chiếm được thượng phong, tuy nhiên ta cũng không thể làm ngơ để cho bọn họ làm tổn hại đối với Thi Dục Cơ được, bởi vậy ngay tên thủ hạ đánh ra một quyền, ta chuyển bàn tay thành đao nhằm cổ tay của hắn chém xuống.

Một quyền của hắn chưa trúng ta thì ta đã chém trúng cổ tay hắn, hắn không tự chủ được, hú lên một tiếng quái dị, đưa tay trái cầm lấy cổ tay phải lao đảo lui về phía sau.

Thạch Hiên Đình lạnh lùng thốt: “Thì ra là ngươi”

Sau khi hắn thốt ra bốn chữ này thì đột nhiên nhìn vào Thạch Cúc, quát: “Cúc nhi, con cho rằng qua mắt được ta sao?”. Thì ra Thạch Hiên Đình đã từ chiêu thức của ta thi triển mà nhận ra được lai lịch sư môn và thân phận của ta, và cũng từ đó mà phát hiện ra được Thạch Cúc.

Trong lòng ta thầm kêu không ổn. Vốn dĩ chúng ta đang hóa trang, Thạch Hiên Đình cũng không nhất định có thể nhận ra được chúng ta. Tuy nhiên vừa rồi chiêu mà ta xuất ra chính là “Vân Thiết Thủ” bí truyền của Phong Kim Nhị. Thạch Hiên Đình là hạng cao thủ ra sao, tự nhiên vừa nhìn đã nhận ra được thân phận của ta và qua đó đương nhiên cũng nhận ra người bên cạnh ta chính là Thạch Cúc. Thạch Cúc bị hắn gọi, cả người căng thẳng bước về phía trước, kêu lên: “Thưa cha”

Thạch Hiên Đình nhếch mép cười, nói: “Ta không có phúc khí như vậy, ngươi và mẹ của ngươi giống nhau, đều là tiện nhân”

Trong cơn thịnh nộ hắn chỉ lo trách mắng Thạch Cúc, nhưng trong lúc vô tình đã giấu đầu lòi đuôi, lộ ra bí mật giấu kín trong lòng. Thạch Cúc là người thông minh, vừa nghe được những lời ấy liền ngẩn ngơ hỏi lại: “Cha, có phải cha vừa nói con và mẹ là tiện nhân phải không? Mẹ con vẫn cứ ở trong môn không hề ra ngoài, có thể thấy mẹ là một hiền thê lương mẫu, làm thế nào mà trở thành tiện nhân như vậy?”

Sắc mặt của Thạch Hiên Đình hơi đổi, quát: “Câm mồm!”

Trong giây phút đó, trong đầu ta đột nhiên xẹt qua một ý niệm: người Thạch Hiên Đình vừa mắng nhất định là Lê Minh Mai, và Lê Minh Mai mới thật sự là mẹ ruột của Thạch Cúc. Tuy nhiên tại sao nàng kể cho ta nghe mọi chuyện nhưng lại không nhận là mẹ Thạch Cúc? Đang lúc suy nghĩ thì Thạch Hiên Đình lại lên tiếng: “Hai người các ngươi, nếu ai chịu đem bảo tàng dâng ra thì còn có thể miễn cho tội chết!”

Bọn họ hai người nhìn nhau không trả lời, ta thấy thế nhịn không được lên tiếng: “Thạch tiên bối, hai người bọn họ không có bảo tàng đâu mà giao, bảo tàng kia có tồn tại hay không hiện giờ vẫn là một câu hỏi không đáp án mà”

Thạch Hiên Đình lại lớn tiếng quát: “Câm mồm” – sau đó quay đầu nhìn sang bốn người thủ hạ đứng phía sau nói: “Chẳng lẽ còn muốn ta đích thân ra tay?”

Bốn tên thủ hạ liền chuyển động thân hình phóng về phía ta, ta không chờ cho bọn chúng phóng tới đã vọt về phía trước nghênh tiếp chúng. Mục tiêu mà ta nhắm vào là tên vừa nãy bị ta chém trúng cổ tay, hắn vừa thấy ta phóng tới đầy khí thế liền hơi lùi một chút. Ta liền xuất thủ về phía eo của hắn, tiếp đó vỗ vào rồi liền kề xuất ra tiếp một cước đá vào bộ hạ của một tên khác làm chúng gục xuống.

Lúc này chỉ còn lại hai người, một trái một phải đồng loạt tấn công ta.

Thân thể ta lập tức rút về phía sau, đòn tấn công của hai người đánh vào khoảng không, hai tay liền xuất chưởng ra đánh vào đầu vai bọn họ, hai người cùng ngã xuống, ta cũng chuyển thân lui về phía sau.

Chính bản thân ta cũng thật không ngờ tới, vừa động thủ đã có thể trong chớp lát đánh bại được bốn người.

Qua điều này ta liền tin tưởng lão Thạch Hiên Đình kia nhất định là người rất nghi kỵ và hung ác, vì thế nên môn hạ của hắn không được hắn chân truyền, và do vậy mới xảy ra việc của hôm nay.

Thạch Hiên Đình “hừ” một tiếng, nói: “Có phân lượng”, hắn một mặt nói, một mặt phóng về phía ta.

Cũng trong lúc này, Thạch Cúc liền quát to, nói: “Cha, cha không thể...”, nàng vừa nói vừa chạy tới phía ta nhưng Thạch Hiên Đình đã vung tay lên đẩy Thạch Cúc bay ra ngoài.

Tiếp đó Thạch Hiên Đình xuất thủ chém ra một chưởng đánh tới ta, kinh đạo mạnh mẽ thật là hiếm thấy.

Ta cũng không ngờ được Thạch Hiên Đình lại tàn nhẫn vô tình như vậy, dĩ nhiên có lẽ còn hơn thế, ngay cả tình nghĩa cha con cũng không hề để ý đến. Do đó, sự đồng tình của ta đối với Thạch Cúc lại gia tăng thêm nhiều, nhìn nàng nằm trên mặt đất, lòng ta đau đớn cực kỳ.

Mắt thấy một chưởng của hắn đánh tới, ta liền cấp tốc lùi về phía sau. Nhưng trong lúc đó thân hình của hắn đột nhiên lại vọt theo ta về phía trước, thấy thế ta vội vàng chuyển chân nghiêng thân tránh né nhưng “bụp” một tiếng, một chưởng đã đánh trúng vào vai trái của ta. Ta chỉ cảm thấy đầu óc chóng váng, thân thể không thể tự làm chủ và cứ thế bay vào đồng rơm phía sau.

Một chưởng này của hắn lực đạo vô cùng lớn, nhưng cũng may mắn cho ta là có đồng rơm lớn nằm phía sau. Nếu như không có đồng rơm kia thì thật không biết thân thể ta bay bao nhiêu xa nữa, còn lúc rơi xuống mà va phải đá thì hẳn là trọng thương không thể nghi ngờ.

Ta nằm trong đồng rơm, cảm thấy ở vai trái đau đớn tận xương cốt. Cánh tay trái hiện đã không thể cử động được nữa, tuy nhiên ta vẫn cố cắn răng chịu đau đứng dậy.

Lúc này lại nghe được Thạch Hiên Đình “hừ” thêm một tiếng, tiếp đó đột nhiên lại xuất ra một chưởng hướng về Thi Dục Cơ. Thi Dục Cơ kêu lên một tiếng rồi lao đảo ngã về phía sau, trùng hợp ngã vào bên cạnh ta. Ta vội vàng giang tay phải ra nắm lấy cánh tay của nàng, thấp giọng nói: “Thi Dục Cơ, đừng nóng vội, chúng ta sẽ tìm ra biện pháp.”

Theo tình hình thực tế thì làm gì có biện pháp nữa, tuy nhiên ta không thể không an ủi Thi Dục Cơ, bởi vì ta biết Thi Dục Cơ hiện đang sợ hãi cực độ vì cô ta không ngừng kêu la.

Sát khí trong mắt Thạch Hiên Đình ngày càng thịnh, nếu nàng không ngừng kêu la thì chỉ sợ Thạch Hiên Đình sẽ hạ độc thủ đối với nàng.

May mà lời của ta thốt ra đã có tác dụng, Thi Dục Cơ đã ngậm miệng lại, cũng không chảy nước mắt nữa.

Thạch Hiên Đình liếc mắt nhìn về hướng hai người chúng ta một cái, sau đó “hừ” một tiếng rồi quay đầu đi, hướng về Thạch Cúc quát: “Quý xuống”

Hai mắt của Thạch Cúc hiện đã tràn đầy nước, nhìn về hướng ta cầu trợ nhưng ta chỉ có thể yên lặng nhìn nàng, dùng ánh mắt truyền cho nàng dũng khí. Thạch Cúc thấp giọng thở dài một hơi rồi quý xuống bên cạnh Hoàng Tuấn.

Thạch Hiên Đình đi tới trước mặt hai người bọn họ, quát: “Bảo tàng nằm ở đâu, nói mau!”

Giọng của Hoàng Tuấn run rẩy, đáp: “Sư phụ bản đồ bảo tàng vốn dĩ là giả!”

Thạch Hiên Đình cười “hắc hắc hắc” vài tiếng, tiếng cười lạnh lùng của hắn khiến kẻ khác nghe được thật kinh tâm. Ta nhìn thấy trên gương mặt của Hoàng Tuấn đã tràn đầy mồ hôi.

Ngay lúc này thì Thi Dục Cơ đột nhiên hét lớn: “Hoàng Tuấn, hãy dừng cầm lên, đừng hèn nhát như thế”

Ta vội nói với nàng: “Thi Dục Cơ, Hoàng Tuấn không phải là kẻ hèn nhát đâu, đó là mối quan hệ sư đồ ở Trung Quốc, không phải cô có khả năng hiểu rõ được, hắn phải làm như vậy. Hoàng Tuấn cũng không phải là sợ hãi gì, hắn chỉ là giữ lễ tiết mà thôi”

Thi Dục Cơ nghe được lời ta liền nửa tin nửa ngờ.

Thạch Hiên Đình lại nói: “Nếu bản đồ bảo tàng là giả thì tại sao ngươi không trở về Đào Nguyên Cốc?”

Hoàng Tuấn thưa: “Đệ tử nhất thời hồ đồ, mong sư tôn có thể tha thứ”

Thạch Hiên Đình “hừ” một tiếng, nói tiếp: “Toàn lời thừa thãi!”, tiếp đó hắn quay sang nói với Thạch Cúc: “Ngươi là con gái của ta mà cũng muốn phản ta à?”

Thạch Cúc vội đáp: “Cha, chúng con quả thật chưa từng phát hiện ra bảo tàng nào cả”

Thạch Hiên Đình hú lên quái dị, nói: “Giỏi lắm”, sau đó giơ bàn tay hướng đỉnh đầu hai người định đánh xuống.

Hiển nhiên lúc này sự tức giận của Thạch Hiên Đình đã đạt tới cực điểm nên không hề lưu tình đối với môn đồ và con gái.

Ta đứng một bên, vừa thấy Thạch Hiên Đình giơ bàn tay ra hướng vào đỉnh đầu hai người bọn họ đánh xuống thì trong lòng liền không khỏi run rẩy, tuy nhiên Thạch Hiên Đình ra tay thật sự quá nhanh, hiện tại ta thật không có năng lực đi cứu họ, mà cho dù có đi nữa thì cũng không tới kịp. Cả người ta lạnh băng, trong lúc mắt thấy Hoàng Tuấn và Thạch Cúc hai người sắp chết dưới tay của Thạch Hiên Đình thì đột nhiên nghe được một tiếng cười lạnh lùng vang lên, ngay sau đó hai tiếng “vèo”, “vèo” cùng với hai luồng ánh sáng màu vàng nhanh như điện bắn tới cổ tay của Thạch Hiên Đình.

Thế tới của hai luồng ánh sáng màu vàng rất thần tốc, hơn nữa nhắm mục tiêu cực chuẩn xác. Bất luận là Thạch Hiên Đình muốn đánh vào đầu của Hoàng Tuấn hay là Thạch Cúc thì cũng đều bị bắn trúng.

Thạch Hiên Đình cũng không khỏi rùng mình, lập tức thu chiêu lại rồi lùi về phía sau hai bước, hai luồng ánh sáng màu vàng kia xẹt qua đỉnh đầu của Hoàng Tuấn và Thạch Cúc.

Ta vừa trông thấy hai luồng ánh sáng vàng đó bay đến, trong lòng vừa vui mừng vừa sợ hãi.

Hai luồng ánh sáng màu vàng đó đương nhiên là Kim Liên Tử của đại sư bá ta phát ra, nói cách khác, ông ta cũng đã tới đây rồi. Điều ta vui mừng chính là đại sư bá đến đây, Thạch Hiên Đình đã gặp phải đối thủ có thể khắc chế hắn. Hoàng Tuấn và Thạch Cúc cuối cùng cũng thoát khỏi quỷ môn quan.

Tuy nhiên điều ta sợ hãi chính là khi đại sư bá nhận ra được ta thì ta còn chỗ nào để mà thoát đây?

Ta ngẩng đầu theo tiếng cười nhìn lại, vừa nhìn kỹ thì trong lòng không khỏi loạn lên. Chỉ thấy ở phía xa khoảng bảy tám thước có bốn người đang đi đến.

Một người là đại sư bá của ta, còn một người mập mạp dường như là ta đã gặp qua mấy lần nhưng lại không hề có ấn tượng rõ ràng cho lắm. Người mập mạp đó thân hình lùn xỉn, nhìn kỹ thì thấy giống như một quả cầu thịt vậy, đôi mắt đã bị thịt che gần mất đi, tuy là nửa mở nửa khép nhưng trong mắt tinh quang bắn ra bốn phía. Trong lòng ta đoán hẳn nhất định là một long đầu khác của Xích Thủy Bang.

Còn hai người khác thì một người mặc đồ tây, đeo mắt kính gọng vàng, tay chống cây gậy đen sì, đúng là Tử Thần. Người cuối cùng là người đã làm cho lòng ta bị dày vò ngày đêm, nàng chính là Lê Minh Mai.

Ta và Thạch Cúc hai người hóa trang hết sức tinh xảo, vì vậy bốn người trong khoảng thời gian ngắn cũng không có nhận ra được chúng ta, mọi sự tập trung của họ chỉ là nhằm vào Thạch Hiên Đình.

Trong khoảng thời gian ngắn, yên tĩnh đến đáng sợ.

Nhưng sự yên tĩnh cũng chẳng duy trì được bao lâu thì tên mập đột nhiên cười ha ha phá vỡ nó, tiếp đó thân thể của hắn đột nhiên chuyển động, nhanh chóng cực kỳ, quả nhiên là khó có thể tưởng tượng. Ngay trong lúc ta còn chưa hiểu được hắn muốn làm gì thì bỗng nhiên nghe được bốn âm thanh kêu to vang lên, thân thể của bốn tên thủ hạ Thạch Hiên Đình đột nhiên bay ra xa sắp sửa đập xuống mặt đất.

Còn tên mập thì trong lúc bốn người còn chưa rơi chạm đất đã trở lại nơi đứng của hắn trước đó.

Thạch Hiên Đình không hổ là một đời kiêu hùng, nhìn thấy bốn tên thủ hạ của hắn bị tên mập đánh như thế mà vẫn làm như không có chuyện gì, ngược lại còn cười nói: “Thân thủ của Thái Bàn Tử quả nhiên không hề thua kém năm nào”

Tên mập cười nói: “Nói rất hay, nói rất hay”

Thạch Hiên Đình lạnh lùng thốt: “Đáng tiếc với thân thủ như thế mà lại đi làm con chó cho người khác”

Sắc mặt của tên mập liền thay đổi, trong lúc này thân hình Thạch Hiên Đình đột nhiên chuyển động, hắn trông như một cơn gió thổi xẹt qua hướng về tên mập đánh tới, quả nhiên là thân pháp nhanh như điện, gấp như gió cuốn khiến kẻ khác nhìn thấy trong lòng phải trầm trồ thán phục.

Ta biết Thạch Hiên Đình và tên mập kia đều là những cao thủ võ lâm còn sót lại trong thời đại này, nếu hai người bọn họ chết đi thì tuyệt nghệ của bọn họ cũng sẽ vĩnh viễn không còn truyền nhân, từ nay về sau chôn vùi vào cát bụi.

Bởi vậy, khi ta vừa thấy Thạch Hiên Đình hướng về Thái Bàn Tử đánh tới, trong lòng liền biết hai người bọn họ hôm nay khó tránh khỏi động thủ, và đây cũng là một cơ hội trăm năm khó gặp nên ta cố nén cơn đau ở vai trái chạy tới phía trước vài bước để xem cuộc chiến cho cẩn thận.

Chỉ thấy Thạch Hiên Đình phóng tới trước mặt của Thái Bàn Tử, tay trái xuất ra một quyền nhằm bụng của hắn đánh vào. Thái Bàn Tử thân hình vẫn bất động, hít sâu một hơi, bụng của hắn đột nhiên phình to lên, trong lúc hắn đang hít khí thì bỗng nhiên lại như có ma thuật xảy ra, đột nhiên không thấy hắn đâu nữa.

Một quyền của Thạch Hiên Đình thế tới đã hết, khó có thể tấn công tiếp. Cũng trong lúc này, bàn tay trái của Thái Bàn Tử biến hóa thành trảo, hướng về mạch môn tay trái của Thạch Hiên Đình chop tới. Thạch Hiên Đình thấy thế vội vàng rút tay lại thì Thái Bàn Tử đã nương theo hành động của hắn, tay trảo vẫn tiếp tục hướng về mạch môn mà chop tới, ta thấy lần này Thạch Hiên Đình dĩ nhiên phải bị chop trúng rồi.

Trong lòng ta đang lấy làm ngạc nhiên vì với võ công của Thạch Hiên Đình thì làm sao có thể bắt cần được như thế, tuy nhiên chỉ trong chớp mắt chỉ nghe được Thạch Hiên Đình cười to, tay phải của hắn đã vung lên, “bốp” một tiếng, chiếc má trái nung núc thịt của Thái Bàn Tử đã bị vỗ trúng một chưởng.

Thì ra ngay từ đầu Thạch Hiên Đình xuất ra một quyền chỉ là hư chiêu. Long đầu của Xích Thủy Bang, mỗi người đều là nhân vật bất phàm nhưng xem ra so với chưởng môn Bắc Thái Cực Môn Thạch Hiên Đình thì vẫn còn thua kém một chút.

Má của Thái Bàn Tử trúng một chưởng, nửa bên mặt đã sưng vù lên, xem ra thịt của hắn lại phát triển thêm rồi.

Chỉ nghe được hắn kêu lên một tiếng đau đớn, tay chân đều xuất ra, chỉ trong chốc lát đã đánh ra sáu bảy chiêu tấn công Thạch Hiên Đình. Ta mặc dù đã dụng tâm quan sát nhưng hắn ra tay thật sự là quá nhanh. Ta muốn thuật lại rõ mỗi chiêu mỗi thức của hắn nhưng quả thật là không thể.

Còn Thạch Hiên Đình thì thân hình phiêu hốt, trong chớp mắt đã né tránh được hết tất cả các chiêu công đến của Thái Bàn Tử.

Tiếp theo, thân hình của Thạch Hiên Đình đột nhiên chuyển động, một cước quét ngang ra.

Thái Bàn Tử vội dậm chân xuống mặt đất búng lên cao khoảng một thước, mắt thấy một cước của Thạch Hiên Đình đã xẹt qua phần hạ thân của Thái Bàn Tử, tuy nhiên Thái Bàn Tử trong lúc nhảy lên cũng đã tung ra một quyền đánh trả lại Thạch Hiên Đình. Thạch Hiên Đình vội chuyển thân tránh né rồi tiếp đó thân thể cũng búng lên không trung, sau đó xoay mình một vòng xuất ra tiếp một cước nữa. Thái Bàn Tử kêu to một tiếng, thân hình đã bay ra xa khoảng hơn một trượng.

Khi rơi xuống, hắn lập tức lấy lại thăng bằng, miễn cưỡng cười một tiếng, nói: “Bội phục, bội phục!”

Thạch Hiên Đình cười một tiếng dài nói: “Chút kỹ xảo nhỏ nhoi, chê cười rồi. Thái Bàn Tử ngươi cũng là có nhân vật có mặt mũi, việc ngươi đi làm chó cho người thì mới là việc ta bội phục đây”

Mặt của Thái Bàn Tử cơ hồ đã biến thành màu tím, không thốt được lời nào. Lúc này, đại sư bá của ta tiến lên phía trước hướng về Thạch Hiên Đình chấp tay, nói: “Tại hạ muốn lãnh giáo các hạ.”

Thạch Hiên Đình nói: “Chúng ta đây so tài cao thấp hay hay là sinh tử chi chiến?”

Đại sư bá ta nói: “Các hạ không cần lưu tình”, ông vừa nói vừa tiến về phía trước, một chưởng mạnh mẽ bá đạo tung ra đánh tới. Thân thể Thạch Hiên Đình hơi trầm xuống, tiếp đó cũng xuất ra một chưởng nghênh đón, “bốp” một tiếng, song chưởng tương giao.

13. Cao Thủ So Chiêu

Tay của Thạch Hiên Đình lúc đó cũng động, “xuy” một tiếng, bắn ra một đồng tiền vàng. Một tiếng “Keng” thanh thúy vang lên, hai thứ ám khí đụng nhau rồi đồng thời tản ra hai hướng.

Đại sư bá ta hét lớn một tiếng: “Tốt”, tiếp đó hai tay đồng loạt vung ra, mười quả Kim Liên Tử chia thành mười luồng ánh sáng vàng hướng về Thạch Hiên Đình đồng loạt bắn tới. Thạch Hiên Đình cười to, mười

đồng tiền vàng cũng đồng loạt bay ra theo cái phất tay của hắn. Trong khoảng thời gian ngắn chỉ nghe được tiếng “keng keng” vang lên không dứt bên tai, hai mươi cái âm khí bắn ra tứ phía, ánh vàng chói lọi, quả là một kỳ quan.

Đại sư bá của ta liền nói: “Thật không ngờ các hạ trên phương diện âm khí cũng có tạo nghệ đến bậc này”

Thạch Hiên Đình lạnh lùng cười thốt: “Không dám”

Ngôn ngữ của hắn đối với đại sư bá ta lúc đó cũng không dám quá mức vô lễ, đương nhiên là hắn biết rõ võ công của đại sư bá ta cao cỡ nào, so với hắn chỉ có hơn chứ không kém.

Đại sư bá ta lúc này lại vung song chưởng lên định tấn công tiếp thì đột nhiên nghe được Lê Minh Mai cất tiếng dịu dàng: “Đừng đánh nữa”

Lời của nàng vừa thốt ra thì thân hình của đại sư bá ta chợt lóe và lui về phía sau. Lê Minh Mai tiến về phía trước vài bước, nàng vẫn mặc bộ đồ xinh đẹp như thưở nào, dưới ánh mặt trời khuôn mặt của nàng mặc dù có vẻ rất tái nhợt nhưng vẫn không thể nào che lấp được cái đẹp vốn có của nàng, quả là khó hình dung.

Nàng tiến về phía trước thêm hai bước nữa rồi nói: “Mười lăm năm không gặp, người có khỏe không?”

Thạch Hiên Đình vừa nhìn thấy Lê Minh Mai đi tới, trên mặt liền xẹt qua một ít thần sắc hoảng sợ.

Tuy nhiên chỉ trong chốc lát, sắc mặt của hắn lại trở lại lạnh lùng như bình thường, quát: “Kể phản bội sư môn như người có tư cách gì nói chuyện cùng ta?”

Lê Minh Mai đột nhiên nở nụ cười, nói: “Năm đó tại sao ta lại bị trục xuất ra khỏi Bắc Thái Cực Môn, bây giờ trước mặt mọi người người có dám nói ra không?”

Ta nhìn thấy được Thạch Hiên Đình sau khi nghe được những lời kia thì cả người hắn liền hơi run rẩy, sắc mặt cũng hơi biến đổi.

Trong lòng ta biết giữa hai người bọn họ nhất định có mối quan hệ cực kỳ đặc biệt, Thạch Hiên Đình là cha của Thạch Cúc, còn Lê Minh Mai thì tự nàng đã chính miệng nói với ta nàng là mẹ của Thạch Cúc, và nàng còn nói với ta rằng người mà nàng hận nhất chính là Thạch Hiên Đình. Nhưng rốt cuộc mối quan hệ thật sự của hai người là gì đây?

Chỉ thấy Thạch Hiên Đình không tự chủ được lui từng bước về phía sau, tay chỉ vào Lê Minh Mai nói: “Người người người.....”

Lê Minh Mai lại mỉm cười nói: “Người sợ cái gì? Người sợ gì hả?”

Thạch Hiên Đình lại tiếp tục lui về phía sau, hào khí của hắn vừa rồi chẳng biết đã biến đi đâu rồi nữa.

Lê Minh Mai nói tiếp: “Người sợ là bị con gái của chúng ta biết được hành vi của người rồi khinh thường không dám nhận người là cha nữa phải không?”

Ta vừa nghe được lời này thì liền ngẩn ra trong chốc lát, tiếp đó hướng mắt nhìn về Thạch Cúc, chỉ thấy Thạch Cúc cũng mở to hai mắt ngạc nhiên nhìn cha mẹ của nàng.

Lê Minh Mai từng bước tiếp cận Thạch Hiên Đình nói: “Mười bảy năm rồi, ta mang tội danh phản sư đã mười bảy năm, đơn giản chỉ vì hy vọng con gái bé bỏng của ta có thể lớn lên, hôm nay, con ta đã an toàn, ta ta”

Lê Minh Mai nói đến đây thì trong mắt liền toát ra lửa giận. Ta nghe xong lại tiếp tục ngây người, tiếng “con gái” từ miệng nàng phát ra tự nhiên là Thạch Cúc rồi, vậy còn câu “con ta đã an toàn” thì có ý tứ gì đây?

Lê Minh Mai ngừng lại một chút rồi tiếp: “Ta phải trả một cái giá thật lớn mới đổi được sự an toàn của con ta và người yêu của nó.....”, nàng ngẩng đầu nhìn bầu trời, nét mặt lộ ra vẻ tươi cười, nói: “Hiện tại bọn họ chắc đang ở một nơi xa lắm”

Nói xong lời này thì nàng đột nhiên cúi đầu xuống, hai mắt bắn thẳng đến Thạch Hiên Đình, nói gằng gằng từng chữ: “Hôm nay ta muốn cùng người liêu mạng!”

Thạch Hiên Đình dưới từng câu chữ của Lê Minh Mai, thân thể dường như cứng đờ không động đậy, sắc mặt của hắn hiện càng ngày càng khó coi. Ta nhìn ra được qua sắc mặt của hắn, một nửa là bởi vì tức giận nhưng một nửa còn lại thì không thể hiểu là nguyên nhân gì?. Ngay lúc Lê Minh Mai nói hết lời thì thân hình Thạch Hiên Đình đã động, cánh tay hắn vung ra, một chưởng đánh tới người Lê Minh Mai.

Một chưởng này của hắn, thể tới cực nhanh, nếu không phải tận mắt thấy được thì sẽ không dám tin nó nhanh đến thế. Lê Minh Mai đang ngẩn người, dường như là thật không ngờ Thạch Hiên Đình lại ra tay với nàng như vậy. Trong giây phút ngẩn ngơ ngẩn ngủ thì chưởng của Thạch Hiên Đình đã đến, chỉ còn cách ngực của nàng không tới nửa thước. Trong nháy mắt, ta đã quên mất đại sư bá đang đứng ở bên, cũng quên luôn sự đau đớn ở vai trái, ta quả thực đã quên tất cả, hét lớn: “Minh Mai, mau tránh đi”

Ta một mặt hét to, một mặt dậm chân, chưởng phải vung lên, lao thẳng tới phía sau lưng của Thạch Hiên Đình. Tiếp đó ta xuất chưởng, dùng hết tất cả lực đạo, trong giây phút đó trước mắt ta có gì ta cũng chẳng quan tâm, trong lòng ta chỉ có một ý nguyện, đó chính là phải cứu cho Lê Minh Mai cho bằng được, về phần sẽ mang lại hậu quả gì cho bản thân thì ta căn bản không hề lo lắng.

Khi ta vọt đến được phân nửa đoạn đường thì lúc này ta mới có thể bình tĩnh nhìn thấy rõ tình hình trước mắt. Lúc đó cách lúc ta hét to lên chỉ có khoảng vài giây thì ta đã nghe được tiếng của đại sư bá hét lớn, sau đó thân hình cũng phóng về phía trước. Thạch Hiên Đình cũng vung tay trái về phía sau xuất ra một chưởng.

Bởi vì Thạch Hiên Đình dùng tay trái xuất chưởng nên một chưởng ở tay kia của hắn đang đánh tới Lê Minh Mai có phần chậm lại một chút. Lê Minh Mai lúc này đã bình tĩnh, tuy nhiên nàng có muốn chuyển thân tránh né cũng không kịp nữa rồi, tay của nàng lập tức vung lên đánh ra một chưởng.

Chỉ nghe được hai tiếng “bình bình” của song chưởng chạm nhau vang lên, ta và Lê Minh Mai đều bị chấn lui khoảng ba bốn bước.

Ta lúc đó chỉ cảm thấy được đầu choáng váng và hoa mắt, lòng ngực nóng lên phun ra một ngụm máu rồi ngã xuống mặt đất. Ngay lúc ta ngã xuống thì trước mắt nhìn thấy được đại sư bá mặt đầy sát khí và phần nộ đã đến bên cạnh ta, tay vung lên, một chưởng hướng đầu của ta đánh xuống.

Ngay lúc ngàn cân treo sợi tóc và ta không hề còn lực chống trả thì lại nghe được Lê Minh Mai hét lớn: “Hãy dừng tay”

Nàng đương nhiên cũng đã nhận ra được ta qua tiếng hét to của ta lúc này, do đó nàng mới hét lớn cứu ta, tiếng hét đã làm cho chưởng của đại sư bá dừng lại giữa không trung,

Tuy nhiên ngay lúc Lê Minh Mai đang lo lắng về tính mạng của ta và chỉ lo bảo sư bá của ta dừng tay thì nàng đã quên mất Thạch Hiên Đình đang ở trước mặt của nàng. Trong lúc mơ hồ và lo lắng nàng tiến về phía trước thì một chưởng đã đánh tới trước ngực của nàng. Ta vội hít một hơi, còn chưa kịp lên tiếng nhắc nhở thì đã nghe được một tiếng “bùm” vang lên, Tử Thần đã vung cây gậy đen sì của hắn lên, cây gậy của hắn vốn là một cây sủng đã được cải tạo, viên đạn đã cắm vào ngay ngực phải của Thạch Hiên Đình.

Sắc mặt của Thạch Hiên Đình biến đổi, tay trái lập tức đưa lên vết thương bùm chặt lại, tuy nhiên trong nháy mắt ấy hắn vẫn kịp thời hung hăng tung ra một chưởng, ấn vào lồng ngực của Lê Minh Mai.

Một chưởng đó làm ta cảm thấy rất là đau đớn, quả thực so với bị một chưởng đánh vào ngực còn đau đớn hơn.

Thạch Hiên Đình và Lê Minh Mai đồng thời ngã xuống. Sắc mặt của Lê Minh Mai trở nên khó coi cực kỳ. Trong khoảng thời gian ngắn, bốn phía lại trở nên yên tĩnh tới cực điểm.

Trong các tiểu thuyết võ hiệp hiện tại thì chúng ta thường có thể đọc được những câu như “Tất cả mọi chuyện diễn ra chỉ là trong nháy mắt, nhanh như điện xẹt...”, lúc ấy quả thật tình hình của chúng ta diễn ra nơi đó cũng chính là như thế.

Tất cả đều phát sinh rất nhanh, ngay cả khi thời gian tự hồi cũng không có thì biến cố đã phát sinh rồi. Chuyện xảy ra xong, cả thế giới đối với người cũng dường như hoàn toàn bất động. Ta nhìn thấy sắc mặt của Lê Minh Mai đã chuyển sang màu tím, ta liền vội vàng chạy tới chỗ của nàng.

Nàng chờ cho ta gần bên cạnh nàng thì liếc mắt nhìn ta một cái, sau đó đột nhiên cười lớn.

Tiếng cười của nàng nghe thật quá thê lương và buồn bã, làm cho ta lúc đó chẳng biết phải mở miệng ra sao để an ủi nàng. Lúc này nàng bỗng nhiên hét lớn: “Đường Thiên Tường, người tới đây”

Lúc nàng thốt ra sáu chữ này, miệng nàng đã chảy ra nhiều máu. Ta nhìn thấy liền nghĩ người trong khoảng khắc, ta thật không biết nàng đang kêu tên. Tuy nhiên ngay lập tức ta đã hiểu ra bởi vì Tử Thần đang vội vã chạy đến bên người nàng, tiếp đó hắn quỳ xuống cạnh bên, gấp gáp nói: “Minh Mai, ta chỉ là bất đắc dĩ mà thôi, ta thật sự rất yêu em”

Lê Minh Mai lại cười to, sau đó nói: “Rất tốt, trong cả đời ta gặp được hai người đàn ông, thì ra tất cả chỉ toàn là gạt ta. Thạch Hiên Đình”

Thạch Hiên Đình sau khi trúng đạn thương thế rất nặng, máu ở ngực chảy ra không ngừng. Khi hắn nghe được tiếng Lê Minh Mai gọi hắn thì miệng chỉ “hừ” một tiếng.

Lê Minh Mai lại nói: “Vào mười bảy năm trước lúc Thạch Hiên Đình người dụ dỗ ta thì người đã nói gì hả?”

Đôi mắt của Thạch Hiên Đình chuyển động nhưng hắn cũng không hề lên tiếng.

Thạch Cúc vừa nghe được Lê Minh Mai nói thế thì vội vàng đứng lên, hỏi: “Cha, bà ta đang nói gì thế?”

Thạch Hiên Đình cố gắng đưa tay lên vẫy ra hiệu cho Thạch Cúc, nói: “Cúc nhi, con tới đây.”

Thạch Cúc vội tiến đến bên cạnh Thạch Hiên Đình rồi quỳ xuống. Thạch Hiên Đình cố gắng đưa tay vuốt ve gò má của Thạch Cúc, nói: “Con gái của ta, bà ta là mẹ ruột của con đó”

Thạch Cúc “A” một tiếng, Thạch Hiên Đình lại nói: “Nhưng con đừng quên, bà ta chính là một người rất hạ tiện và vô -, chữ cuối cùng hắn còn chưa kịp nói ra thì bịch một tiếng, tay của hắn rơi xuống mặt đất, khí tuyệt thân vong.

Lê Minh Mai giương giọng cười to, nói: “Cuối cùng ta cũng chính mắt nhìn thấy người chết, người hãy xuống địa ngục mà dụ dỗ những phụ nữ không biết người đi, ha ha...”, nàng vừa cười vừa ọc máu.

Thạch Cúc ngơ ngác đứng lên, ánh mắt nhìn vào Lê Minh Mai.

Giọng của Lê Minh Mai đột nhiên trở nên bình thường, nhìn Thạch Cúc nói: “Lúc ta ở tuổi của con đã bị lão tặc đó lừa gạt sau khi sinh ra con xong thì lão tặc đó muốn giết người diệt khẩu, nhưng may mắn là ta đã trốn thoát, hôm nay con cũng đã trưởng thành rồi.....”

Thạch Cúc chỉ biết ngơ ngác đứng đó, không hề nhúc nhích. Ta biết là vì mọi chuyện trước mắt đối với nàng đã kích quá lớn, quả thật là không thể tưởng tượng nên nàng thật không biết làm gì cho phải nên đành đứng bất động ra đó thôi.

Lê Minh Mai thở dài một tiếng, nói: “Đường Thiên Tường, người lừa ta rất giỏi đó”

Tử Thần trán đầy mồ hôi, nói: “Minh Mai, ta vẫn không hề muốn giết bọn chúng, chỉ là bọn chúng muốn đối nghịch với ta nên ta mới làm thế. Minh Mai, ta là rất yêu em, em hãy tin tưởng lời nói của ta”

Sắc mặt của Tử Thần trở nên khấn trương, giọng nói cũng run run, cùng với phong cách làm người của hắn ngày thường chẳng giống tí nào. Thật không biết Lê Minh Mai có tin lời của hắn nói hay không nhưng ta lại rất tin tưởng hắn.

Đồng thời ta cũng hiểu ra, người Lê Minh Mai yêu hiện tại là ta. Nàng rời khỏi ta ở cùng với Tử Thần, thậm chí kết hôn với Tử Thần cũng là hoàn toàn vì ta và Thạch Cúc bởi vì nàng biết Tử Thần muốn đem ta và Thạch Cúc trừ khử. Đương nhiên nàng cũng biết thuộc hạ của Tử Thần đông đảo, nếu hắn có ý muốn trừ khử ta và Thạch Cúc thì hai người chúng ta thật chẳng có cơ hội nào sống sót, do đó nàng mới đáp ứng yêu cầu của Tử Thần và với điều kiện là Tử Thần phải không làm hại chúng ta.

Trong lúc không hay không biết, nước mắt của ta đã chảy ra. Ta kêu với giọng rất nhỏ: “Minh Mai, Minh Mai”

Lê Minh Mai quay đầu lại liếc mắt nhìn ta, sau đó nhắm mắt lại. Một hồi lâu sau lại mở ra và nhìn ta thêm một lúc nữa, tiếp đó thở dài một tiếng, nói: “Xin lỗi anh, ta đã bị người khác lừa trước rồi”

Ta vốn có ý muốn nâng nàng dậy nhưng không biết sao bản thân lại không thể làm được.

Nàng nắm chặt lấy tay của ta, ta nói: “Minh Mai, ổn rồi, bây giờ tất cả mọi chuyện đều đã là quá khứ, tất cả đã trôi qua hết rồi”

Nàng thì thào nói: “Đúng vậy, tất cả đều đã là quá khứ đã trôi qua hết rồi..... từ nay về sau ta cũng sẽ không bị người nào lừa”

Giọng của nàng càng ngày càng nhỏ, ta thấy thể vội kêu lên: “Đại sư bá, mau đến cứu cô ấy đi, người muốn làm gì con cũng được, hãy mau đến cứu nàng dùm”

Đại sư bá ta lúc này đang đứng cách đó một khoảng, lạnh lùng thốt: “Người không cần cầu ta nữa, cô ấy đã không còn cứu được nữa rồi”

Ta lớn tiếng hét lên: “Không”

Cũng ngay lúc đó thì ta cảm thấy được tay của Lê Minh Mai đang cầm chặt lấy tay của ta đột nhiên buông lỏng ra, ta vội quay đầu lại nhìn nàng thì thấy nàng đã ra đi, ánh mắt vẫn còn mở nhìn vào bầu trời trong xanh.

Lúc này ta mới chú ý tới trên bầu trời dường như là có tiếng động cơ, tuy nhiên hiện tại cho dù là âm thanh gì đi nữa thì đối với ta cũng không còn ý nghĩa gì nữa rồi.

Lê Minh Mai đã chết, ta ngậy người tại đó một hồi lâu, sau đó mới đưa tay vuốt mắt nàng .

Ta nhìn Lê Minh Mai không biết qua bao lâu thì tiếng nói của Tử Thần đã làm ta bừng tỉnh, hấn hét lớn: “Vệ Tư Lý, là người đã hại chết nàng”

Ta quay đầu lại, nhớ tới tình hình lúc nãy, nếu như Lê Minh Mai không phải vì ta mà kêu đại sư bá ngừng tay thì nàng đương nhiên sẽ không vô cớ trúng một chưởng của Thạch Hiên Đình.

Trong lòng ta cảm giác được một sự đau đớn không thể nói nên lời, tuy nhiên ta cũng nhìn về Tử Thần, dùng một giọng nói cực kỳ lạnh khốc nói với hắn: “Đường Thiên Tường, trong lòng ngươi biết rõ hơn ai hết là người nào đã hại chết nàng. Đó không phải là ta, mà là ngươi!”

Tử Thần nghe xong, thân thể run run đứng lên.

Sắc mặt của hắn hiện như tro tàn nhưng trong mắt lại toát ra ánh mắt của dã thú, thét lớn: “Là ngươi, là ngươi. Mau giết tất cả bọn chúng”

Đại sư bá và Thái Bàn Tử liếc mắt nhìn nhau rồi từng bước bước về phía ta. Tử Thần vẫn không ngừng hét lên: “Giết hắn, mau giết chết hắn!”

Tuy nhiên, khi đại sư bá và Thái Bàn Tử đang tới gần thì trên bầu trời bỗng vang lên tiếng động cơ, sau đó có tiếng nói to phát ra truyền xuống: “Tất cả mọi người hãy giơ tay lên”

Chúng ta đồng loạt ngẩng đầu lên nhìn thì thấy ba chiếc trực thăng hiện đang cách mặt đất rất thấp, trên mỗi một chiếc trực thăng đều có nòng súng chĩa ra ngoài. Đại sư bá và Thái Bàn Tử nhìn thấy liền ngây người.

Từ trên một chiếc trực thăng có ba người nhảy xuống đồng rơm. Trong đó có hai người là cảnh sát, còn người khác đúng là Nelson.

Hai người cảnh sát giơ súng lên chĩa về phía chúng ta, tất cả chúng ta đều bất động. Nelson đi tới trước mặt Tử Thần, lạnh lùng thốt: “Thưa ông, lúc này đây chúng tôi có chứng cứ bắt ông về tội mưu sát! Chúng tôi ở trên trực thăng đã dùng camera quay được toàn bộ tình hình đã xảy ra”

Mặt của Tử Thần giật giật nhưng không được bao lâu đã bình tĩnh lại, chỉ tay về phía xác Thạch Hiên Đình, nói: “Là người đó định ra tay giết vợ của tôi, tôi chỉ vì bảo vệ vợ của tôi mà thôi”

Nelson khoát tay, nói: “Những lời này ông hãy để dành nói trước tòa đi”. Tiếp đó “cạch cạch” hai tiếng, hai tay của Tử Thần đã bị còng lấy, Tử Thần liền quay đầu lại kêu lên “Các người đi mau”, dĩ nhiên là hắn đang muốn bảo đại sư bá của ta và Thái Bàn Tử chạy trốn.

Nhưng trong lúc đó, từ trên ba chiếc trực thăng đã có tổng cộng mười bốn người mặc võ trang cảnh sát phóng xuống và bao vây lấy chúng ta. Đại sư bá và Thái Bàn Tử hiện tại có chấp cánh cũng khó mà chạy thoát. Nelson suy nghĩ rất chu đáo, hắn thậm chí còn mang theo nhân viên y vụ. Sau khi họ kiểm tra thi thể của Thạch Hiên Đình và Lê Minh Mai thì chỉ thốt ra hai chữ rất đơn giản: “Đã chết!”

Nelson liếc mắt nhìn tất cả chúng ta một cái rồi nói: “Đưa tất cả bọn họ lên trực thăng”

Ta bởi vì bị thương cho nên được hai người cảnh sát giúp dìu lên trực thăng. Ta, Thạch Cúc và Tử Thần ở cùng một chiếc, bốn tên thủ hạ của Thạch Hiên Đình, Hoàng Tuấn, Thi Duy Cơ và hai thi thể thì ở cùng một chiếc. Thái Bàn Tử và đại sư bá của ta thì ở trên chiếc còn lại. Nelson vì nghĩ rằng đại sư bá và Thái Bàn Tử không phải là nhân vật trọng yếu nên chỉ phái sáu cảnh sát canh chừng bọn họ. Tuy nhiên hai tiếng sau thì Nelson đã biết suy nghĩ của hắn đã sai lầm nghiêm trọng.

Bởi vì ngay lúc trực thăng bay được khoảng hai tiếng, đang trên mặt biển bao la thì đại sư bá của ta và Thái Bàn Tử hai người đã ra tay không chế được sáu cảnh sát và từ trên không trung phóng xuống biển. Nelson, ta và mọi người đều mở to mắt nhìn vào bọn họ.

Đối với việc đại sư bá và Thái Bàn Tử chạy thoát, trong lòng ta thật sự là vừa mừng vừa sợ. Tuy nhiên trên mặt của Tử Thần lại lộ ra vẻ mỉm cười, hơn nữa còn ác ý liếc nhìn về phía ta một hồi lâu.

Trực thăng đáp tại một thành phố nhỏ ở biên giới Pháp - Ý, sau đó chúng ta được xe chuyển tới Paris. Đến Paris, ta được đưa vào bệnh viện. Nằm trong bệnh viện, ta đã mơ thấy rất nhiều giấc mộng kỳ lạ, thậm chí có lúc ta hy vọng tất cả mọi chuyện đã phát sinh kia đều là giấc mộng.

Ngày thứ hai ta đã hồi phục lại. Nelson đến thăm. Đi cùng hắn còn có Hoàng Tuấn, Thi Duy Cơ và Thạch Cúc. Thạch Cúc nhìn thấy ta liền khóc lên.

Nelson nắm lấy tay của ta, nói: “Tất cả các người không có ai bị thừa kiện cả, mặc dù phía cảnh sát có thể thừa các người về tội danh tụ tập đánh nhau”

Ta cười khổ, hỏi: “Tử Thần đâu?”

Nelson cười nói: “Hình cảnh quốc tế đã giam giữ hắn rồi, tuy nhiên khổ nỗi là không có nhân chứng. Thật không ngờ lần này hắn bị thừa về tội cố ý mưu sát; hắn vốn không cố ý giết người nhưng lại bị thừa về tội đó, thật là quá hài hước”

Ta nghe xong lời của Nelson, một hồi lâu cũng không nói tiếng nào.

Nelson rất cao hứng vì lần này hắn đã có thể xử được Tử Thần, bởi vì hắn đang nắm giữ trong tay những chứng cứ hoàn mỹ nhất, mọi sự việc phát sinh tại nhà kho trên đảo hắn đã dùng máy camera quay được toàn bộ.

Tuy nhiên lúc đó ta lại phát giác ra mục đích mà hắn muốn cũng không thể trăm phần trăm đạt được.

Vì ngay lúc Tử Thần nổ súng thì cũng là lúc mà Thạch Hiên Đình xuất ra một chưởng đánh về phía ngực của Lê Minh Mai.

Nelson lại nói: “Vệ tiên sinh, bên khổng muốn mời anh làm nhân chứng, hy vọng anh ở lại Paris này vài ngày nhé”

Ta gật đầu, đáp: “Có thể.”

Nelson nói xong liền cáo từ. Hoàng Tuấn và Thi Duy Cơ cùng ta nói chuyện một hồi, cuối cùng ta hẹn với họ là sau khi chuyện ở Paris này giải quyết xong thì ta sẽ lập tức đến tìm bọn họ.

Bọn họ nói tạm biệt cùng ta.

Chỉ còn lại Thạch Cúc và ta. Thấy nàng không nói lời nào, ta cũng chẳng thốt lời nào. Một hồi lâu sau, nàng mới nói: “Vệ đại ca, anh nói xem chôn mẹ ở đâu là tốt nhất”

Đôi mắt của ta cảm thấy hơi ươn ướt, nói: “Cứ tùy tiện tìm một chỗ vậy, còn đóa hoa kim cương kia hãy đặt bên người của mẹ cô nhé, cô nghĩ sao?”

Thạch Cúc im lặng gật đầu, sau đó đột nhiên lại khóc.

Nàng khóc một hồi lâu, mới nói: “Vệ đại ca, có phải là tôi quá trẻ con không?”

Ta cười khổ một chút rồi hỏi: “Vậy cô có định trở về Tây Tạng không?”

Thạch Cúc gật đầu, nói: “Tôi dĩ nhiên phải trở về, lệnh bài chương môn đang nằm trong tay tôi, Vệ đại ca, anh có đến thăm tôi không?”

Ta nói: “Nếu có thời gian rảnh tôi nhất định sẽ đến thăm cô.” Khi ta vừa mới dứt câu thì đột nhiên phát hiện ra trong phòng lại có thêm hai người.

Ta thật kinh hãi bởi vì hai người này xuất hiện không một tiếng động. Ta cố lấy lại bình tĩnh, sau đó mới phát hiện ra hai người đó đúng là đại sư bá của ta và Thái Bàn Tử.

Trong khoảng thời gian ngắn, Thạch Cúc và ta đều ngây dại. Đại sư bá nói: “Chúng ta muốn cướp ngục, cần các người hỗ trợ.”

Ta lắc đầu, nói: “Không có hy vọng đâu, hấn chính là tội phạm quan trọng mà”

Đại sư bá nói: “Nếu hấn bởi vì vậy mà bị phán tử hình thì ta tuyệt sẽ không tha thứ cho người”

Ta suy nghĩ một lúc rồi nói: “Đại sư bá, người có thể cam đoan rằng nếu hấn được vô tội phóng thích thì các người sẽ không để hấn phạm tội nữa chứ?”

Mặt của đại sư bá ta hiện ra vẻ kinh ngạc, một hồi lâu mới nói: “Người có biện pháp gì không?”

Ta gật đầu đáp: “Con có.”

Đại sư bá nói: “Được, chúng ta đây hai người có thể cam đoan”

Khi nói xong những lời đó thì ngay lập tức đã bỏ đi. Thạch Cúc kinh ngạc hỏi ta: “Vệ đại ca, anh chuẩn bị cứu Tử Thần à?”

Ta thở dài một hơi, nói: “Cúc, tôi hy vọng cô hiểu được, tôi cứu Tử Thần không phải là vì sự an toàn của bản thân mà là vì tình yêu sâu đậm của hấn dành cho Lê Minh Mai”

Thạch Cúc dường như nghe hiểu nên gật đầu.

Phiên tòa xử án của Tử Thần diễn ra, luật sư biện hộ của hấn mặc dù đã cố bào chữa là hấn vì bảo vệ vợ mà nổi nóng giết người nhưng hiển nhiên đây không phải là luận chứng mạnh vì đoạn phim quay lại được chiếu ra thì rõ ràng là Thạch Hiên Đình chỉ bất quá xuất ra một chưởng đánh về phía Lê Minh Mai mà thôi. Quan tòa và bồi thẩm đoàn ai cũng không thể tin tưởng được một chưởng kia có khả năng làm chết người, cho nên hành động của Tử Thần rõ ràng là cố ý giết người.

Khi phiên tòa lên tới cao trào thì luật sư biện hộ cho mời ta lên làm nhân chứng. Ta cố gắng không tiếp xúc ánh mắt với Tử Thần và Nelson. Ta chỉ là tự thuật sự thần kỳ của võ thuật Trung Quốc, không những một chưởng có thể đánh chết một người mà ngay cả một con trâu to cũng có thể đánh chết.

Tiếp đó quan tòa hỏi ta: “Anh có thể chứng minh không?”

Ta bình tĩnh đáp: “Tôi có thể.”

Phiên tòa liền được hoãn lại.

Ngày hôm sau, tòa án đã sắp xếp đem một con trâu đến. Ta liền chứng minh dùng một chưởng đánh ngã gục nó, do đó Tử Thần được xem là vì bảo vệ vợ của hấn nên đã được phán vô tội.

Sau đó, Nelson hỏi ta: “Tại sao lại làm vậy?”

Ta đáp: “Mục đích của anh là tiêu diệt tội ác, và tôi tin tưởng tôi đã làm được điều đó cho anh rồi”. Nghe ta nói thế hấn nửa tin nửa ngờ bỏ đi.

Tử Thần cũng đi tới cạnh ta hỏi một câu y chang: “Tại sao lại làm vậy?”

Chúng ta hai người nhìn nhau một hồi lâu, tiếp đó ta đáp: “Vì tình yêu chân thật của người đối với Minh Mai”

Trên mặt hắn liền hiện ra một vẻ mặt cực kỳ khó hình dung, sau đó hắn không nói lời nào liền bỏ đi.

Từ đó trở đi ta cũng không gặp lại hắn (khi gặp lại thì ở trong một tình huống khác). Ta và Thạch Cúc đã trở lại thôn Palgaccio và đã tìm được Thi Duy Cơ. Nàng đã dẫn chúng ta đến nơi lặn và chúng ta đã tìm kiếm suốt bảy tám ngày, trong thời gian này ta đã tìm được một viên kim cương. Trong lòng ta thầm tin năm đó Rommel thật sự đã từng sở hữu kho báu trị giá rất lớn và đã giấu chúng ở dưới đáy biển, tuy nhiên hiện tại đã bị lạc mất, kho báu đã bị phân tán khắp nơi trong đại dương mênh mông, có thể có rất nhiều thứ đã làm mờ cho cá rồi.

Chúng ta bỏ đi ý đồ tìm kiếm, trở về an táng cho Lê Minh Mai, đặt bên cạnh nàng đóa hoa kim cương lộng lẫy. Sau đó Thạch cúc buồn bã chia tay với ta.

Trong vòng một tháng đầu, dường như ngày nào ta cũng đến trước mộ phần của Lê Minh Mai thầm kêu tên của nàng, trong đầu lại nhớ tới từng sự việc nhỏ nhất xảy ra giữa nàng và ta, trong lúc không hay không biết, nước mắt của ta đã nhỏ xuống bia mộ của nàng.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ve-tu-ly-toan-thach-hoa>